

Giới thiệu Chàng Trai Khôi Ngô Trầm Lặng

Thể loại: Nữ trùng sinh, vườn trường, ngọt ngào, HE.

Bìa: nhaticuennu.wordpress.com

Mộc Miên thầm yêu một chàng trai, anh ấy rất tuấn tú nhưng lại cũng rất cô độc. Lúc nào cũng chỉ một mình, dường như khép kín bản thân mình, không trò chuyện qua lại với ai, vừa trầm lặng vừa u buồn.

Nhưng Mộc Miên không dám thể hiện ra, vì bạn thân nhất của cô là Từ Tĩnh cũng thích anh.

Nhưng một ngày kia, Từ Tĩnh tỏ tình, bị cả trường biết được. Cô ấy thôi học, còn Lâm Mộ An tự sát.

Mộc Miên sống lại một đời.

-

Người đứng nơi vực sâu, quanh hiu đơn độc, bị cầm tù trong màn đêm u tối

Ta bước lên mây lành, vượt mọi chông gai, dẫn người bước vào vạn trường hồng trần.

Đừng sợ.

Vinh nhục chìm nổi, để ta độ người.

"Cậu tưởng cậu là Quan Âm Bồ Tát?"

"Đồ biển thái, tớ chỉ là nữ Quan Âm của riêng cậu thôi."

Nhân vật chính: Mộc Miên, Lâm Mộ An.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngô Trầm Lặng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chàng trai Mộc Miên thầm yêu tên là Lâm Mộ An, vô cùng khôi ngô tuấn tú.

Anh luôn luôn cô độc, không trò chuyện với người khác, vừa yên lặng vừa u ám giống như một hang động sâu thẳm thần bí.

Điều đó khiến người khác e sợ, cũng khiến họ không kim được lòng.

Ở Giang Thành, chàng trai trong mộng của mỗi cô gái đều là anh.

Bạn thân nhất của Mộc Miên là Từ Tĩnh cũng thích anh.

Thế nên Mộc Miên chưa bao giờ dám nói.

Nhưng một ngày kia, Từ Tĩnh tỏ tình, bị cả trường biết được. Cô ấy thôi học, còn Lâm Mộ An tự sát.

Mộc Miên sống lại một đời.

_____

Mưa nhỏ giọt tí tách, rơi vào chiếc ô của Mộc Miên, phát ra âm thanh u buồn. Cô mang một đôi boots đi mưa màu trắng trong suốt, bước trên một vũng nước đọng và chạy trên sân trường.

Bây giờ sáng, thời tiết vào ngày cuối cùng của mùa hạ trở nên âm u.

Khi cô đi tới lớp học, bên trong đã có vài người đến trước. Mộc Miên rũ rũ cái ô, khom người xuống coi đôi boots ra, lấy một đôi giày vải mềm mại đi vào.

Trong phòng học, đèn đã bật lên, hai đầu ống đèn cũ kỹ đã đen hết, bên cạnh là mấy cái mạng nhện, ánh sáng phát ra không được rõ lắm.

Mộc Miên đi vào từ cửa sau, dừng lại ở góc lớp, sau đó đi tìm chỗ ngồi của mình, yên lặng ngồi xuống. Cô lấy sách giáo khoa Tiếng Anh, đặt lên bàn, lật ra trang cuối cùng. Ánh mắt cô rơi trên trang giấy, nhưng thực chất tâm trí đã ngây ngốc ở tận phương nào.

Đến tám giờ, phòng học đông người hơn, tiếng huýt sáo bên tai khiến Mộc Miên nhui nhui một cái, ánh mắt cô lơ đãng nhìn về phía cửa.

Đúng tám giờ, người đó xuất hiện.

Đó là một thanh niên vô cùng đẹp trai.

Giương mặt anh trắng trẻo tinh xảo, lông mày đen nhánh, đôi mắt đẹp tựa hoa đào, lông mi dài và cong cong, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mềm mại như cánh hoa hồng.

Khi anh cười lên nhìn rất đẹp. Đuôi mắt sẽ hơi nhếch lên, đôi mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, phát sáng như ánh sao khiến cho người khác nhìn vào là muốn đổ gục.

Nhưng, cho tới tận bây giờ, anh vẫn chưa từng cười lấy một lần.

Mộc Miên chỉ từng thấy được một lần, và đó cũng là lần cuối cùng.

Anh bước vào lớp, khoác cặp sách có chút cũ ở trên vai. Tuy hơi gầy, nhưng người anh rất cao. Anh đi thẳng đến hàng cuối cùng mới dừng lại, kéo ghế ra.

Lúc để cặp sách vào trong ngăn bàn, anh hơi sững sốt một chút, sau đó cúi người nhòm vào ngăn bàn, lòi ra một hộp sữa và một cái bánh mì. Mộc Miên nhìn thấy anh hơi nhui nhui lại, sau đó không do dự quăng luôn hai thứ ấy vào thùng rác.

Trong lòng Mộc Miên hưng hăng mẩn một câu: Cục súc!

Tám giờ năm phút, chuông chuẩn bị reo, anh bắt đầu ngait tại chỗ của mình. Cả khuôn mặt chôn vùi trong khuỷu tay, chỉ thấy được mái tóc xù, đen nhánh hơi rối, giống như vừa thức dậy ở trên giường.

Đối với người khác thì là lười thôi, còn đối với anh lại là gọi cảm.

Bởi vì, anh là Lâm Mộ An.

Tiếng chuông tan học vang lên, anh mới giật gật người, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, sau đó đi ra cửa. Mộc Miên biết, anh hẳn là đi xuống cửa hàng nhỏ phía dưới để mua đồ ăn sáng.

Cô khép sách giáo khoa lại, cầm lấy ô ở phía góc lớp, đi theo anh.

Hai người một trước một sau, cách nhau không xa lắm. Lúc đi xuống dưới tầng, bầu trời vẫn âm u, mưa phùn liên tục rơi. Lâm Mộ An không thèm để ý, bước nhanh vào màn mưa đang tuôn rơi.

Mái tóc đen rất nhanh liền bị ướt, dính vào một chỗ, bóng lưng anh nhìn có chút đáng thương. Mộc Miên lập tức mở ô chạy tới đi đến bên anh, đem ô che trên đỉnh đầu anh.

Anh rõ ràng rất kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn cô, trong ánh mắt đen lấy mang theo vài tia nghi ngờ. Mộc Miên đứng đưng nhìn anh, ánh mắt bắt đầu tham lam đánh giá.

Giương mặt trắng nõn kia dính không ít nước mưa, đôi môi màu hồng so với lúc trước đã nhạt đi khá nhiều, đây mắt có một mảng đen tối, nhưng không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của anh, lại càng khiến người khác không muốn rời mắt.

Mộc Miên cười cười, bình tĩnh nói: "Tớ cũng phải đi đến cửa hàng đó, thuận đường thôi."

"Không cần."

Lâm Mộ An không cảm xúc, nói một câu xong liền quay đầu đi vọt vào trong làn mưa. Mộc Miên cúi đầu, nhìn chằm chằm vào mũi chân mình. Đôi giày màu trắng đã bị ngấm nước mưa, trên mặt dính vài vết bẩn, nhìn thật ngơ ngẩn.

Lúc này cô ra ngoài vội quá, quên mất chưa đi boots vào.

Tiếng chuông của giờ học thứ hai vang lên, Mộc Miên nói thấy bóng dáng Lâm Mộ An. Một tay anh cầm bánh mì, tay còn lại cầm hộp sữa, y hệt cái cò đặt trong bàn học của anh sáng nay.

Anh chỉ thích ăn bánh mì vị này, uống sữa của thương hiệu này.

Sau mấy giờ học, anh lại ngủ mất. Gần tới lúc tan học vào buổi trưa, anh chắc là đã ngủ đủ rồi, bắt đầu tựa vào ghế ngồi, đôi mắt hờ hững nhìn bên ngoài cửa sổ, ngón tay trắng trẻo thon dài xoay xoay một cái bút bi.

Mấy ngón tay linh hoạt chuyển động, bút bi cũng theo đó mà di chuyển lên xuống, nhìn rất đẹp mắt.

Tiếng chuông tan học vang lên, không khí ngột ngạt trong phòng học nhanh chóng trở nên náo nhiệt. Mấy học sinh đã rủ nhau đến phòng ăn. Từ Tĩnh cũng đi tới, rủ cô cùng đi ăn cơm. Mộc Miên đáp một tiếng, nhanh chóng thu dọn sách vở rồi kéo tay cô ấy đi ra ngoài.

Mưa vẫn chưa dứt, liên tục rơi xuống, không khí vô cùng ẩm ướt, trời tối đen. Mưa xuân chính là như thế, cứ xuất hiện là mưa liên tiếp mấy ngày, cả người cảm thấy như sắp mốc đến nơi rồi, làm cho ai cũng cảm thấy khó chịu.

Mộc Miên cực kì không thích mấy ngày mưa kiểu như này.

Nhưng có vẻ anh lại rất thích.

Hai người đi chung một cái ô, tay trong tay vô cùng thân mật. Mặt đường trơn trượt, Từ Tĩnh cẩn thận mấy vũng nước dưới chân. Mộc Miên trầm ngâm một lát, sau đó tự nhiên mở miệng.

"Tĩnh Tĩnh..."

"Hử?" Cô chuyển tâm nhìn dưới chân mình, nghe thấy vậy cũng không ngừng đầu lên.

"Tớ thích Lâm Mộ An."

"Hả?" Cô bỗng nhiên ngừng đầu lên, trong mắt thoáng qua vẻ bối rối, sau đó mắt tự nhiên cười cười, giờ tay lên vén tóc ra sau tai. Mộc Miên rất thích nhìn cô ấy làm động tác này bởi nó mang lại một cảm giác rất dịu dàng, giống như cảm giác lệ thuộc vào chị gái vậy.

"Cậu ấy đẹp trai như vậy, cậu thích cậu ấy cũng là điều bình thường mà..."

Từ Tĩnh ôn nhu cười. Từ giờ trở đi, cô sẽ tuyệt đối không nói đến tình yêu nữa, sẽ chôn chặt nó ở trong lòng.

Miên Miên cũng thích cậu ấy...

Nhưng không thể cho Miên Miên biết được.

Mộc Miên nhìn đôi mắt hơi trầm xuống kia, đột nhiên cảm thấy yên tâm. Cô ôm chặt lấy vai Từ Tĩnh, nũng nịu tựa đầu vào vai cô ấy, thật tốt.

Ăn cơm xong, Mộc Miên đi ra siêu thị mua thêm một cái ô. Cổng trường buổi trưa vẫn cho học sinh ra vào nên cô có thể đi được. Khi trở lại phòng học, bên trong đã có người ngủ trưa, còn Lâm Mộ An thì không có ở đây.

Anh ăn cơm xong thì sẽ lên sân thượng của trường học để hút thuốc.

Mộc Miên lấy cái ô mới mua để vào trong ngăn bàn của anh. Thời điểm này không giống với buổi sáng, không ít người nhìn thấy hành động này của cô, bao gồm cả Từ Tĩnh.

Mộc Miên nhìn cô ấy, nháy mắt cười cười mấy cái.

Từ Tĩnh cũng giương khóe miệng lên như mọi khi, trong ánh mắt có chút mất mát.

Sắp đến một giờ rồi, Lâm Mộ An quay lại lớp học. Anh trực tiếp trở lên bàn đi ngủ, lồng ngực phập phồng đều đặn. Mộc Miên cười nhạt, khuôn mặt khê cọ vào đồng phục học sinh, sau đó bình yên thấp đi.

Buổi chiều, tiếng chuông lanh lảnh kêu lên, cùng lúc đó, phía cuối lớp học truyền đến một tiếng "bịch", cả lớp quay đầu nhìn lại, Mộc Miên cũng xoa đôi mắt ngái ngủ nhìn sang. Cái ô màu đen cô mua buổi trưa đã đi chuyển với quỹ đạo vô cùng hoàn mỹ theo hình parabol và hạ cánh an toàn vào thùng rác.

"..."

Lâm Mộ An đối diện với ánh mắt của mọi người, mặt không cảm xúc lấy sách giáo khoa của tiết học sắp tới ra.

Tầm mắt của mọi người lại rơi rớt đổ về phía Mộc Miên.

Mộc Miên bất chước anh, mặt không cảm xúc lấy sách giáo khoa ra.

Học xong hai tiết buổi chiều sẽ có hai mươi phút nghỉ giải lao, Mộc Miên nhanh chân lao về cổng trường, năn nỉ chú bảo vệ mãi mới được đi ra ngoài. Lúc quay về, cô cầm theo một cái túi nhỏ màu trắng, khéo léo cầm on chú bảo vệ.

"Cảm ơn chú ạ. Chú nhìn xem, cháu chỉ đi một chút như này thôi, nhất định sẽ quay về trước khi vào giờ học mà."

Chú bảo vệ bất đắc dĩ vẫy tay, "Lần sau không nên như vậy nữa."

"Vâng." Cô cười ngọt ngào.

Còn mấy phút nữa là đến giờ, phòng học đã đầy người.

Mộc Miên đi thẳng tới chỗ Lâm Mộ An, đưa túi đặt lên bàn anh, cất giọng bình tĩnh. Giọng nói của tuổi này rất những nhờ trẻ con, nhưng khi cô nói lại đặc biệt mềm mại dễ nghe.

"Đỡ bảo thôi tiết nói ít nhất một tuần tới vẫn sẽ mưa. Nếu cậu vứt ô của tớ mua cho cậu thì cậu phải giữ lại mấy hộp thuốc chống cảm này, chắc chắn sẽ dùng tới."

Lâm Mộ An chăm chăm nhìn cô, đôi mắt đen nhánh không mang cảm xúc gì đặc biệt. Anh có vẻ không kiên nhẫn lắm mọi lại, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Hai người giằng co mấy giây, Mộc Miên xoay người rời đi.

Một lúc lâu sau vẫn không thấy tiếng đồ rơi vào thùng rác.

Khóe miệng Mộc Miên khẽ cong lên.

Sau khi kết thúc tiết học buổi chiều còn có ba tiết tự học vào buổi tối. Các học sinh rời đi đến phòng ăn, học sinh có thể lựa chọn xem có học hay không. Mộc Miên dọn dẹp sách vở, nói chuyện với Từ Tĩnh đang đứng trước bàn học.

"Tĩnh Tĩnh, tớ đi trước. Ngày mai cậu muốn ăn gì để tớ mang đến cho?"

Đồ ăn sáng ở trường học vĩnh viễn chỉ có bánh mì và mì, nhưng bên ngoài trường lại có vô số đồ ăn ngon như hủ cháo tôm hẹ, đậu hũ giòn, lòng lợn chiên,... và vô số thức ăn ngon khác.

"Miên Miên..." Cô muốn nói rồi lại thôi. Chỉ là buổi chiều nhìn thấy cảnh tượng kia, trong lòng cô có chút lo âu.

"Sao?" Mộc Miên làm bộ "tôi cái gì cũng không biết".

"Không có gì. Ngày mai cậu không cần mang bữa sáng cho tớ đâu." Cô miễn cưỡng cười nói.

Đáy lòng Mộc Miên dâng lên cảm giác chua xót. Cô kéo tay Từ Tĩnh, khẽ nói: "Tĩnh Tĩnh, cậu yên tâm, tớ biết tớ đang làm gì mà."

"Nhưng mà..." Cô muốn nói nhưng lại ngừng lại. Bây giờ đã là lớp mười một rồi, thành tích học tập của Mộc Miên luôn rất tốt, nếu cứ tiếp tục như này có lẽ sẽ bị sa sút mất. Hơn nữa, kết quả dù có thế nào, cậu thanh niên kia sẽ chết... điều này khó mà ngăn cản được.

"Không có 'nhưng mà' gì hết. Tĩnh Tĩnh, cậu phải tin tưởng tớ." Mộc Miên nhìn chăm chăm vào mặt cô, giọng nói nghiêm túc.

Từ Tĩnh miễn cưỡng yên lòng. Mặc dù cô lớn hơn Mộc Miên một tuổi, nhưng Mộc Miên lúc nào cũng rất tinh táo, cho nên cô cũng không nói nhiều. Cô ấy ít nói, nhưng biết bản thân mình muốn cái gì.

Nhất là ngày hôm nay, cô so với ngày thường cũng rất khác lạ, mọi thứ đều bộc lộ ra rõ ràng.

Giống như cô ấy luôn che giấu, không ai hay biết, đến khi mọi người nghĩ ngày thì cô sẽ lộ ra.

Mộc Miên mang bát, che ô đi trên con đường lớn, lưng thẳng tắp, khuôn mặt điềm tĩnh táo. Bên tai cô là tiếng nước mưa rơi trên ô, tựa như tiếng phát ra từ những chiếc đồng hồ cổ xưa, lại giống như tiếng của một khúc ca kết thúc sinh mạng.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô trùng sinh.

Chỉ còn một trăm linh tám ngày nữa là đến ngày Lâm Mộ An tự sát.

~Đôi lời từ tác giả: Như cũ, tám giờ sáng mỗi ngày sẽ có chương mới, các tiểu tiên nữ của tôi mau mau đến đây nhận phúc lộc nào! o(*≧▽≦)ツ~

[*]: Đậu hũ giòn

Há cảo tôm hẹ:

Lòng lợn chiên:

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trầm Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Bánh Trứng

Mộc Miên lại mơ thấy giấc mơ kia.

Mặt trời chói chang nhô lên cao, nắng gắt như muốn thiêu rụi đất đai, cô đứng dưới tòa nhà, tuy có gió thổi tới nhưng mồ hôi vẫn toát ra. Phía trên kia, vạt áo người thanh niên đang đứng trước gió tung bay. Anh giống như một vị thần, cứ đứng trên cao nhìn xuống mọi thứ. Khuôn mặt anh mang chút bối rối, sau đó khóe miệng khẽ cong lên thành một nụ cười.

Cặp mắt xinh đẹp cong lên như trăng lưỡi liềm, đáy mắt anh toát lên thứ ánh sáng như ánh sao trên bầu trời đêm.

Đó là lần đầu tiên Mộc Miên thấy anh cười.

Anh cười lên vô cùng đẹp, gương mặt không giống người phàm trần.

Cô mở to mắt, nhìn lên bầu trời, sợ hãi nhìn khuôn mặt của anh. Dưới bầu trời xanh thẳm, anh mặc áo sơ mi trắng toát, giống như thiên thần bước xuống trần gian.

Nhưng chỉ một giây sau, anh khẽ giơ tay ra và nháy xuống.

Một tiếng động lớn vang lên, màu tươi tắn trong cơ thể anh trào ra ngoài. Mộc Miên trừng hai mắt, cả người cô run rẩy, móng tay bấm chặt vào trong da thịt.

"A!" Tiếng thét chói tai vang lên, Mộc Miên hoảng sợ mở mắt ra. Thứ đầu tiên cô nhìn thấy là trần nhà. Mộc Miên thờ hồn hển, quần áo trên người đã sớm bị mồ hôi làm cho ướt đầm. Cô lấy tay ôm ngực, từ từ điều chỉnh hô hấp, dần dần buông lỏng cơ thể.

Cô với tay lấy điện thoại di động ở bên cạnh. Màn hình sáng lên, hiển thị hôm nay là ngày 10 tháng Ba, ngày thứ mười kể từ khi cô sống lại.

Lâm Mộ An tự sát vào ngày 18 tháng Sáu.

Chỉ còn chín mươi tám ngày nữa.

Phía chân trời dâng lên một màu trắng bàng bạc, Mộc Miên đi xuống giường, tắm qua loa một chút. Lúc cô lau tóc đi ra thì vừa đúng bảy giờ, cô thay đồng phục học sinh rồi đi ra cửa.

Thời tiết mưa dầm lên miền đã hết, bây giờ chỉ còn ánh nắng vàng trời ấm áp bao trùm cả con đường. Làn gió nhẹ nhàng thổi qua mang theo sự mát mẻ, khiến tâm tình của mọi người cảm thấy thoải mái.

Khi đi tới phòng học, cô lấy hộp sữa từ trong túi ra,

đặt vào ngăn bàn Lâm Mộ An như mọi khi. Hành động này khiến không ít người để ý. Bọn họ nhìn cô với ánh mắt hóng hớt, sau đó lại giả bộ như đang làm việc của mình.

Mọi người trong lớp cũng đã quen với việc Mộc Miên quan tâm từng li từng tí đến Lâm Mộ An.

Nói là theo đuôi thì chưa đúng lắm. Nó giống như kiểu mẹ đang chăm sóc cho con của mình, khiến người khác cảm thấy rất kỳ dị. Nhưng dần dần mọi người cũng làm quen và tiếp nhận việc này, không đồn đại ầm ĩ lên.

Lâm Mộ An cũng đang từ từ tiếp nhận điều này.

Sau một tuần liền hôm nào cũng ném đồ ăn sáng của cô, một buổi sáng đẹp trời nào đó, anh nhìn chăm chăm vào túi đồ ăn vô cùng cố chấp kia, chần chừ trong chốc lát rồi cũng mở nó ra.

Có lần đầu thì sẽ có lần sau. Hành trình cố định sau tiết thứ nhất sẽ đi mua đồ ăn sáng của Lâm Mộ An bị hủy bỏ, sau đó đổi thành ngồi tại chỗ để ngủ.

Tuy Lâm Mộ An ăn bữa sáng cầu Mộc Miên, anh vẫn coi như không phải có mua, ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn cô lấy một cái.

Mộc Miên vẫn rất bình thường, ngày ngày vẫn mua đồ ăn sáng cho anh, thỉnh thoảng cô còn đổi khẩu vị, mang cho anh một chút há cảo hoặc đậu hũ giòn.

Lúc mới bắt đầu, anh vẫn kiên quyết ăn bánh mì với sữa, sau đó nhiều lần cũng từ từ thay đổi, chẳng qua anh vẫn thích uống sữa như trước kia.

Từ trước tới giờ Mộc Miên chưa từng thấy người con trai nào thích uống sữa giống như anh, không biết trên người anh có mùi sữa hay không.

Từ Tinh cũng quen dần với thái độ của Mộc Miên đối với Lâm Mộ An, còn thường xuyên thảo luận cùng cô xem ngày mai mua cho anh ăn cái gì. Mặc dù cô không biết vì sao đột nhiên Mộc Miên đối xử tốt với Lâm Mộ An như vậy, nhưng cô cũng hy vọng có người đối tốt với người con trai ấy.

Bởi vì mỗi lần nhìn thấy đáng về cô đơn của anh, đáy lòng của Từ tinh lại cảm thấy khó chịu, kiểu như rất đau lòng.

Cô không có dũng khí như Mộc Miên, chỉ dám lặng lẽ đứng nhìn anh.

Buổi trưa ở canteen có thịt kho tàu, đó là món ăn ngon nhất mà trường có cô. Thịt mỡ mỡ ngậy ngậy nhưng lại không bị ngán, mùi thơm ngào ngào còn truyền thẳng vào mũi. Mộc Miên và Từ Tinh đều rất thích món này, mỗi người ăn tận hai bát cơm lớn, vì vậy không thể làm gì khác ngoài việc đi dạo tiêu cơm.

Hai người đi bộ lung tung trong sân trường. Xuyên qua mấy bụi hoa nhỏ, tự dưng có một bảng thông báo được treo trên lan can. Mộc Miên giật mình dừng lại, kéo Từ Tinh về lớp.

"Sao thế?"

"Đừng đi nữa, chúng ta quay về đi." Mộc Miên nũng nịu.

Từ Tinh cười bất đắc dĩ, trong mắt tràn ngập vẻ bao dung, mặc kệ bị cô kéo đi tới đi lui trong sân trường. Hôm nay ánh mặt trời rất đẹp, cô cười cũng rất xinh.

Mộc Miên chỉ hy vọng giây phút bình yên này mãi mãi được lưu lại.

Đến khi hai cô đã đi khá xa rồi, Mộc Miên mới dám quay đầu nhìn một cái. Bảng thông báo vẫn ở đó, như bóng mặt con quái vật đang ẩn náu, trong lúc lo lắng lộ ra chiếc răng nanh nhọn hoắt như muốn tiêu diệt hết đám người kia.

Lúc ngủ trưa, Mộc Miên lại gặp ác mộng.

Khung cảnh lần này thay đổi so với các lần trước, tòa nhà dạy học hiện ra trên khoảng đất trống, bên cạnh có bụi hoa, có cây cối. Ở dưới ánh mặt trời, chúng hiện ra như những chiếc bóng kia quái. Toàn bộ những thứ hiện lên trước mắt cô như bị phủ một lớp bụi, nhìn không rõ, ngay cả ánh sáng mặt trời cũng tựa như bị bao phủ bởi một lớp sương mù.

Ở chính giữa nơi đó là một bảng thông báo rất to, mọi người xung quanh bắt đầu nhón nháo. Ai cũng nhìn chăm chăm vào thứ được dán lên phần thông báo, trên mặt đều lộ rõ vẻ bất quai hòng hốt, còn không ngừng chỉ trỏ bình luận.

Bọn họ chỉ trỏ vào có gái đang đứng trước bảng thông báo kia. Cô ấy trông gầy gò, bóng lưng cô độc và vô vọng khiến trái tim Mộc Miên trở nên hồi hộp, cảm thấy bóng lưng kia vô cùng quen thuộc.

Sự sợ hãi bất lực cùng xót xa lại dâng lên, bàn tay Mộc Miên nắm chặt trong giấc mơ, cả người cô căng thẳng.

Trong ánh mắt của cô, bóng lưng kia chậm rãi quay lại, khuôn mặt của Từ Tinh hiện ra.

Tiếng chuông sắc lạnh báo hiệu giờ học reo vang, kéo Mộc Miên ra khỏi cơn ác mộng. Có thở hổn hển, giờ tay lên quẹt trán. Đúng như cô nghĩ, tay cô dính đầy mồ hôi lạnh.

Cô vội vàng tìm Từ Tinh trong phòng học huyện nào. Sau giờ Ngọ*, ánh sáng mặt trời sáng ngời xuyên qua cửa sổ. Từ Tinh cười rất vui vẻ, không biết đang nói chuyện gì với bạn học kia. Mộc Miên thở ra một hơi nhẹ nhõm, rồi tiếp tục gục đầu xuống mặt bàn.

[*]: Sau giờ Ngọ: sau 12 giờ trưa.

Ngay lập tức, cô lại thẳng người lên, nhìn về chỗ ngồi của ai kia.

Lâm Mộ An vẫn vùi đầu vào cánh tay, khuôn mặt khi ngủ nhìn vô cùng bình yên.

Đến khi tan học, Mộc Miên nhìn thấy Lâm Mộ An khoác chiếc ba lô cũ của anh rồi đi ra khỏi lớp, cô cũng tự dưng đi dọc rồi đi theo. Cô đi cách anh không gần cũng không xa, nhưng ánh mắt cô chưa từng rời khỏi người anh.

Anh đi ra khỏi tòa nhà dạy học, xuyên qua sân trường. Lúc đi tới bụi hoa thì phía bên cạnh bắt hiện linh co một nữ sinh lao ra, không biết cúi đầu nói với anh cái gì mà thỉnh thoảng lại giương mắt nhìn anh, trên mặt tỏ rõ vẻ ngượng ngùng.

Từ góc độ của Mộc Miên mà nói thì chỉ có thể nhìn thấy cô ấy đưa cho anh thứ gì đó. Cô cảm thấy đáy lòng mình đột nhiên bị véo chặt.

Đúng như dự đoán, sau khi cô gái kia rời đi, trong tay Lâm Mộ An xuất hiện một mảnh giấy mỏng màu hồng hồng.

Cô do dự cắn môi, không thể quyết định xem phải làm thế nào, trong lúc đó anh đã bắt đầu sai bước về phía trước. Mộc Miên trù trù nấy giấy, cuối cùng cũng mở miệng gọi anh: "Hey..."

Người phía trước đang đi liền dừng lại.

Mộc Miên tăng tốc chạy tới cạnh anh.

Cô đến trước mặt anh, ngừng đầu lên, thanh âm phát ra trong trẻo như dòng suối mát, "Cậu có thể cho tớ lá thư cậu đang cầm được không?"

Mộc Miên chăm chú nhìn anh. Gương mặt anh bấy giờ hoàn toàn bình tĩnh, khác xa với vẻ kháng cự và hốt hoảng đối với cô gái kia, khiến cho cô cảm thấy thêm thoải mái. Có lẽ là bởi vì gần đây anh hay ăn bữa sáng của cô, hoặc là muốn nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện vô vị này nên Lâm Mộ An bày ra vẻ mặt sao-cũng-được-rồi-đưa-lá-thư-trong-tay-cho-cô.

Mộc Miên mừng rỡ đến ngây ngất nhận lấy lá thư, chỉ là cô không thể hiện rõ ra ngoài mặt. Mặt cô vẫn thể hiện sự bình thản, chẳng qua là khóe miệng hơi cong lên, trong mắt thoáng qua một tia sáng.

Lâm Mộ An dứt tay vào túi quần, hồ hững lướt qua cô, tiếp tục đi về phía trước.

Sau lưng lại truyền tới tiếng bước chân nhỏ nhẹ. Cô vẫn đi theo mình.

Không hiểu vì sao, Lâm Mộ An không hề có cảm giác khó chịu.

Mộc Miên cầm lá thư về nhà, ban đêm lại gặp ác mộng như dự tính. Trong cơn ác mộng đó, cô gái ngượng ngùng tỏ tình với anh biến thành Từ Tinh.

Cô ấy mang hết nỗi lòng đưa cho Lâm Mộ An phong thư kia, không tin được là anh lại nhận, hình như đã biết trước điều gì đó. Ở trong giấc mơ, lòng ngực Mộc Miên tựa như bị anh cấu xé, bực bội đến không thở nổi.

Tiếp đó, cảnh tượng biến đổi, ngón tay thon dài của anh nắm lấy lá thư, nhẹ nhàng bước đến bụi hoa trước tòa nhà, tiến đến chỗ bảng thông báo.

Sau khi tan học, sân trường vô cùng vắng vẻ, không có lấy một bóng người. Mộc Miên nhìn thấy trên khuôn mặt anh nở ra một nụ cười giấu cột, rồi lạnh nhạt mở bức thư kia ra, dính vào chính giữa bảng thông báo.

Hình ảnh trong giấc mơ một lần nữa lại thay đổi, trong góc nhà vệ sinh, thân thể nhỏ nhắn của Từ Tinh co ro một mình, cô bị một đám nữ sinh vây đánh. Khi về chỗ ngồi, lại bị bạn trong lớp cười nhạo, đi qua sân trường cũng có người cổ tình va vào cô. Cô khoác chiếc cặp rất to, lại càng nổi bật thân hình gầy yếu, mọi người ở xung quanh đều hướng về phía cô chỉ chỉ trỏ trỏ.

Cô càng ngày càng cúi đầu thấp xuống như muốn chôn vùi bản thân xuống dưới đất.

Cuối cùng hình ảnh dừng lại ở chỗ ngồi của cô ấy.

Kể đến người đi, chỗ ngồi kia vẫn luôn thuộc về cô ấy, nhưng vĩnh viễn không còn ai ngồi nữa.

Mộc Miên trừng hai mắt, nhìn thẳng lên trần nhà. Trong chốc lát, cô đứng dậy đi tắm, sấy khô tóc rồi "ngựa quen đường cũ" đến cửa nhà Lâm Mộ An.

Sáng sớm, sương mù còn chưa tan, những con đường tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng xào xạc của mấy công nhân bảo vệ môi trường đang quét lá. Thỉnh thoảng có một, hai người đi ngang qua, nhìn thấy Mộc Miên đang ôm cặp sách ngồi trên bậc thang liền tỏ ra nghi ngờ.

Mộc Miên bình tĩnh nhìn một chút.

Dù sao anh cũng ở một mình, cô không sợ.

Lâm Mộ An lúc đi ra cửa thì nhìn thấy cảnh tượng một thiếu nữ mặc đồng phục màu xanh da trời đang ôm cặp sách ngồi khoanh chân trên cầu thang trước cửa nhà anh. Ánh mặt trời mang những tia sáng nhàn nhạt, trải trên gương mặt nhỏ nhắn của cô.

Anh thu hồi tâm mắt, nhấc chân đi qua.

Tiếng bước chân quen thuộc lại vang lên sau lưng.

Hai người đi bộ đến trường, đến phòng học, Mộc Miên đợi anh ngồi xuống rồi lấy đồ ăn sáng từ trong ba lô ra như thường lệ. Lâm Mộ An nheo mắt nhìn cô một cái, không nói gì.

Tiếng chuông bắt đầu giờ học reo vang.

[*]: Thịt kho tàu.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trầm Lặng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Editor: Bánh Trứng

Mộc Miên đi theo Lâm Mộ An hơn nửa tháng, lần nào cũng vậy, vẫn là cảnh một người trước một người sau, cả hai đều không nói câu nào. Chỉ là hôm nay anh có chút không đúng lắm. Sống lưng anh hơi cúi xuống, lòng mày cũng không thêm nhàu lấy một cái, bước chân cũng không trầm ổn như mọi khi.

Mộc Miên cẩn thận quan sát anh.

Trong mắt anh hiện lên vài tia máu, gò má nhàn nhạt đỏ ửng. Mấy ngày nay thay đổi thời tiết thất thường, Mộc Miên đoán có lẽ anh đã bị cảm lạnh, cô chạy đến gần, kéo lấy tay anh.

Bàn tay mềm mại như lụa, còn vô cùng ấm áp.

"Bỏ ra."

Anh gạt tay cô ra, trên mặt bày tỏ thái độ không kiên nhẫn. Mộc Miên cũng không giận, trực tiếp đưa tay lên sờ trán anh. Đúng như dự đoán, trán anh nóng bỏng, cô bình tĩnh lên tiếng, "Cậu bị sốt."

Đôi mắt anh thoáng qua một tia âm u, bờ môi mím chặt, băng qua cô đi thẳng.

Hai người lại duy trì khoảng cách như trước đây.

Mộc Miên đột ngột dừng lại, suy nghĩ một lúc rồi im lặng quay đi. Nghe tiếng bước chân phía sau càng ngày càng xa, Lâm Mộ An ngẩn ra, sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục đi về phía trước.

Lấy chìa khóa mở cửa ra, bên trong là không gian lạnh lẽo chống rỗng, cả phòng khách cũng chỉ có một chiếc salon cùng mảng tường trắng xóa như tuyết. Lâm Mộ An theo thói quen đóng cửa lại, đi về phòng rồi nằm phịch xuống giường.

Cơ thể mơ màng nặng nề, anh vô lực đặt tay lên trán, tay còn lại kéo chăn đắp qua loa lên người. Đầu óc anh rất mệt mỏi, ý thức mơ hồ nhẹ bẫng, đáy mắt anh nóng lên một chút.

Anh nghĩ, dù anh có chết đi thì cũng chẳng ai hay biết.

Có lẽ cứ chết đi, so với cuộc sống bây giờ còn sung sướng hơn.

Hay là... chết đi.

Anh cứ suy nghĩ miên man, đầu óc đã hoàn toàn hỗn loạn.

Không biết anh đã nằm như vậy bao lâu, ngoài cửa lờn vang lên tiếng chuông sắc lạnh. Lâm Mộ An tỉnh lại từ trong mộng, khi mở mắt ra thì thấy phòng đã tối om. Ánh đèn đường từ bên ngoài hắt vào, chiếu sáng hơn nửa căn phòng. Lâm Mộ An không muốn động dậy, nhưng người ngoài cửa có vẻ rất cố chấp.

Lâm Mộ An hít sâu một hơi, không cam lòng đứng dậy.

Anh bước đôi chân nặng trĩu ra mở cửa, đúng như anh đoán, dưới ánh đèn, gương mặt trắng hồng kia vẫn tỏ vẻ trầm tĩnh, đôi mắt ẩn ẩn hòa. Nhưng Lâm Mộ An biết, ẩn sâu bên trong vẻ bề ngoài kia là một tâm hồn vô cùng quật cường.

Anh dùng ánh mắt thăm trầm nhìn cô chăm chăm, anh đang không mấy kiên nhẫn.

"Tớ mua thuốc hạ sốt với cháo rồi, cậu đợi một chút."

Mộc Miên làm như không nhìn thấy vẻ khó chịu của anh, vừa nói vừa đưa đồ trong tay cho anh, vẫn làm bộ bình tĩnh.

Lâm Mộ Anh không nói câu nào, nhận lấy túi đồ trong tay cô, sau đó đóng luôn cửa lại. --

Đối với cô, tốt hơn là cứ nghe theo chứ không nên phản kháng.

Anh sau khi đóng cửa lại liền tiện tay đặt túi đồ xuống mặt bàn rồi tiếp tục lên giường nằm, nhắm chặt mắt lại. Nhưng thế nào anh cũng không ngủ được, mà đầu còn đau đến muốn vỡ ra. Anh suy nghĩ trong giây lát, đứng dậy, mở cái tủ vừa bị chính anh quăng lên mặt bàn ra.

Anh nhanh chóng đọc lướt qua hướng dẫn sử dụng, cầm một viên thuốc bỏ vào miệng. Lâm Mộ An đang định nằm xuống thì lại nhìn thấy cái hộp bên cạnh truyền ra một mùi thơm mê li, nhẹ nhàng luồn vào mũi anh, sau đó xộc thẳng vào dạ dày đang đói.

Nó y hệt như chủ nhân của nó vậy, chậm chạp mà êm ái lan tỏa vào cuộc sống của anh.

Anh do dự, hay là mở ra ăn nhỉ?

Mùi thơm bốc lên càng mãnh liệt, Lâm Mộ An mở hộp ra, cầm thìa khuấy khuấy hai cái. Cháo trắng cùng thịt nạc nấu sền sệt thơm nồng. Anh múc một thìa nhỏ, cho vào miệng nếm thử, nếm nếm vừa đủ, vị rất ngon.

Anh đẩy nhanh tốc độ, trong nháy mắt, hộp cháo đầy cũng thấy đáy.

Sau khi làm xong cốc cái dạ dày, thân thể anh cũng thoải mái hơn nhiều. Lâm Mộ An quyết định đi tắm, nước nóng làm cả người anh dễ chịu, cơn đau đầu cũng giảm đi, không còn đau nhói như trước nữa.

Mí mắt có chút nặng nề, Lâm Mộ An lại nằm lên giường, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Một đêm ngon giấc không mơ mộng.

Ngày hôm sau thấy Mộc Miên đang vuốt vuốt quần áo ở trước cửa nhà, tự nhiên anh lại thấy cô thuận mắt hơn rất nhiều.

"Cậu đỡ hơn không?" Cô tự nhiên đến hỏi anh.

Đáy mắt Lâm Mộ An thoáng qua một cảm xúc ưu tư không biết tên, sau đó anh nhếch môi, đáp: "Khá hơn nhiều rồi."

Trán anh bất ngờ bị một bàn tay ấm áp mềm mại áp xuống, anh chưa kịp phản ứng lại thì cảm xúc kia đã rời đi. Lâm Mộ An khẽ rũ mắt xuống, che giấu cảm xúc khác thường.

"Ừ, đã hạ sốt rồi."

Mộc Miên nói xong cũng không động dậy, cứ đứng nhìn anh, không biết đang nghĩ cái gì. Lâm Mộ An đứng đợi mấy giây, đang định xoay người đi, bên tai lại truyền đến thanh âm của cô.

"Lâm Mộ An, bộ dạng này của cậu đặc biệt làm cho người khác phải đau lòng."

Đôi mắt cô đen nhánh trong suốt, không nhìn ra bất kì tạp chất nào, vô cùng đơn thuần nói ra những lời này. Lâm Mộ An cúi đầu nhìn vào mũi chân, rút tay vào túi quần, im lặng đi về trước.

Mộc Miên nói hết ra những lời đó mới cảm thấy trong lòng thoải mái hơn.

Anh vừa mang bộ dạng đó, chỉ nhìn thôi cũng thấy đau lòng.

Khuôn mặt tái nhợt không có huyết sắc, mái tóc đen xơ xác tán loạn trên trán, ánh mắt đen tinh lạng, gò má như giấy đi, càng nhìn càng thấy tinh xảo xinh xắn. Sau khi khỏi ốm, anh giống như hoa ngọc lan bị mưa gió đánh đổ trong một đêm, vừa đẹp vừa mỏng manh khiến người khác thương xót.

"Hôm nay cậu không được ăn đồ có nhiều dầu mỡ, càng không được chạy ra ngoài hóng gió. Ăn cái gì thanh đạm một chút, bảy giờ chỉ tạm thời hạ sốt mà thôi, không cẩn thận có thể sẽ bị sốt lại..."

Mộc Miên đi cạnh anh không ngừng lái nhái, so với lúc trước kiểm lời thì bây giờ có chút om sòm ồ ồ, nhưng Lâm Mộ An cũng không cất lời cô, cứ trầm mặc nghe. Cho đến khi bước vào lớp, Mộc Miên để lên bàn anh một túi đậu hũ hấp, thấp giọng dặn dò.

"Hôm nay không được uống sữa tươi, ăn cái này đi."

Nội tâm của anh khẽ nảy lên một cái, sau đó âm thanh vang lên nhỏ đến mức ít ai nghe thấy.

"Cảm ơn."

Bên cạnh đó, mấy người đều đã nghe thấy, người ngồi cùng bàn với anh kinh ngạc quay ra nhìn, trong mắt tràn đầy sự hoài nghi. Mộc Miên hơi nhếch khóe miệng, chăm chú nhìn ánh mắt của anh, đưa tay ra xoa xoa mái tóc đen tuyền kia.

"Không cần cảm ơn."

Vừa dứt lời, con người vừa mới ôn nhu kia liền lập tức ngẩng đầu lên, bắt mắt cau mày nhìn cô như đang tổ cáo cô được vui đời tiên, lông mày lại quay về về lạnh lùng.

Mộc Miên ngoác miệng ra cười, quay về vị trí của mình.

Buổi tối lúc đi về, Mộc Miên vẫn đi cùng anh, mặc kệ mọi người bàn tán ra sao. Cô nói chuyện với anh từ khi sáng sớm đến tận lúc tan học đi cùng đường về nhà.

Lúc đầu, Lâm Mộ An không nói gì, chỉ coi cô như không khí, chẳng qua bước chân của anh đi nhanh hơn, thời gian đi về nhà rút ngắn còn một nửa. Sau đó anh lấy chìa khóa, mở cửa rồi lập tức khép lại, bởi rồi vô lực dựa vào cánh cửa, cảm thấy bản thân như được giải thoát.

Lâm Mộ An từng xem qua Tây Du Ký, anh cảm thấy Đường Tăng trong đó cũng không đáng sợ bằng Mộc Miên.

Buổi đêm hôm đó anh gặp phải ác mộng. Trong mơ, anh thấy mình biến thành con khỉ Ngô Không kia, Mộc Miên mặc áo cà sa đi trước mặt anh không ngừng lăm nhăm khiến vòng kim cô trên đầu ngày càng thắt chặt lại, cuối cùng anh đau quá phải lăn lộn trên mặt đất, không thể thoát ra khỏi niệm chú của cô.

Lâm Mộ An bị dọa cho tỉnh lại.

Sau khi trở về nhà, Mộc Miên vô cùng kích động, cô quá là hưng phấn.

Giống như một vị khách lữ hành băng qua muôn trùng khó khăn, suốt ngày ôm một tảng đá lạnh như băng vượt qua sa mạc, mãi mãi không thấy lối ra. Kết quả là đột nhiên một ngày phát hiện ra, tảng đá kia là một quả trứng, bên trong có sức sống, có thể mang cô ra khỏi sa mạc.

Cô không thể kìm được mà nhỏ lại lần nói chuyện duy nhất của cô với Lâm Mộ An ở đời trước.

Đó là một lần cãi vã kịch liệt.

Sau khi Từ Tĩnh tỏ tình được một tuần, thứ hai tuần sau liền nghỉ học.

Cô gọi Lâm Mộ An đến nơi vắng vẻ không có bóng người. Không khí như ngưng đọng, ánh mắt anh tràn đầy vẻ lạnh lùng và thiếu kiên nhẫn. Mộc Miên lấy hết dũng khí, mới dám nói ra vì sao cô gọi anh tới đây.

"Thư tình của Từ Tĩnh có phải do cậu dán lên bảng thông báo không?"

Không đợi anh trả lời, Mộc Miên tiếp tục bổ sung, ngữ khí kiên định.

"Tôi nhìn thấy rồi."

Cô nói không sai, chính cô đã thấy được, nhưng cô cũng chỉ thấy Lâm Mộ An cầm thư tỏ tình đi đến bảng thông báo mà thôi. Lúc đó, sự yêu thích và ái mộ cô dành cho Lâm Mộ An không đủ để phá vỡ sự kieu ngạo của cô, cho nên cô mới theo dõi anh như vậy.

Sau đó Mộc Miên hối hận vô số lần, con mẹ nó kiêu ngạo nữa đi!

Cô mờ to hai mắt, vừa thấp thòm lại mong đợi anh trả lời, trong lòng rất mâu thuẫn nhưng lại có sự mừng rỡ lạ lùng.

Nhưng lời nói kế tiếp của anh đã phá vỡ mọi ảo tưởng cùng mong đợi của cô, xóa bỏ tia mừng rỡ trong mắt cô ngay tức khắc.

"Là tôi."

Thời điểm đó trông anh như thế nào? Mộc Miên nhớ rất rõ. gương mặt xinh đẹp tó vẻ thờ ơ hờ hững, coi đó như một điều hiển nhiên, không có bất kì tia áy náy hay chột dạ nào.

Cô tức muốn điên lên.

Cô không thể nào tưởng tượng ra cái người mình từng thầm mến mấy hai năm qua lại sẽ như thế này. Vì vậy cô nghĩ việc Từ Tĩnh nghỉ học là không đáng, cô ấy chỉ vì tình cảm chân thành này mà khổ sở. Mộc Miên tức giận, hốc mắt đỏ bừng, chớp mũi chua xót.

"Tại sao cậu phải làm như vậy?!" Cô kích động chất vấn.

Anh không trả lời, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua cô, đi thẳng đến phòng học.

"Tôi sẽ vạch trần bộ mặt thật của cậu!"

"Tôi sẽ để toàn trường biết cậu là người như thế nào!"

Sau lưng anh, Mộc Miên mắt không chế gắm giữ, nước mắt thành từng chuỗi rơi xuống. Lâm Mộ An tựa như đứng lại một chút, sau đó rời đi không lưu luyến. Mộc Miên tức điên lên, đuổi theo anh, hung hăng đụng vào vai anh một cái thật mạnh.

Bà vai cô bị đau, nhưng so với nỗi đau trong lòng thì không là gì cả.

Cô đẩy cửa phòng học, đứng lên bực giảng. Chuông vào lớp vừa reo lên, trong lớp đã đầy đủ học sinh nhưng thầy giáo vẫn chưa tới. Cô hướng về phía dưới lớp, khàn cả giọng hét lên.

"Thư tình của Từ Tĩnh là do Lâm Mộ An dán lên thông báo!"

"Cậu ta chính là một người khôn nạn!"

Chỉ một thoáng, cả lớp xôn xao. Có những nữ sinh vẫn luôn yêu thích anh giống như Mộc Miên tỏ vẻ không tin, kích động chất vấn:

"Không thể nào! Bằng chứng đâu?!"

"Cậu ta vừa tự thừa nhận!"

Mộc Miên chỉ tay vào Lâm Mộ An không biết đã đứng ở trước cửa khi nào, lập lại từng từ: "Cậu ta vừa chính miệng thừa nhận!"

Trên mặt Lâm Mộ An vẫn vô cùng bình thản, anh hờ hững bước vào phòng học, ngồi vào vị trí của mình. Cả lớp yên lặng không một tiếng động. Trong chốc lát, bốn phương tám hướng xì xào bàn tán, ánh mắt của mọi người đều vô tình hay hữu ý đánh giá anh.

Trước giờ Lâm Mộ An là trung tâm của mọi bất quáì, được đông đảo nữ sinh hâm mộ. Huống hồ mấy ngày trước Từ Tĩnh còn gây ra chuyện lớn như vậy, độ nổi tiếng của anh lại càng cao, nhưng kèm theo đó, đối tượng của sự chán ghét và bài xích lại chuyển thành Lâm Mộ An.

Trước kia có nhiều người yêu mến anh, bây giờ thì có nhiều người ghét bỏ anh.

Không một ai có thể chấp nhận bản thân lại đi thích một người như vậy, nhất là với vẻ ngoài của anh như này. Toàn bộ trường học đều sôi trào, thậm chí có những người trực tiếp đứng trước mặt anh mà mắng mỏ.

"Thật kinh khủng! Không nghĩ cậu lại là người như vậy."

"Cậu đối xử với người thích cậu như vậy hả?"

"Người như anh không đáng sống trên cõi đời này đâu."

Anh hoàn toàn yên lặng mà chống đỡ, giống như người mà các cô đang mắng không phải là anh vậy. Ngày nào cũng như ngày nào, anh cô đơn một mình, đi học rồi về nhà. Chỉ là đôi mắt trước giờ vốn ưu tư của anh cũng ngày càng trở nên trống rỗng, ngay cả sự lạnh lùng vốn có cũng dần biến thành thần thờ.

Cả người anh dường như không còn chút sức sống.

Một tuần sau, anh từ trên sân thượng của trường học nhảy xuống tự sát.

~Đôi lời từ editor: Đây là quà phúc lợi ngày Trung Thu cho những bạn nào đang ngồi nhà một mình như tớ nhé:) ~

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngó Trằm Lặng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 4

Editor: Bánh Trúng

Mộc Miên lúc đây quả thực muốn điên lắm rồi!

Tại sao anh phải tự sát?! Tại sao anh lại có thể tự sát! Lâm Mộ An mà chết như vậy thì có phải làm sao!

Cô đã tự mình thấy được cảnh kia y như trong phim điện ảnh, cứ liên tục phát đi phát lại trong đầu cô. Từng dòng máu đỏ tuông chảy xuống, đan xen với làn da trắng trẻo và khuôn mặt đẹp đẽ đó. Giờ học, khi ăn cơm, lúc đi ngủ, cô đều không tự chủ mà nghĩ đến bóng dáng gầy gò cao lớn mà cô độc của anh.

Đã từng có những ngày mà cô bị ám ảnh vô cùng lớn.

Cô có tội.

Cô là người tạo nên cục diện này.

Người con trai khôi ngô ấy, lại vì cô mà tự sát.

Cô thích người ấy đến tận xương tủy, vậy mà chính cô lại dồn người ta đến bước đường cùng.

Những cảm giác tự trách, áy náy, hối hận như một tảng núi lớn đè lên tim Mộc Miên. Mộc Miên sẽ hồng mắt, cô càng thấy cuộc đời mình vào giờ khắc này đã biến thành một mảng u tối, cả đời này cô sẽ không thể nào thoát ra nổi, sẽ sống mãi mãi trong sự hối hận.

Cô tiêu rồi.

Mọi chuyện sau đó cũng không kết thúc như vậy, mọi thứ liên quan đến chấn tương về vụ tự sát của anh đều được lời ra, nhiều như măng mọc sau mưa.

Hóa ra bố mẹ của anh đã đi dị tật lâu. Hóa ra anh bị người mẹ tâm thần lạm dụng và ngược đãi. Hóa ra, mẹ anh đã tự tử cách đây một khoảng thời gian dài.

Mộc Miên nghe được tin tức này, nước mắt liền tiếp tuôn ra ngoài. Cô ngồi xỏm dưới đất, khóc rất nhiều, khóc không thành tiếng, hạt lớn hạt nhỏ cứ trào ra từ trong kẽ ngón tay.

Tất cả các bạn trong lớp kinh ngạc nhìn cô, bọn họ đều không hiểu tại sao cô lại khổ sở như vậy, chẳng qua là có quá bất bình cho bạn của mình quá mà thôi. Tóm lại là chuyện xảy ra như vậy, thật ra cũng không phải lỗi của cô.

Nhưng bọn họ không biết là người con trai kia là người mà Mộc Miên luôn cất kín trong lòng nhiều năm nay. Ngày nào cô cũng tận trọng quan sát anh, chăm chú ngắm anh, lên lút quan sát anh, tất cả những thứ gì liên quan tới anh đều được cô ghi nhớ rất kỹ.

Cô biết anh thích uống sữa của hãng nào, biết anh thích trời mưa mà không muốn che ô rồi dễ dàng bị cảm, nhưng lại không thích uống thuốc. Anh không thích nói chuyện với người khác, luôn luôn tĩnh lặng khiến người khác cảm thấy lạ lùng, ánh mắt đen nhánh của anh tựa như có thể hút người khác vào.

Anh chỉ là một đứa trẻ cô đơn tịch mịch mà thôi.

Mộc Miên sau đó sinh bệnh nặng, bị tâm thần phân liệt, nằm bẹp trên giường mất hết lý trí, chỉ có nước mắt là cứ tuôn ra đến mức mắt sưng húp lên. Có một số thứ nếu như tệ hại đến cực điểm, thì nó sẽ tự quay trở lại quá khứ.

Ví dụ như Mộc Miên, sau khi bị tâm thần phân liệt, cô quay trở lại thời điểm hơn ba tháng trước.

Lúc này Từ Tĩnh chưa tỏ tình, Lâm Mộ An cũng chưa tự sát, tất cả vẫn là gió êm biển lặng, tưởng như mọi hình ảnh đau đớn trong kí ức của cô cũng chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng Mộc Miên biết, bây giờ cô chỉ muốn làm một thứ, đó là nhìn thấy Lâm Mộ An sống sờ sờ trước mặt mình, sau đó cung chiều anh đến tận khi chết đi.

Hôm sau khi Mộc Miên thấy Lâm Mộ An, cô chào đón anh bằng nụ cười rực rỡ một cách quá đáng, mi mắt cong tí lên, hoàn toàn không còn vẻ an tĩnh như mọi ngày. Lâm Mộ An liếc cô một cái, hoài nghi không biết có phải lúc trước cô bị ai già dạng không.

Cô cực kỳ tự nhiên đi bên cạnh anh, lại bắt đầu lải nhải không ngừng.

Thanh âm thanh túy ngọt ngào, rất dễ nghe. Lâm Mộ An im lặng nghe một lát, sau đó lấy từ trong túi ra một cái tai nghe màu trắng.

Âm thanh dù có dễ nghe đi chăng nữa, nói nhiều cũng ồn ào.

Lâm Mộ An nghe tiếng nhạc từ từ truyền ra từ tai nghe, lòng mảy dấn ra mấy phần. Thế giới này vẫn thật tươi đẹp biết bao.

Mộc Miên tức giận trợn mắt nhìn anh, bắt lực không thể làm gì. Mắt cô trợn tròn, má phồng lên, nhìn y như con cá nóc tròn vo. Lâm Mộ An lại liếc cô thêm một cái, khỏe miệng khẽ cong lên.

Màu trắng của tai nghe càng tôn lên vẻ thuần tử tự nhiên của anh, lông mi dài và dày, đôi môi hồng nhạt, cả người đều toát ra vẻ lãnh đạm lại khôi ngô làm sự uất ức trong lòng Mộc Miên lên biến mất không còn dấu vết.

Dáng vẻ của anh như vậy, chỉ làm người khác hận không thể nào moi tìm ra đũa cho anh.

Chỉ cần được đi cạnh anh như vậy, cũng cảm thấy không gì vui bằng.

Ở trường học, Mộc Miên bắt đầu thường xuyên nói chuyện cùng anh. Lâm Mộ An lần nào cũng bày ra bộ dạng không-có-hung, nhưng thỉnh thoảng cũng đáp lại cô vài câu. Chỉ như vậy thôi cũng khiến mọi người mở rộng tầm mắt, để Mộc Miên hưng phấn không thôi.

Vì vậy, bất kỳ chuyện trên trời dưới đất nào cô cũng kể cho anh nghe.

Trong giờ học, Lâm Mộ An ngăn ngực chống đầu lên tay nhàn của cửa sổ, Mộc Miên đóng sách vở trên bàn lại, chạy tới chỗ anh. Cô lôi cái ghế trước mặt anh xoay lại, hai tay chống cằm, mắt chớp chớp mấy cái nhìn vào gò má tình xảo của anh.

"Lâm Mộ An, cậu đang làm gì vậy?"

Trên mặt anh không thể hiện cảm xúc dư thừa nào, ngay cả ánh mắt cũng không thêm nhìn cô lấy một cái.

"Lâm Mộ An, cậu đang ngăn ngực sao?" Mộc Miên vẫn không buông tha, mép bắt đầu nhếch lên.

Chỉ là người trước mặt kia vẫn thờ hững, mím môi tỏ vẻ không nghe thấy cái gì. Con người của Mộc Miên đảo đảo mấy vòng, rồi dừng lại, "Lâm Mộ An, tớ phát hiện ra một nhãn hiệu sữa rất ngon, ngày mai tớ mang cho cậu nhé?"

"Không muốn."

Anh vẫn đưa ánh mắt ngầy ngớ nhìn ra cửa sổ, thần sắc không đổi. Âm thanh phát ra từ miệng anh thanh thanh, hết sức dễ nghe. Mộc Miên thấy anh trả lời, cười toe toét.

"Vì sao?" Cô tiếp tục truy hỏi.

"Không thích đời."

"Ồ." Mộc Miên gật đầu một cái, "Vây cũng tốt..."

Tiếng chuông báo hiệu giờ học vang lên.

"Tớ đi đây..."

Mộc Miên đứng dậy, trở lại chỗ ngồi của mình. Trong chớp lát, Lâm Mộ An thu hồi ánh mắt đang ở bên ngoài cửa sổ của mình, rồi đến chỗ Mộc Miên cách đó không xa. Cô đang tung tăng trò chuyện với người bên cạnh. Từ góc độ của anh, có thể thấy miệng cô đang cười vui vẻ.

Lâm Mộ An thu hồi tầm mắt, lấy sách vở ra, mắt lộ vẻ lãnh đạm.

Đến khi đi học về, Mộc Miên theo anh về nhà như thường lệ, bao nhiêu chuyện cô cho là thú vị đều đem kể hết cho anh. Mộc Miên nhất quyết nói chuyện với anh, có lúc Lâm Mộ An sẽ đeo tai nghe lên, nhưng có lúc lại nghe rất chăm chú.

Ví dụ như bây giờ.

"Giờ thi nghiệm chiều nay, Phương Tiểu Minh dùng miệng thổi đèn cồn, vậy đúng lúc có một con gió thổi qua. Kết quả là, môi và tóc trên đầu cậu ta bị đốt cháy hết, cả phòng học đều có thể ngửi thấy mùi khét. Hahahahaha buồn cười quá——!"

Mộc Miên thấy anh đang nghe, càng nói càng hăng, mặt mày hớn hờ, sau khi nói xong còn tự cười đến nghiêng ngả cả người. Lâm Mộ An nhàn nhạt quét ánh mắt qua người cô một cái, không mở miệng.

"Cậu không thấy rất buồn cười sao?" Mộc Miên nghi ngờ hỏi.

"Không." Anh nói không do dự, còn tiếp tục bổ sung: "Hơn nữa còn rất nhạt."

Sau đó lại lờ ra cái tai nghe màu trắng quen thuộc, đeo lên.

Mộc Miên: "..."

Một chút cũng không đáng yêu tẹo nào.

Hôm sau Mộc Miên tự đem một hộp sữa khác cho anh, đúng như cô đoán, người nào đó lập tức cau mày, đẩy hộp sữa ra chỗ khác, thấp giọng phản đối.

"Không uống."

"Ngoan, thử một chút thôi, đảm bảo ngon hơn loại cậu hay uống." Mộc Miên ra vẻ dụ dỗ dụ dỗ. Cô tuyệt đối sẽ không nói thực ra chỉ muốn nhân cơ hội nói thêm với anh mấy câu mà thôi.

Lâm Mộ An tiếp tục đẩy hộp sữa ra xa, kháng cự trong im lặng.

Mộc Miên tức giận sờ lên mũi một cái, lấy hộp sữa mà thường ngày anh hay uống ra khỏi túi, đặt lên tỉ tặn mép bàn, bắt đầu đi cầu nhàu: "Được rồi, đành đổi lại cho cậu vậy..."

Buổi trưa, Mộc Miên và Từ Tĩnh ăn cơm, theo thói quen lại đưa mắt tìm bóng hình kia trong đám người đông đúc. Lại y như có nghĩ, Lâm Mộ An đang ngồi ở cái góc bên cạnh của sổ. Mộc Miên lập tức quay ra nhìn Từ Tĩnh, còn chưa kịp mở miệng thì cô ấy đã lắc đầu nói:

"Mau biến đi, tớ tìm Lâm Lệ đi ăn tiếp đây."

Mộc Miên cười hắc hắc, áy náy nhảy mất một cái, sau đó bê khay thức ăn đến hướng kia, ngồi xuống đối diện với anh. Lâm Mộ An đối với việc cô suốt ngày quẩn lấy mình cũng đã dần cảm thấy quen thuộc.

Lâm Mộ An ngẩng lên nhìn thấy người đối diện là cô, cũng không nhàu mày mà trực tiếp cúi xuống tiếp tục ăn cơm.

"Hôm nay tớ có thịt kho tàu! Rất là ngon!" Mộc Miên hứng thú bưng bưng giới thiệu với anh. Lâm Mộ An nhắm mắt làm ngơ, một giây sau đó, trong khay của anh có thêm một miếng thịt.

Nước sốt đậm đà thơm phức, tỏa ra mùi hương quyến rũ.

Anh tiếp tục ăn đồ ăn trong khay, nhưng nhất quyết không động tới miếng thịt kia. Thấy vậy, Mộc Miên chỉ bĩu bĩu môi, không nói gì.

Hai người cứ như vậy duy trì một mối quan hệ không mặn không nhạt, vô cùng kì quái. Thời gian cứ dần dần trôi qua, khi bắt đầu đến ngày 30 tháng Ba, Mộc Miên bắt đầu lo lắng.

Đã qua một tháng.

Mà Lâm Mộ An đối với cô cũng chỉ là nói nhiều hơn vài câu mà thôi.

Cô đơn đã lâu, không phải cứ một ngày là hết.

Anh đã cô độc quá lâu, lâu đến nỗi quên mất cả sự ấm áp do người khác mang lại, tự biến mình thành một tảng đá lạnh lẽo. Có lẽ chính anh cũng sắp quên mất bên trong trái tim mình còn sự ấm áp nào hay không.

Như vậy thì quá chậm.

Mộc Miên không có nhiều thời gian như thế, cô không kịp đợi.

Một ngày nào đó, sau khi tan học về nhà, Mộc Miên kéo Lâm Mộ An đến con ngõ gần nhà anh. Lúc này trời sáng mờ mờ, bên trong ngõ càng thêm vắng vẻ, âm u và chật hẹp, hai người đi qua thì vừa khít. Kề hờ trên bức tường còn mơ hồ nhìn thấy cả rêu xanh.

Mộc Miên dè Lâm Mộ An lên tường.

Cô kiễng chân, xích lại gần, phả hơi ấm vào mặt anh,

"Lâm Mộ An, tớ rất tò mò một chuyện..."

Mặt mũi anh vẫn tỉnh táo, còn tỉnh rụi nhìn lại cô.

"Có phải trong miệng cậu cũng có vị sữa hay không?"

Ấm thanh xen lẫn giữa răng và môi. Mộc Miên đưa đầu lưỡi khẽ lướt qua môi anh, sau đó cạy mở hàm răng của anh, dò xét tiến vào. Hai người nhìn nhau như có ý đối địch, trong đôi mắt của mỗi người đều phản chiếu hình bóng bối rối của người kia.

Ai cũng không chịu nhận thua trước.

Thật là hăng hái.

Mộc Miên chạm vào lưỡi anh, chạm rãi cuốn lấy, đầu lưỡi truyền đến một độ ấm áp mềm mại, còn có chút ngọt ngào.

Trong mắt cô xuất hiện nụ cười nhẹ. Còn chưa đợi cô tiếp tục hành động, anh đã đẩy cô ra. Lâm Mộ An không có một chút ưu tư nào, anh cong ngón giữa lên, lau chút nước bọt còn đang dính trên môi đi, tư thế của anh nhìn đặc biệt hút hồn khiến Mộc Miên không nhận được nuốt nước bọt một cái.

Đôi môi mọng của Lâm Mộ An mấp míp đóng mồi, mặt không cảm xúc, âm thanh vẫn thanh thúy như mọi khi nhưng hơi khàn khàn.

"Mộc Miên, cậu thích tôi đúng không?"

Mộc Miên thoáng cười, môi đỏ mọng nước, mắt long lanh, khí chất ôn nhu mọi khi đều bay biến, nhìn cô giống như một con yêu tinh nhỏ.

"Cậu đoán thử xem?"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngó Trằm Lặng* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 5

Editor: Bánh Trứng

Lâm Mộ An nhìn cô chăm chăm, không nói câu nào.

Hai người cứ mặt đối mặt một lúc lâu, Mộc Miên khẽ cười thành tiếng, giọng vô cùng bình thản.

"Lâm Mộ An, mỗi cậu mềm hơn người cậu rất nhiều."

"Cách xa tôi ra một chút." Anh nói

Bất ngờ là lần này Mộc Miên cũng không đuổi theo, cô chỉ đứng đó nhìn bóng người Lâm Mộ An dần biến mất ở đầu ngõ, sau đó nháy mắt, ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào mũi giày rồi cười như được mùa.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Mộ An nhìn thấy cô, sắc mặt lạnh lẽo vô cùng, y như lần đầu tiên cô đi cùng anh.

Mộc Miên thử kéo tay áo anh, không hề ngạc nhiên khi thấy tay mình lập tức bị hất ra. Cô lại kéo, vẫn bị anh hất ra, không biết là đến lần thứ mấy, Lâm Mộ An mất kiên nhẫn nhìn cô, trong mắt là vẻ chán ghét.

"Cậu đi đi."

Mộc Miên hít vào một hơi, sau đó mặt dày cười cười, nhưng giọng nói lại rất nghiêm túc, "Không được, cậu đi một mình, tớ không yên tâm"

Anh không nói gì, quay đầu tiếp tục đi về phía trước, Mộc Miên lặng lẽ đi theo. Đến khi cô mang bữa sáng đến cho anh, lại nghe được tiếng "bịch" quen thuộc.

Đó là âm thanh của đồ vật bị ném vào thùng rác.

Mộc Miên thở dài, thất bại ngay từ vòng gửi xe.

Nhưng có một chút cũng không hối hận

Chết dưới hoa mẫu đơn thì dù có thành quỷ cũng là quỷ phong lưu.*

[*]牡丹花下死做鬼也风流: câu thành ngữ của Trung Quốc, có ý nghĩa là chết dưới chân người đẹp thì dù có biến thành ma quỷ cũng là một con quỷ hạnh phúc giới giang, đại khái là chết vì người đẹp cũng cam lòng.

Tan tễn thứ nhất, Lâm Mộ An không đi mua đồ ăn sáng mà gục đầu xuống bàn như đang ngủ. Mộc Miên cảm thấy có lẽ tại mình mà anh phát câu đến mức không ăn nổi, cho nên cô vô cùng có trách nhiệm xuống mua cho anh một phần khác.

Lâm Mộ An bị tiếng động trên mặt bàn làm cho tỉnh, anh nhấc mắt nhìn mấy thứ đồ quen thuộc, lông mày cau lại, đang muốn động thủ với bọn nó thì bên tai vang lên giọng điệu uy hiếp: "Cậu còn ném nữa, tớ sẽ đem tất cả tổng vào miệng cậu."

Dạ dày cũng bắt đầu truyền ra tín hiệu đói ăn, anh nghĩ ngợi trong chốc lát, không tự nguyện cầm hộp sữa lên, sẽ ổng hút cầm vào rồi cho vào miệng. Chất lỏng quen thuộc tràn vào trong miệng, đậm đà vị sữa nhân nhật, nhưng anh lại không kiềm chế nổi mà nghĩ đến nụ hôn hôm đó.

Ngay lập tức, hộp sữa vô tội đã bị uống một nửa bay vào thùng rác.

Lúc xế chiều, trời nổi lên một trận mưa nhỏ, tí tách rơi mãi, đến tận lúc tan học cũng không ngừng lại. Không khí trầm trầm ẩm ướt khiến tâm trạng của anh tốt lên không ít. Lâm Mộ An bước vào màn mưa phùn, bước chậm qua các vũng nước.

Nước mưa lạnh lạnh chảy thẳng vào trong cơ thể, khiến người ta cảm thấy run rẩy, nhưng ngược lại cũng đem đến cảm giác thoải mái khoan cảm, khô miệng Lâm Mộ An nhếch lên thành độ cong hoàn hảo.

Đã lâu không được tự do như này. Hôm nay Mộc Miên không đi cùng anh, sau khi tan học, cô giống như có việc gì gấp gáp nên đi luôn, nếu không thì chắc chắn lúc này trên đầu anh đã có một chiếc ô rồi.

Cô luôn giữ tay lên thật cao, dù đã che cho hai người nhưng không gian bên trong vẫn rất rộng rãi.

Cũng không hiểu cô kiểm ở đâu được cái ô to như vậy.

Đến khi Lâm Mộ An về nhà, anh mới phát hiện ra là không có nước nóng để tắm, nhưng anh cũng chẳng để tâm, trực tiếp tắm bằng nước lạnh, sau đó không ăn cơm mà leo lên giường nằm ngủ. Mấy thứ đồ ăn bán xung quanh đây anh đều đã ăn thử, không hề hợp với khẩu vị của anh.

Anh cứ như vậy ngủ thiếp đi, đến nửa đêm thì bị đói mà tỉnh giấc. Anh cảm thấy đầu óc choáng váng, cảm giác nóng bỏng quen thuộc truyền tới. Lâm Mộ An uống một cốc nước lạnh, sau đó lại quay về giường.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, anh cảm thấy đầu mình đau đến mức có thể nứt ra được rồi. Lâm Mộ An gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm lớp để xin nghỉ, sau đó tiếp tục mơ màng trong trạng thái hôn mê.

Trong đầu anh thoáng qua rất nhiều hình ảnh, hình ảnh gương mặt hiền hòa của mẹ, luôn cười thật dịu dàng, rất ít khi tức giận. Lâm Mộ An thích nhất là nằm trong lòng mẹ nũng nịu. Bất chợt, gương mặt đó liên biến thành mặt của Mộc Miên, cô cũng bầy ra bộ dạng ôn nhu hiền hòa, nhìn vừa vồ vập vừa thuần mật.

Tiếp đó, hình ảnh biến đổi, gương mặt xinh xắn đó đột ngột phóng to hơn, cảm xúc trên khuôn mặt đó mang tính xâm lược. Đôi mắt anh nặng trĩu, trên môi đột nhiên truyền tới cảm xúc mềm mại ấm áp, đầu lưỡi bị nút chặt. Lâm Mộ An nhàu mày, hàng mi khẽ run rẩy, từ từ mở đôi mắt nặng nề.

Trước mặt anh là khuôn mặt quen thuộc, trong miệng vẫn còn vương lại cảm giác ẩm ẩm

Mắt cô khép hờ hờ, lông mi dài quét qua gò má anh, đem lại cảm giác tê dại. Lâm Mộ An đưa tay đẩy cô ra nhưng không có tí lực nào. Mộc Miên phát hiện ra, cười nhẹ một cái, khó khăn lắm mới rời được môi mình đi.

"Cậu giận à?" Thanh âm của cô thấp xuống, kẻ sát bên mặt anh. Hơi nóng phả vào môi khiến anh nhớ lại cảm giác khi này.

"Cút ngay."

Anh thấp giọng khạc ra hai từ, giọng nói mang vẻ tức giận.

Mộc Miên cảm lấy cái tay đang đẩy cô ra, đan mười ngón tay vào nhau, sau đó mặt dày in một nụ hôn lên môi anh một lần nữa. Khi bờ môi ấm nóng của cô cọ vào môi anh, cô cảm nhận được hô hấp của anh lập tức dồn dập, giống như đang cố kìm nén cơn tức giận.

Mộc Miên thăm xì một cái, đúng là cơn hồ giấy.

Cô đứng thẳng người lên, rồi đi. Lâm Mộ An buông tay cô ra, Mộc Miên dẫu mới lên, "Cậu bị sốt, phải uống thuốc."

Cô cúi xuống phía anh, Lâm Mộ An cực nhanh lùi về sau tránh né. Mộc Miên khẽ cười, vọt qua cái tủ cạnh đầu giường anh, cầm lấy cốc nước và thuốc đưa đến bên miệng anh.

Lâm Mộ An không nhúc nhích, sắc mặt âm trầm, mờ miệng. "Làm sao cậu vào được?"

"Không phải dưới chậu hoa bên phải cửa nhà cậu có chìa khóa dự phòng sao?"

Mộc Miên bình tĩnh trả lời, không cảm thấy chột da chút nào. Chỉ một ngày không được nhìn thấy anh là cô có thể biến thành quỷ luôn rồi, người ta nhìn thấy cô đều muốn tránh xa.

Hôm qua là do đi cả tới bất ngờ nên khi tan học cô mới chạy ngay về nhà, không nghĩ tới sau đó anh nghỉ học nguyên một ngày. Cô không thấy bóng dáng anh, liền đi hỏi chủ nhiệm lớp thì mới biết được anh xin phép nghỉ ốm. Nghĩ tới trận mưa nhỏ ngày hôm trước, Mộc Miên hiểu ngay đã có chuyện gì xảy ra, vì vậy buổi trưa được nghỉ là cô đến nhà anh ngay.

Cửa nhà đương nhiên bị đóng chặt, nhưng Mộc Miên đã từng nhìn thấy anh lấy chìa khóa từ dưới đáy của chậu hoa, vì vậy nên cô ra vào vô cùng dễ dàng. Khung cảnh trong phòng khiến cô kinh hãi, nhất là khi cô đẩy cửa phòng ngủ ra, cảm giác chua xót đau đớn đối đảo chiếm toàn bộ trái tim cô.

Cửa sổ đóng chặt, cả căn phòng chìm vào không gian u ám tối tăm. Anh bọc mình vào trong chăn, sắc mặt tái nhợt, đôi môi trắng bệch, lông mày không nhú xuống nữa mà nhìn rất bình yên, dường như âm thanh vang dội từ cửa truyền vào lúc này không hề ảnh hưởng đến anh chút nào.

Mộc Miên đặt tay lên trán anh, đúng như cô nghĩ, nóng ran cả một mảng.

Lúc đó cô chỉ hận không thể lôi anh ra mắng một trận, nhưng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, hít sâu vài hơi rồi đi ra ngoài mua thuốc, tiện thể mua thêm chút gạo và thịt. Kết quả sau khi trở về, cô bật bếp thì phát hiện không có gas.

Mộc Miên liền đoán ra được vấn đề. Lâm Mộ An bị mưa bắn vào người thì cũng không yếu ột đến mức này, chỉ tới hôm đó anh lại tắm bằng nước lạnh. Khi hậu ở nơi đây, dù có là tháng Tư thì đến đêm nhiệt độ cũng hạ thấp, đi ngủ phải đắp một tấm chăn mỏng.

Mộc Miên không thể hiểu nổi sao anh sống được đến tận bây giờ.

Khó trách anh sẽ tự sát.

Sau khi tìm hiểu về cuộc sống của anh thì mới biết, anh không hoàn toàn sống một cuộc sống thật, chỉ là miễn cưỡng sống cho qua.

Mộc Miên kìm nén giọt nước mắt đang trào trực tuôn rơi, hít một hơi thật sâu. Sau khi gọi điện cho công ty gas và trả phí, cô vò gạo, nấu nước sôi và cắt thịt một cách thành thạo, rồi lấy thuốc ra đặt trên đầu giường của anh.

Mộc Miên nhìn anh thật lâu, không dành lòng để gọi anh dậy.

Gương mặt ấy đến giờ phút này vẫn còn nhợt nhạt, làm người ta cảm thấy thương xót trong lòng. Hàng mi ngày ngắn, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng đẹp mắt, một nửa bên mặt của anh vùi vào trong gối, chỉ để hở một nửa còn lại, vừa tinh xảo vừa đẹp trai.

Mộc Miên ngồi ngẩn ngơ không biết bao lâu, đến khi nghĩ thấy mùi thịt cùng nước hầm bay tới, cô mới phản ứng được. Cốc nước sôi cô đặt trên đầu giường lúc này đã nguội rồi.

Cô khẽ thở dài.

Cô bê cốc nước ra ngoài, cốc nước khi này còn nóng hổi, bây giờ đã nguội bớt. Cô cầm muối lên, khuấy đều cháo trong nồi, để bếp nhỏ lửa rồi tiếp tục đun thêm một chút. Cô mang nước vào một lần nữa, nhìn người đang ngủ say kia, trong lòng không hiểu tại sao lại nảy ra một vài suy nghĩ đen tối.

Mộc Miên quý bên mép giường, hơi cúi người xuống, vừa vịn cổ thể hôn lên môi anh. Cô nhìn chăm chú nhìn anh vài giây, không do dự đặt môi lên.

Mềm không thể tả nổi, so với lần trước thì Mộc Miên thích lúc Lâm Mộ An im lặng như này hơn. Cô khép hờ đôi mắt, trần trờ trên bờ môi anh một lúc lâu, nhẹ nhàng dò xét tiến vào bên trong.

Có lẽ là bờ vó sốt nên cả môi và miệng anh đều nóng bỏng, hòa quyện với môi lưỡi của cô. Trong lòng Mộc Miên khẽ run lên, cô say mê hấp thụ hơi ấm nóng trong miệng anh, đắm chìm trong đó, không kiểm chế được.

Cho tới lúc trên mặt truyền tới cảm giác ngứa ngứa như có sợi lông phất qua phất lại, Mộc Miên mới hoàn hồn, nhưng cô không hề dừng lại mà còn mạnh mẽ hơn. Đứng theo dự đoán, người phía dưới tỉnh lại giống như một con thú nhỏ nỏ giận, lấy đôi tay vô lực đẩy cô.

Trong đầu cô đột nhiên lóe lên hai từ: nhông nhều.

Mộc Miên cười đắc ý, bị nghiệp quật rồi. Lần trước bị anh đẩy, bà vai cô vẫn còn hơi đau, bây giờ anh không thể đẩy nữa.

Nhìn bàn tay trắng nõn, khớp xương rõ ràng kia, lòng cô lại ngứa ngứa khó chịu. Mộc Miên ngay lập tức tò vò không để ý, nắm lấy tay anh, mười ngón tay đan xen quấn quít vào nhau, lòng bàn tay của hai người áp sát, từng đợt tê dại từ bàn tay truyền đến tận sâu bên trong lục phủ ngũ tạng.

Cảm giác này so với việc hôn anh còn tuyệt vời hơn nhiều.

Mộc Miên nhìn anh đang liếm bờ môi, không nhận được lại mỗ nhẹ lên đó một phát.

Anh tức giận, mặt đỏ bừng bừng. Mộc Miên cười, quyết định không chọc tức anh nữa, quay ra lấy thuốc cho anh. Kết quả là người nào đó nhìn cô như nhìn kẻ thù. Mộc Miên cười sung sướng, mang thuốc và nước đến bên miệng anh.

Đôi với hành động "không mời mà tới" của cô, anh hết sức bất mãn. Sau khi nghe cô trả lời lại càng bất mãn hơn, anh nghiêng đầu qua một bên, tỏ rõ vẻ khó chịu. Mộc Miên đang ở đây ép anh uống thuốc, nếu không phải vì anh đang rất mệt thì đã sớm đi ra ngoài từ lâu rồi.

"Ngaoan, nghe lời tớ đi. Cậu uống thuốc rồi mới có sức đuổi tớ ra ngoài nha~".Mộc Miên mỉm cười, nhẹ nhàng dỗ dành, tiếp tục đưa thuốc đến gần miệng anh, giống như đang dỗ trẻ con vậy.

"Cút ngay."

Lâm Mộ An lạnh lùng mở miệng, đẩy tay cô ra. Cốc nước trong tay cô bị sánh ra ngoài không ít, rơi vào cái chân màu trắng bên dưới, hết sức nổi bật. Cô nhìn anh chăm chăm, đôi mắt xinh đẹp kia bây giờ toàn là khí lạnh.

Mộc Miên không cười nữa.

"Cậu không uống đúng không? Được, vậy tớ dứt cho cậu nha~".

Cô cho viên thuốc vào miệng, vị ngọt và đắng đồng thời tan ra. Mộc Miên nắm lấy cằm của anh, dán môi mình lên, cạy mở môi anh ra, nhanh chóng dùng lưỡi đẩy viên thuốc qua miệng anh.

Không chờ anh phản ứng lại, cô lập tức cầm cốc nước lên, đổ vào miệng anh.

Một loạt động tác nhanh nhẹn dứt khoát xảy ra nhanh như chớp, không quá 3 giây. Lâm Mộ An sững sờ ngây ngổ ngồi đó, viên thuốc cùng với nước đã trôi xuống khỏi cổ họng, đi vào dạ dày.

Anh không hề phòng bị một chút nào. Anh không thể ngờ được Mộc Miên lại biết dùng phương pháp này để dứt thuốc cho anh.

Lâm Mộ An càng tức giận, đầu càng đau hơn.

~Tác giả có lời muốn nói: " Thiếu niên kiều ngao gặp phải thiếu nữ lưu manh soái khí cũng không thể làm gì được. Hahahaha!:)~)"~

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngó Trằm Lặng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Bánh Trứng

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của anh, Mộc Miên bấu môi, đem cốc nước ra ngoài. Bóng lưng cô biến mất sau cánh cửa, Lâm Mộ An mới phản ứng lại được. Anh cắn chặt răng, bàn tay nắm chặt lại.

Lúc Mộc Miên bung bát cháo đi tới, ánh mắt anh trở nên tối lại.

Mộc Miên làm ra vẻ phòng bị kĩ càng, nhìn về phía anh, nói: "Cậu mà đẩy bát cháo này ra, cháo nóng mà sánh ra tay tớ thì cậu phải chịu trách nhiệm với tớ."

Anh định nói, nhưng lại thôi.

Mộc Miên ngồi ở mép giường, múc một thìa cháo lên, thổi nhẹ để cho nguội bớt, sau đó mới đưa đến miệng anh. Thìa cháo vừa được đưa đến miệng, Lâm Mộ An đã ngửi thấy mùi thơm vô cùng quen thuộc. Đây mắt anh hiện lên vài tia đấu tranh, anh vẫn chưa muốn há miệng ra đâu.

Nhưng mà từ tối hôm qua tới giờ anh vẫn chưa ăn gì, dạ dày đang rất đói và đòi ăn.

Cháo vào trong miệng, nhiệt độ nóng vừa phải, mềm mềm nặn nạt cũng rất vừa phải, mọi vị quen thuộc khiến anh muốn ăn hết sạch bát cháo kia.

Ăn được hai thìa, Lâm Mộ An liếc qua cái bát một cái, im lặng ăn cháo. Không lâu lắm, bát cháo đầy đã hết sạch. Anh liếm liếm môi, chán chừ mở miệng:

"Có nữa không?"

Mộc Miên cười: "Cậu hôn tớ một cái thì có."

Lâm Mộ An sững sờ nhìn cô, kinh ngạc không nói nên lời, có lẽ là bị sốc vì sự vô si của cô. Gương mặt từ trước tới giờ luôn không cảm xúc của anh đột nhiên thay đổi khiến Mộc Miên rất vui vẻ, không nhận được mà cúi xuống mỗ lên môi anh một cái rồi mới hai lòng bê bát đĩa đi ra chỗ khác.

"Rất tốt, tớ sẽ cho cậu ăn thêm"

Lâm Mộ An nhìn chăm chăm vào lưng cô, cần cần môi, trong nháy mắt cảm giác tê dại như điện giật truyền đến toàn thân. Anh âm thầm tức giận: Một cô gái như vậy, mà muốn lưu manh liền lưu manh..

Ăn xong hai bát cháo, dạ dày anh đã no căng. Giờ phút này anh rất muốn ngủ rồi, mí mắt ngày càng nặng trĩu. Lâm Mộ An tự quán chấn chặt quanh mình, mắt chớp chớp một cách chậm chạp nhưng vẫn không chịu ngủ.

Mộc Miên đang ngồi bên cạnh nhàn tản, thấy bộ dáng anh như này thì không nhận được mà lên tiếng: "Buổi chiều tớ xin nghỉ rồi, cậu cứ yên tâm ngủ đi."

Anh nhỏ giọng lầm bầm: "Cậu ở đây tới mới không yên tâm."

Nói vậy nhưng anh vẫn an nhiên nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật say.

Mộc Miên ngừng đầu lên, nhìn cái người khẩu thị tâm phi* kia, bắt đắc dĩ lắc đầu.

[*]: Khẩu thị tâm phi: 口是心非的: nói một đằng suy nghĩ một nẻo.

Đến tận khi trời đã tới muộn, Lâm Mộ An mới tỉnh lại. Lúc mở mắt ra, cả căn phòng đã chìm trong màu đen, rèm cửa được kéo xuống kín mít, không cho bất kì một tia sáng nào lọt vào, cảm giác như anh lại cô đơn thêm một lần nữa. Lâm Mộ An nhìn lên trần nhà, chậm rãi chớp mắt một cái.

"Đồ lừa dối."

Anh mắng thầm.

Không biết anh đã nhìn trần nhà bao lâu, giây ngốc bao lâu, anh lại một môi khép mắt lại nhưng đầu óc lại nhẹ nhàng dễ chịu, cả người đầy mồ hôi nhưng lại cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

Có vẻ như thuốc và cháo của ai đó có tác dụng khá tốt.

Anh âm thầm thờ ra một hơi, đứng dậy, đầu còn hơi choáng váng. Có lẽ do ngủ lâu nên anh có chút khát. Anh đi dép vào, đi ra mở cửa, cả căn phòng bên ngoài tràn ngập ánh sáng. Lâm Mộ An phải nhắm hờ mắt vào, nhưng anh vẫn nhìn thấy một bóng người đang cúi đầu viết cái gì đó bên cạnh bàn ăn.

Tâm trạng đang chìm xuống tận đáy của anh tự dưng nhẹ nhàng đi lên.

Nghe thấy tiếng bước chân từ đằng sau vang lên, Mộc Miên dừng bút, quay đầu mỉm cười, "Cậu tỉnh rồi à? Có muốn đi tắm trước không? Để tớ đi nấu thức ăn."

Lâm Mộ An không nói gì, cô vẫn nói như với chính mình, "Com cũng nấu xong rồi, tớ đang đợi ở chế độ giữ ấm, bát đũa cũng được rửa sạch rồi, chỉ là không biết lúc nào cậu tỉnh nên chưa nấu đồ ăn thôi. Đứng rồi, cậu đỡ sốt chưa..."

Cô ngược mắt nhìn người đã đi đến cạnh mình từ lúc nào.

"Ừ."

Anh trả lời cô bằng giọng trầm thấp, đầu hơi cúi xuống một chút. Ngay lập tức trên trán anh xuất hiện một bàn tay mềm mại, anh ngoan ngoan đứng im, mặc kệ bàn tay của cô đang đặt trên trán anh, đáy lòng anh không hiểu sao lại có cảm giác quuyến luyến lòng bàn tay ấm áp của cô.

"Hết nóng rồi, cậu đi tắm đi."

Anh gạt đầu một cái rồi đi tắm. Khi cô rửa toàn thân bằng nước nóng xong, anh cảm thấy mình được hồi sinh, đồng thời anh cũng nhớ lại khoảnh khắc khi này, nhớ lại chuyện xảy ra mấy ngày nay, sắc mặt anh hơi trầm xuống, khẽ hít một hơi.

Lúc tắm xong, đi ra phòng khách, anh đã nghĩ thấy mùi thức ăn thơm ngon. Lâm Mộ An lau qua loa mái tóc rồi đi ra. Trong phòng bếp, dưới ánh đèn màu cam, Mộc Miên đang xào nấu thức ăn, tay áo đồng phục dài đến khuỷu tay cô. Trên đầu là búi tóc tròn tròn được búi qua loa, bên gò má còn vương lại mấy lọn tóc.

Cô rất tập trung nấu ăn, vừa thành thạo vừa tự nhiên, cả người toát ra sự hiền dịu bình thản.

Lâm Mộ An dựa vào cửa, nghe những âm thanh mà cô tạo ra khi nấu ăn, suy nghĩ một chút. Anh không hiểu vì thời gian gần đây có nhiều thứ xảy ra như vậy mà Mộc Miên vẫn bình tĩnh như trước.

Mộc Miên mức độ ăn từ trong nồi ra đĩa, xoay người lại mới nhìn thấy Lâm Mộ An đang dựa vào cửa, ánh mắt trầm trầm. Không biết anh đã đứng đó bao lâu, mái tóc còn bù xù ướt ướt, vẫn còn nhò ra nước, cần cổ anh khoác một cái khăn lông. Anh mặc áo quần cùng màu xám rộng thùng thình, càng tôn lên vóc người cao ráo cùng khí chất ôn hòa của anh.

Đặc biệt là cổ áo anh rất rộng, có thể nhìn thấy cần cổ trắng nõn cùng xương quai xanh quuyến rũ.

Trong mắt Mộc Miên không hề có giấu sự ngưỡng mộ thích thú. Quái nhiên chỉ cần có đáng đẹp thì mặc cái gì cũng mê người, dù có là bao tài rách.

"Nhìn đủ chưa?" Anh cau mày, không kiên nhẫn mở miệng.

"Lâm Mộ An, tớ thích nhất lúc cậu như bây giờ."

Mộc Miên nói xong, mang thức ăn đặt lên bàn, sau đó lại đến chỗ vòi nước để rửa tay. Xong xuôi đầu đầu, cô thấy anh vẫn đứng đó lên nói: "Cậu sấy tóc đi rồi ăn com, nếu không rất dễ bị ốm lại."

Anh có vẻ không lo lắng, có khi còn định làm ngược lại, vẫn đứng im không nhúc nhích. Mộc Miên không biết phải làm sao, bèn đưa tay kéo anh. Vừa mới chạm vào tay anh một cái, anh đã không nhận được mà khẽ quát cô: "Không phiền đến cậu."

Mộc Miên không biết nên làm thế nào. Phải đó, cô lại chọc phải chỗ dữ dằn.

Cô nhón chân lên, cầm chiếc khăn đang ở trên cổ anh, nhẹ nhàng lau đầu cho anh, tỉ mỉ như lau lông cho thú cưng. Mộc Miên nhìn thẳng vào mắt anh, nhờ giọng nhận lỗi, "Tớ sai rồi, được chưa?"

Anh không lên tiếng, khẽ đẩy cô ra, tự cầm khăn rồi đi về phía phòng ngủ. Không lâu sau, trong phòng truyền ra tiếng máy sấy ầm ầm.

Mộc Miên đứng tại chỗ, rũ mĩ xuống, che đi cảm giác mắt mất trong mắt, nặng nề thờ dài.

Mộc Miên làm ba món mặn một món canh, gồm khoai tây thái lát xào cà chua cay, thịt xào cà rốt, cánh gà om và canh súp với rong biển.

Tất cả đều là những món mà Lâm Mộ An thích ăn. Anh nhìn vào một bàn đầy thức ăn, ánh mắt có chút phức tạp. Anh cảm thấy, khẽ nuốt nước bọt. Mộc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng lúc thức ăn vào miệng, anh cảm thấy đặc biệt ngon, thậm chí còn nhớ lại vị cháo lúc trước.

Chỉ lúc còn nhỏ, anh mới được An Lăng nấu thức ăn cho. Sau đó bà bị điên, anh không bao giờ được ăn những món ăn đó nữa, nhưng hôm nay, anh lại cảm nhận được mùi vị đặc biệt này, khiến cho người ta lưu luyến.

Đó là hương vị của com nhà.

Anh cúi xuống, che giấu sự ấm ư trong đáy mắt.

Tối hôm đó, anh ăn tận hai bát com, còn uống một bát canh đầy, dạ dày truyền tới cảm giác no căng. Mộc Miên ở lại dọn dẹp bát đĩa, đáng vẻ rất điềm tĩnh.

Hình như sau khi anh bộc phát tính khí, cô liền trở nên yên tĩnh rất nhiều. Nhưng không hiểu tại sao Lâm Mộ An lại cảm thấy không thoải mái.

Anh cũng không biết phải nói gì.

"Khi nào cậu mới về?"

Lời vừa ra khỏi miệng, anh đã cảm thấy hối hận.

Đứng như anh đoán, động tác lưu loát của Mộc Miên ngưng lại một chút, sau đó cô bình tĩnh trả lời: "Tớ rửa bát xong sẽ về."

Anh sững sốt một chút, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu một cái, cứ ngăn người nhìn cô làm việc.

Mộc Miên làm rất nhanh, chưa đầy mười phút đã làm xong. Cô sắp xếp lại đồng bát đĩa, cất lại về chỗ cũ, rồi đem thức ăn thừa cất vào tủ lạnh, dọn đồ theo thói quen: "Còn chút thức ăn chưa ăn hết, tớ để vào tủ lạnh cho cậu. Nếu ngày mai cậu muốn ăn thì có thể hâm nóng lại, không ăn thì cất lại."

Cô thường xuyên dọn đồ Lâm Mộ An một đồng chuyện, nhưng lần nào cũng không đáp lại cô. Mỗi lần cô dọn đồ xong, cứ rời mắt ra là anh lại y như cũ, cho nên cô cũng đã quen với việc độc thoại một mình.

Nói nhiều, mười câu thì cũng chỉ một câu là anh đáp lại, cô cũng không hy vọng gì.

"Được."

Sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng nói nhỏ làm Mộc Miên sững sốt trong giây lát. Sau đó cô cười, thừa dịp tâm tình anh đang hiền hòa, cô nói tiếp: "Ăn xong một lát là phải uống thuốc. Trước khi ăn com tớ đã đun nước nóng, chắc bây giờ đã nguội cả rồi."

Nói xong, cô đứng dậy đi lấy thuốc. Lần này anh không phản kháng mà ngoan ngoãn nhận lấy cho vào miệng. Mộc Miên không nhận được, đưa tay lên xoa xoa tóc anh. Mái tóc sau khi tắm rất mềm và hơi ẩm, dần vào trán anh, đen nhánh, còn xù xì giống cục bông.

Lòng bàn tay cảm giác tê dại, chút ỉ ngứa ngứa khẽ truyền vào trong lòng, khiến cô cảm thấy dễ chịu.

Mộc Miên cười vô cùng dịu dàng.

Lâm Mộ An uống một ngụm nước, nhìn có một cái, cảm xúc không rõ ràng. Anh đặt cốc nước xuống, trên môi còn dính giọt nước, anh lè lưỡi liếm một chút. Mộc Miên nhìn vào môi anh, khẽ nuốt nước bọt.

"Cậu buổi tối nhớ nghỉ ngơi cho tốt, tớ về đây."

Cô nói xong liền thu dọn đồ đạc của mình, cầm lấy cặp sách rồi tạm biệt anh.

"Mai gặp lại."

Cô đi ra mấy bước mới nghe thấy một âm thanh nhẹ bằng phát ra từ phía sau, âm lượng rất thấp nhưng cô vẫn nghe rất rõ ràng.

"Đi đường cẩn thận."

~Tác giả có lời muốn nói: "Chăm chăm tới đích"~~

[*]: Khoai tây thái lát xào cà chua cay.

Thịt xào cà rốt:

Cánh gà om

Canh sườn rong biển:

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngó Trăm Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 7

Editor: Bánh Trứng

Mộc Miên bị sốt, bệnh cứ thế kéo tới. Cô vừa tỉnh dậy đã thấy choáng váng đầu óc, toàn thân mệt mỏi không có sức lực. Cô nhắm mắt lại, xoay người, đưa tay lên sờ trán mình.

Mu bàn tay bị nóng bỏng.

Cô thờ dài ảo não, trong đầu lại nhớ đến cảnh rừng môi nóng bỏng đan xen ngày hôm qua.

Lần này thực sự là chết vì người đẹp, thành quý phong lưu rồi.

Quả nhiên vị trí của Lâm Mộ An trong lòng cô cũng không khác nào vị trí của Đất Kỳ đối với Trụ Vương hay Bao Tự đối với Chu U Vương, vô cùng đẹp đẽ, khiến người ta vì anh mà say mê, vì anh mà thân hồn điên đảo.*

[*]: Đất Kỳ: Vương Hậu của Trụ Vương (Đế Tân – vị Vua cuối cùng của thời nhà Thương). Tương truyền rằng Đất Kỳ có vẻ đẹp mê hoặc như hồ ly tinh, khiến Trụ Vương yêu thương, sủng ái nàng đến mức bỏ bê cả việc triều chính, có thể vì nàng mà cho xây cung

điện bằng vàng ngọc. Một vị đại thần (Tỷ Can) có bất hòa với Đát Kỷ, đã nói Trụ Vương quá say mê Đát Kỷ sẽ khiến cả triều đại nhà Thương bị lui tàn, sau đó Trụ Vương đã giết chết vị đại thần này bằng hình thức vô cùng dã man.

[*]: Bao Tự: Vương Hậu thứ hai của Chu U Vương (vị Vua cuối cùng của nhà Chu). Truyền thuyết kể rằng, Bao Tự là một mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp và quyến rũ. Chu U Vương say mê nàng nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười, nên ra lệnh cho ai làm nàng cười thì sẽ trọng thưởng. Để làm nàng cười, Chu U Vương nghe theo một nịnh thần, đốt lửa trên cột lửa hiệu triệu chư hầu, đùa giỡn với các nước chư hầu rồi gây ra tai họa. Cuối cùng, nhà Chu bị phá hủy bởi một trong các đám cháy dữ dội đó.

Nàng cùng với Đát Kỷ nhà Thương, Muội Hỉ nhà Hạ và Lệ Cơ nhà Tần được xem là [Tứ đại yêu cơ; 四大妖姬], là những ví dụ điển hình của "hồng nhan họa thủy" (紅顏禍始), tức mỹ nhân tuyệt sắc gây đại họa liên lụy đến các quân vương, là nguyên nhân làm sụp đổ triều đại trong văn hoá ở Trung Quốc.

Bị sắc đẹp mê hoặc, đáng đời cô bị lây bệnh.

Mộc Miên oán hận cắn môi, trong mắt thoáng qua một tia mãnh mẽ. Cô bò xuống khỏi giường, đánh răng rửa mặt, uể oải đeo giày đi ra cửa.

Hôm qua trời mưa lớn, đến hôm nay mặt đất vẫn còn ẩm ướt. Cô dậy muộn, trực tiếp đi thẳng đến trường học. Đúng lúc cô đi đến lớp học thì tiếng chuông vừa vang lên. Cô vào bằng cửa sau, đặt bữa sáng lên bàn Lâm Mộ An.

Sắc mặt anh nhìn không tệ lắm, không trắng bệch như hôm qua.

Dù vậy thì anh trông vẫn rất đẹp, nhưng nhìn lại quá đau lòng.

Vẫn là anh như bình thường thì tốt hơn.

Mộc Miên nhếch mép, cười với anh một cái. Cô không biết rằng bây giờ nhìn cô rất xanh xao, trắng bệch như tuyết.

Hôm nữa cũng không có chút duyên dáng nào.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Lâm Mộ An sững sốt, trong mắt thoáng qua một tia không vui. Anh tựa hồ như đang cau mày, đôi môi khẽ mấp máy mấy cái, cuối cùng lại không nói gì. Mộc Miên đi về chỗ ngồi của mình.

Cô cất cặp sách xong, lấy sách đặt lên bàn, mở ra, sau đó chống hai tay xuống, khẽ nằm lên.

Đầu rất đau, mí mắt lại còn nóng, thật muốn bắt tỉnh cho rồi...

Suốt một tiết học, cô đều cố gắng lắng nghe, ánh mắt nửa mở nửa khép, như một động vật không xương nằm xụi lơ trên mặt bàn. Chuông tan học vừa vang lên, Mộc Miên sung sướng như thoát khỏi gánh nặng, ý thức cô trở nên mơ màng. Đúng lúc đang nửa tỉnh nửa mê thì cô lại nghe thấy tiếng giáo viên bước chân vào lớp.

Cô uể oải đứng dậy gấp sách vào, lấy một quyển sách khác ra, ngẩng đầu nhìn giáo viên trên bục giảng đang thao thao bất tuyệt. Mộc Miên tiếp tục chiến đấu với một tiết học mới.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, rốt cuộc chuông tan học cũng reo lên. Vừa mới đi vào mộng đẹp được một tí đã bị người nào đó đứng trước mặt gõ bàn làm cho tỉnh dậy, Mộc Miên nhui mày, vô cùng bất mãn ngẩng đầu lên. Cho đến khi ánh mắt cô tập trung được vào gương mặt đỏ, chỉ trong thoáng chốc, cô cười rộ lên như một đóa hoa.

"Lâm Mộ An..." Cô cười ngây ngô, gọi tên anh, giống như đã bị sốt đến ngây ngốc, hoặc ngủ quá nhiều nên mụ mẫm rồi. Khuôn mặt cô hết sức ngây thơ, vẻ mặt ôn hòa bình tĩnh trong nháy mắt liền trở nên sinh động.

Lâm Mộ An chớp chớp mắt, đưa túi đồ trong tay cho cô.

Mộc Miên ngăn ra, sững sờ nhìn anh, không kịp phản ứng gì. Lâm Mộ An thấy vậy bèn không kiên nhẫn giải thích: "Lần trước cậu có mua cho tôi thuốc chống cảm."

"À..." Cô ngơ ngác, vô ý thức đáp lại, đưa tay cầm lấy túi thuốc.

Lâm Mộ An xoay người định đi, Mộc Miên nhanh tay nhanh mắt, ngay lập tức kéo tay áo anh, gương mặt nhìn anh. Đôi mắt cô phủ một lớp sương mờ mờ, thanh âm phát ra mềm yếu vô lực, giống như một con mèo nhỏ cầu xin sự trợ giúp.

"Cậu có thể rót cho tớ một cốc nước được không..."

Thấy anh không nói gì, cô lại tiếp tục.

"Đầu tớ đau lắm, toàn thân mệt mỏi không còn sức..."

"Tại ngày hôm qua bị cậu làm cho lây bệnh..."

Mấy người ở xung quanh đang âm thầm quan sát, nghe thấy vậy, ánh mắt kinh dị liến phóng vềo đến chỗ hai người, trợn to mắt đầy vẻ khó tin.

Lâm Mộ An chủ động đưa thuốc cho người khác?!

Mộc Miên còn muốn cậu ta rót nước cho?!

Còn kéo cà tay áo?!

Còn bị cậu ta lây bệnh cho?!

Cái quần gì vậy! Mới hai ngày ngắn ngủi mà giữa bọn họ đã xảy ra cái quái gì?!

Excuse me!

#Hai_ngày_ngắn_guội_mà_tôi_đã_thành_người_tối_cỏ.

Trong sự ngạc nhiên, mấy người họ liền thấy Lâm Mộ An lạnh lùng cao ngạo lại cầm lấy cốc nước màu xanh nhạt trên bàn Mộc Miên, đi tới bình nước ở góc phòng.

Sau đó cúi người, lấy nước.

"..."

"Cảm ơn!" Mộc Miên nhận lấy cốc nước từ trong tay anh, nói tiếng cảm ơn bằng giọng nói trong trẻo. Lòng bàn tay cô dán chặt vào cốc nước ấm áp, cười nhẹ nhàng, đôi mắt cong thành vầng trăng trắng khuyết.

Lâm Mộ An không nói gì, sắc mặt nhàn nhạt quay về chỗ ngồi của mình.

Mộc Miên hài lòng ôm cốc nước, khẽ uống một hớp. Một lát sau, cô mới thò tay ra mở chiếc túi mà Lâm Mộ An đặt trên bàn, đọc hướng dẫn sử dụng, lấy ra vài viên thuốc rồi cho vào miệng, sau đó còn cười híp mắt.

Cô cảm thấy bệnh tình đỡ hơn rất rất nhiều rồi.

Đến lúc tan học, Mộc Miên đánh liều đi theo sau Lâm Mộ An. Chẳng qua là đầu cô vẫn còn hơi đau, thần thể không có sức sống, nhìn giống như một con thú nhỏ.

Vừa ra khỏi trường, người trước mặt đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn cô. Chân mày anh hơi nhíu xuống, mang theo mấy phần lạnh lùng.

"Dừng đi theo tôi"

Giọng nói của anh hờ hững, tựa như băng đá ngàn năm.

Mộc Miên cúi đầu nhìn vào giày, mũi chân khẽ xoay xoay trên mặt đất, trên đầu cô truyền tới cảm giác nóng như bị lửa thiêu đốt. Lần này Lâm Mộ An không trực tiếp bỏ đi như lần trước, ánh mắt anh vẫn cố chấp đặt lên người cô.

Giống như đang đợi cô trả lời.

Mộc Miên không chịu nổi, bấu môi, nhỏ giọng lầm bầm, "Tớ không muốn. Lần trước cũng chính vì để cậu đi một mình nên mới sốt thành ra thế kia. Ai biết nếu hôm nay cậu đi một mình thì sẽ có gì xảy ra..."

Mặc dù cô nói rất nhỏ, lại còn dài dòng, nhưng Lâm Mộ An nghe không sót một chữ nào. Anh hít sâu một hơi, tròng mắt đen như mực.

Anh mở miệng nói từng từ.

"Mộc Miên, tôi không phải trẻ con."

"Nhưng mà tớ cảm thấy cậu chính xác là một đứa trẻ con."

Mộc Miên nhanh chóng phản bác, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt. Cô cứ nhìn anh, ngời khi vô cùng kiên định.

Ở trong lòng tớ, cậu chính là một đứa trẻ vừa cô độc vừa tịch mịch, cho nên tớ muốn nuông chiều cậu, cho cậu toàn bộ sự ủng ái, Mộc Miên lặng lẽ nghĩ.

Con người đen nhánh của thiếu nữ trước mặt toát lên vẻ quật cường. Lâm Mộ An bất ngờ trong thoáng chốc rồi cau mày xoay người đi. Anh sai bước nhanh về phía trước, vạt áo lay động theo từng làn gió, không thêm ngó ngoái đến người phía sau.

Mộc Miên cắn môi, nhanh chân đi theo.

Hai người một trước một sau, cứ thế đi đến tận cửa nhà anh. Một tiếng "hầm" vang lên, cánh cửa trước mặt cô nặng nề đóng lại, Mộc Miên chớp đôi mắt mệt mỏi, từ từ trở về nhà.

Cho đến khi bóng lưng cô biến mất ở giao lộ, Lâm Mộ An mới kéo rèm cửa lên, quăng mình lên giường.

Mộc Miên về đến nhà, ăn một chút cháo rồi tắm nước nóng, sau đó uống thuốc, cuối cùng là chui vào trong chăn ngủ thật say. Khả năng chống cự của cô đã đến cực hạn, bây giờ đầu óc cô hoàn toàn hỗn loạn như một bãi chiến trường.

Hôm sau, chuông báo thức vang lên, Mộc Miên mới cảm thấy bản thân hồi lại được vài phần sức lực.

Mộc Miên khó chịu vươn tay ra khỏi chăn để tắt đồng hồ báo thức, cả khuôn mặt vẫn vùi vào trong gối, trong đầu cô toàn là hình ảnh lạnh lùng của Lâm Mộ An. Cô không thể nào kiềm chế được khát vọng muốn gặp anh.

Mộc Miên ngồi dậy, thần trí đã thanh thản hơn hôm qua rất nhiều. Cô xuống khỏi giường, mặc quần áo, rửa mặt rồi ra khỏi nhà.

Lúc chạy tới nhà anh thì vừa vặn còn đứng nửa tiếng nữa là vào học.

Mười phút sau, Lâm Mộ An đi ra.

Ánh mắt anh lướt qua gương mặt tái nhợt của cô, đi về phía trước. Mộc Miên lại đi theo đằng sau anh. Sáng sớm, sương mù chưa kịp tan, đường phố lạnh tanh, vắng vẻ, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của hai người.

Lâm Mộ An bước rất nhanh, bình thường thì cô thấy cũng không sao, nhưng hôm nay cô đã cố hết sức mà vẫn không đuổi kịp. Mộc Miên thở mạnh, bản chân có chút mỏi, cô không nhận được mà gọi anh.

"Lâm Mộ An---"

Thanh âm vừa khỏi bệnh thật yếu ớt, mềm mại lại nũng nịu, giống như chiếc lông chim nhẹ nhàng khiêu khích đến tận trái tim.

"Cậu đất tớ đi đi~"

"Một chút sức lực tớ cũng không còn rồi..."

"Thật đấy, không lừa cậu đâu..."

Âm thanh từ phía sau truyền đến, có vẻ rất đáng thương. Lâm Mộ An không thể không nhớ tới khuôn mặt trắng bệch của cô hôm qua, đôi mắt tràn đầy một tầng hơi nước, lông mày có nhàu lại, đôi môi cũng không được hồng hào.

Không có vẻ bình thản, cũng không có vẻ xinh tươi hoạt bát như mọi ngày.

Cô giống như một đóa hoa yếu ớt, khiến người khác muốn che trở vồ về.

Anh quay đầu lại, ánh mắt không lộ ra tia cảm xúc khác thường nào, chăm chăm nhìn cô hồi lâu, sau đó không nói một lời nào, tiếp tục đi về trước. Mộc Miên thấp thòm nhìn anh, cắn cắn môi đưa tay ra.

Cô kéo tay áo đồng phục của anh lại.

~Tác giả có lời muốn nói: "Tôi không có gì để nói hết.

Không được! Tôi vẫn phải nói.

Chương tiếp theo sẽ dài hơn và nhiều thứ hay ho hơn!

Hy vọng các bạn có thể tiếp tục yêu tôi (TVT)"~

Đất Kỳ:

Hình tượng Đất Kỳ trong tranh của Hokusai – một họa sĩ thời kì Edo.

Bao Tự:

Muội Hì:

Mình họa Hạ Kiệt và Muội Hì thời nhà Hạ.

Lệ Cor: chưa có hình ảnh minh họa.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngó Trăm Lặng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Editor: Bánh Trứng

Ngón tay trắng trẻo siết lấy tay áo màu lam nhạt.

Thân hình Lâm Mộ An hơi khựng lại, dưới chân bắt gác đi chậm hơn. Nơi ông tay áo của anh truyền tới một chút lực đạo nhỏ, nhưng không hề khiến anh chán ghét. Anh mỉm môi, không cự quấy ra.

Mộc Miên cúi đầu, khẽ môi cong lên vui vẻ.

Hai người cứ như vậy đi tới trường. Lúc tới gần cổng trường có rất nhiều người, Mộc Miên chủ động buông anh ra, đẩy lồng tự nhiên cảm thấy hơi mất mát. Sắc mặt Lâm Mộ An không thay đổi, tiếp tục đi tiếp.

Vừa vào lớp xong thì tiếng chuông cũng vang lên.

Mộc Miên vừa ngồi xuống, người ngồi cùng bàn với cô khẽ hỏi: "Mộc Miên, cậu làm được bài kiểm tra số học không?"

"Làm được." Mộc Miên trả lời, bình tĩnh lời một tờ giấy kiểm tra từ trong cặp ra, đặt lên bàn.

Phương Vân mừng rỡ cầm lấy, vừa xem vừa không ngớt miệng xuýt xoa, "Mộc Miên quả thật rất lợi hại! Ngày nào cậu cũng đặt hết tâm tư trái tim lên người Lâm Mộ An, vậy mà kết quả học tập không hề giảm sút..."

Phương Vân nhìn tờ giấy trên bàn chẳng chịt các bước giải, không nhận được mà lắc đầu âm thầm cảm khái. Thật hâm mộ, người có thành tích tốt với người bình thường đúng là không giống nhau, dù ngày nào cũng suy nghĩ đến mấy thứ khác thì bọn họ khi làm đề vẫn dễ như trở bàn tay, còn như cô thì hay rồi, chỉ cần một ngày suy nghĩ lệch lạc là ngày hôm sau có nguy cơ đi quét rác ngoài đường được luôn.

Mộc Miên như nhìn thấu suy nghĩ của cô ấy, khẽ cười nói: "Ngốc nghếch, đó là bởi vì mỗi giờ học mình đều nghe giảng, về nhà cũng ngồi học đến tận khuya."

Cô không phải đại tài thần học tập, chẳng qua là thông minh hơn người khác chút ít mà thôi, trong giờ nghe hiểu lời thầy giảng, về nhà lại ôn luyện thêm nên mới hiểu rõ như thế.

Bố mẹ Mộc Miên đều là người nghiên cứu khoa học, suốt ngày đi công tác, ở nhà thường xuyên chỉ có một mình cô. Mộc Miên hồi nhỏ được ông bà nội chăm sóc, sau đó bọn họ lần lượt qua đời, Mộc Miên cũng tự biết cách chăm lo cho bản thân.

Cho nên ngay từ nhỏ cô đã độc lập hơn nhiều bạn cùng tuổi. Từ phương diện học tập đến sinh hoạt, tất cả đều không làm bố mẹ phải phiền lòng. Cô mãi mãi luôn ở trong trạng thái ngoan ngoãn yên lặng, không gây ra bất kì chuyện gì, thành tích cũng rất ưu tú.

Lúc Mộc Miên mới làm quen với kiểu sống độc lập như vậy, bố mẹ cô dù đi công tác cũng thường xuyên gọi cho cô, sau đó lâu dần, một tháng họ cũng không gọi cho cô cũng là điều bình thường. Mộc Miên biết bố mẹ cô yêu thương cô rất nhiều, chỉ là công việc cùng trách nhiệm chiếm hết phần lớn cuộc sống của họ.

Cô không cảm thấy tủi thân, điều này càng giúp cô càng trở nên trưởng thành, không khiến bố mẹ lo lắng.

Chẳng qua thỉnh thoảng cô sẽ thấy hơi cô đơn, buồn tẻ.

Phương Vân cầm bài kiểm tra trong tay, nghe thấy cô nói vậy cũng không ngắt đầu lên, chỉ trả lời: "Dù sao mình vẫn thấy cậu rất tuyệt vời." Nhìn xem trong cái lớp này có mấy người dám đến gần Lâm Mộ An, thế mà Mộc Miên có thể cùng cậu ta chung sống yên ổn.

Từ bé tới giờ Phương Vân không hâm mộ nhiều người, Mộc Miên lại là người cô ấy hâm mộ.

Hai người đang nói chuyện thì thầy giáo dạy môn số học đã bước vào. Phương Vân ở phía sau rất nhanh chọn ra các cách giải đơn giản nhất, sau đó lập tức đứng thẳng tắp, nhìn lên phía thầy đầy ngoan ngoãn, còn tay thì lặng lẽ đưa bài kiểm tra cho Mộc Miên.

Mộc Miên nhận lấy bài như mọi khi, khẽ lắc đầu một cái.

Buổi trưa ăn cơm, khẩu vị của Mộc Miên không được tốt lắm, ngay cả món thịt sốt mà mọi ngày cô vẫn yêu thích, cô cũng không đụng đũa. Cô cầm đĩa trong tay, nhắm chán chọc chọc bát cơm trắng, ánh mắt lại dán tới hình bóng ngồi cạnh cửa sổ kia.

Dáng dấp của anh thật là tốt, động tác ăn cơm không nhanh không chậm, một mũi trầm tĩnh, tư thế cầm thìa thanh tao gấp thức ăn đưa vào miệng, cánh môi mòng cứ mở ra lại khép lại.

Đôi môi kia... Mộc Miên từng thử rồi, đúng là rất ngon.

Cô rơi vào cảm giác lâng lâng, ánh mắt dờ dẩn vẫn đặt trên người anh.

"Miễn Miễn!" Bên tai truyền tới tiếng kêu bất mãn, Mộc Miễn nhất thời thức tỉnh, bối rối nhìn Từ Tĩnh đang đứng trước mặt.

"A..."

"Cậu đừng việc ăn cơm chung với cậu ta rồi, tốt lắm! Thân thi ở đây nhưng chắc tâm can phèo phối lại đi theo cậu ta rồi đó! Mình đang vô cùng sầu-muộn-phiền đây", Từ Tĩnh bắt mắt chỉ trích Mộc Miễn. Vắt vãi lăm mòi có thể ăn cơm cùng nhau, không ngờ trong mắt cô ấy lại ngập tràn hình ảnh của người kia, xem kìa.

Từ khi Lâm Mộ An ăn cơm ở phòng ăn tới nay, Mộc Miễn liền bỏ luôn cô mà đi, lần nào cũng mang cơm ra chỗ anh để ăn. Lòng Từ Tĩnh có chút chua xót, không biết là vì anh, hay bởi vì Mộc Miễn.

"Aizzz..."

Mộc Miễn nghe thấy vậy, chống cằm thờ một tiếng dài thật dài. Từ Tĩnh cho rằng Mộc Miễn sẽ nói mấy câu để an ủi mình, ai ngờ cô ấy lại vô cùng sầu não nhìn về phía trước, cảm thán nói.

"Nhưng mình bị cảm, không thể lấy cho cậu ấy nữa."

Từ Tĩnh: "..."

Người bạn tốt này, xem ra tình bạn của chúng ta không cứu được nữa đâu.

#Thuyền_tình_bạn_chị_em_nói_lật_là_lật_--

Sắc mặt Từ Tĩnh tó vè bất lực, Mộc Miễn tự biết mình đuối lý, vội vàng nũng nịu xin tha. Cuối cùng cô phải chịu chấp một tuần ăn sáng, kèm với vài biểu cảm đáng yêu thì cơn tức của Từ Tĩnh mới xẹp xuống.

Lúc tan học buổi chiều, không biết cô kiểm ở đâu ra một cái khẩu trang vừa đen vừa to, đi theo Lâm Mộ An, giống như một phần tử lêu lổng ngoài vòng pháp luật mà người ta gọi với một tên gọi mỹ miều: tội phạm.

Hai người im lặng đi, vừa ra khỏi phạm vi trường học, đường phố vắng người, Mộc Miễn lại giờ mánh cũ, kêu nhức đầu, muốn kéo tay áo anh.

Vừa mới đụng đến, Lâm Mộ An liền tránh khỏi tay cô, lẹm lẹm nhà ra năm chữ.

"Cách xa ra một chút."

"Tại sao?" Mộc Miễn hết sức tức thân kêu lên. Cô không hiểu nổi luôn, làm gì có việc gì xảy ra đâu, cũng không có ai chọc phải anh mà...

"Xấu xí."

Anh ném ra hai chữ nữa, tăng nhanh nhịp bước.

Mộc Miễn: "..."

Cô đứng yên, nghiêng rằng một hồi rồi mới đi theo.

~Tác giả có lời muốn nói: "Ta không làm được rồi *tội lỗi*"

Chương này không dài hơn được, mọi người đọc tạm đi."~

~Editor có lời muốn nói: "Thực sự chương này không dài hơn cũng không sao, nhưng nó không những không dài hơn mà còn ngắn hẳn đi. Bình thường mỗi chương đều khoảng 2000 chữ, chương này tụt xuống còn 1353 chữ. Xin chia buồn với các bạn:)))))"~

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trầm Lặng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Editor: Bánh Trứng

Mộc Miễn về nhà lại uống thêm ít thuốc nữa, còn nấu một nồi trà gừng đường đỏ, đặt ở trên bàn, miệng nhỏ húp thử một ngụm.

Dưới ánh đèn ấm áp, một cô gái đang ngồi ngay ngắn đọc sách bên cạnh chồng sách vở lộn xộn, ánh mắt cô bình tĩnh, cầm bút lên từ từ làm đề, thỉnh thoảng lại cầm cốc nước gừng lên, uống một hai ngụm.

Sau đó cô đi ngủ. Sáng sớm tỉnh dậy, cảm giác cả người khoan khoái. Mộc Miễn hít mũi một cái, đi ra soi gương. Thiếu nữ soái khí lại bắt đầu một ngày mới.

Trên bậc thang, Mộc Miễn ăn nốt bữa sáng, sau đó lấy gương ra soi. Mắt trong sáng, da thật trắng trẻo mịn màng, đôi môi bờ vờ vừa ăn sáng nên vẫn còn đỏ hồng.

Rất tốt, rất đẹp.

Cô hài lòng cất gương đi.

Không lâu sau, Lâm Mộ An đi ra.

Mộc Miễn lập tức nghiêng đón, cô đặt hai tay dưới cằm, ngẩng mặt lên, cười vui vẻ như một đóa hoa nhỏ.

Cô kiêu ngạo mở miệng: "Lâm Mộ An, hôm nay tớ không xấu."

Anh nhàn nhạt nhìn cô một cái, hai tay rút túi quần, hồ hững đi về phía trước, không nói lời nào.

Mộc Miễn vội vàng đuổi theo, nắm lấy tay áo anh, lắc lắc, "Vậy là có thể dứt tay đúng không?"

"Không."

Anh giữ nguyên khuôn mặt lạnh như băng, lập tức cự tuyệt.

"Tại sao?" T_T Mộc Miễn ầm ức chu mỏ.

Lâm Mộ An không trả lời cô, lặng lẽ đi tiếp, chẳng qua là anh để mặc cho cái tay đang treo lủng lẳng ở ống tay áo của anh. Mộc Miễn đi phía sau vừa kéo anh vừa cười cười.

Thời tiết ngày một ấm áp hơn, áo bông dày kín mít dần chuyển thành áo khoác mỏng. Trường học của Mộc Miễn đột nhiên nhận từ quá đáng, thừa dịp mùa xuân chưa qua đi liền tổ chức đi chơi.

Đi nhiên là từ lớp Mười Hai.

Cả lớp đương nhiên vui mừng hết sức. Lúc giáo viên chủ nhiệm thông báo xong tin này, toàn bộ phòng học đều hò hét ầm ĩ, Phương Văn ở bên cạnh thì lải nhải không ngừng.

Mộc Miễn bình tĩnh nhìn sách, không nhúc nhích gì.

"Mộc Miễn, mau phát biểu ý kiến."

Gào thét hơn nửa ngày, thấy cô không đề ý, Phương Văn đưa khuỷu tay đụng vào cô một cái. Mộc Miễn thăm thò dài một hơi, đặt quyển sách xuống.

"Mình không có ý kiến gì hết."

Chỉ cần cậu ấy đi, mình sẽ vui vẻ, cậu ấy không đi, mình sẽ không vui!

"Việc này vô cùng quan trọng đấy!! Cậu nhớ lại xem, từ năm lớp Mười đến bây giờ, từ việc chúng ta tổ chức tự học thêm ra thì làm gì còn hoạt động nào khác?! Đây nhất định là có vấn đề rồi."

Cô ấy nói văng cả nước bọt, cuối cùng còn giăng hai tay ra, ngửa đầu nhìn trời, thâm tình cảm khái.

"Đây chính là một điều rất thú vị!!!"

Mộc Miễn mỉm cười.

"Cậu vui là được."

Phương Văn: "..."

Phuong Vân im lặng thu hồi biểu cảm, thấp giọng lầm bầm "Quả nhiên chúng ta không phải người một nhà, không vào cùng một cửa..."

"Mộc Miên, cậu cùng Lâm Mộ An là tuyệt nhất."

Mộc Miên nghe vậy, vẫn cầm bút giải đề, không ngừng đầu lên mà trả lời luôn.

"Xin trân trọng cảm ơn."

Cuối cùng vẫn là chủ nhiệm lớp giao lên trong sự phấn nộ thì cả lớp mới yên lặng, bắt đầu học được. Mộc Miên cuối cùng cũng cảm thấy tai mình được thanh tịnh, cô đóng sách luyện đề vào, mở sách giáo khoa ra.

Tiếng chuông tan tít vang lên, Phuong Vân quay đầu, chưa kịp mở miệng ra hỏi cái gì thì đã thấy bóng dáng Mộc Miên biến mất.

"Lâm Mộ An!" Mộc Miên đứng trước bàn anh, thần thái phấn khích, giống như đứa trẻ được ra ngoài đi chơi.

"Cậu có đi chơi cùng lớp không?"

"Không."

Anh thẳng thừng cự tuyệt.

Mộc Miên không vui, kéo kéo tay áo anh. Lâm Mộ An bị buộc phải ngừng đầu lên, mặt không cảm giác.

"Trường chúng ta cố gắng lắm mới tổ chức được một lần như này, thực sự rất hiếm hoi đấy..." Mộc Miên nhỏ giọng phân tích, chỉ là chưa kịp nói xong thì người trước mặt đã đẩy tay cô ra, tiếp tục cự tuyệt.

Mộc Miên thất vọng, ừ ừ xoay người rời đi, trở về vị trí.

Phuong Vân – người thấy toàn bộ quá trình "..."

Đường như cô thấy được một người hoàn toàn khác vậy.

Thời điểm hai người đi về nhà, thần sắc của Mộc Miên vẫn không thay đổi, cúi đầu buồn bã đi phía sau anh, không nói bất kì câu nào, cũng không dùng mọi cách để chiếm tiện nghi khiến Lâm Mộ An còn cảm thấy có chút không quen.

Suốt cả đường đi, hai người trầm mặc như vậy. Về đến nhà, Lâm Mộ An mở cửa, vừa đi vào được một bước thì phía sau đã thờ tới một cánh tay, nứu chặt lấy tay áo anh. Bàn tay trắng trẻo xinh xắn, còn có thể nhìn thấy mấy đường mạch máu xanh xanh trên mu bàn tay.

Anh dừng lại.

Nhưng không quay đầu.

Sau lưng anh truyền tới một giọng nói yếu ớt, vẫn là giọng nói ngọt ngào dễ nghe, nhưng lần này còn mang theo một chút run rẩy, thoáng qua khiến lòng người tê dại.

Lâm Mộ An rất không muốn nghe giọng này một chút nào.

"Mấy ngày nữa là sinh nhật của tớ, cậu có thể đi không?..."

"Coi như... là quà sinh nhật cho tớ đi..."

Lời cự tuyệt đang vướng nơi cổ họng không thể nào nói ra được, trong lòng anh lại bắt đầu dậy sóng, cuối cùng anh kìm nén lại. Lâm Mộ An cau mày, hất tay cô ra, trầm mặc đóng cửa lại.

Cửa gỗ trước mặt khép lại, Mộc Miên thu hồi lại bộ dạng đáng thương kia, cô nắm lấy quai cặp, tung tăng đi về, tâm tình vô cùng tốt.

Anh không từ chối, đó chính là đồng ý.

Thật là vui. OwO

Hôm sau, lớp trưởng bắt đầu thông kê số người đăng ký tham gia, đến chỗ Lâm Mộ An, cậu ta bỏ qua theo thói quen. Nhưng ngay khi cậu ta định rời đi thì bị anh gọi lại. Lớp trưởng giật mình, trợn mắt nhìn anh.

Gương mặt khôi ngô đó vẫn không để lộ cảm xúc gì, đáy mắt tràn đầy vẻ hờ hững.

"Tôi muốn đăng ký."

"Hả..." Lớp trưởng sững sốt, sau đó phản ứng cực nhanh, luôn miệng đáp lại, "Ok ok ok, được được, tôi sẽ ghi lại..."

Cậu ta nói xong, lại nhìn quyền sổ trên tay, sau đó lại ngừng đầu lên, dò xét hỏi: "Còn gì nữa không?"

Lâm Mộ An thản nhiên nhìn cậu ta, không lên tiếng.

Lớp trưởng cọ cọ mũi, rồi lại thông kê tiếp mấy người nữa.

Lý Tàn trở lại chỗ ngồi một lúc lâu mà vẫn chưa hết bất ngờ, cậu ta lập tức bát quái với bạn cùng bàn,

"Lần này đi chơi, Lâm Mộ An lại đăng ký tham gia!"

"Cái gì?!" Người nọ lập tức trợn mắt, kêu lên: "Thật không!"

"Thật, cậu ta chủ động gọi tôi lại. Tôi theo thói quen còn không để ý đến..." Lý Tàn nhấn mặt phàn nàn.

"Không trách cậu được. Tàn Tàn, trước đây có lúc cậu ta cũng phớt lờ cậu, tôi đếm ra cũng phải hơn ba lần cậu ta như thế." Bạn học cùng bàn vỗ vai Lý Tàn, an ủi.

"Cũng đúng." Lý Tàn gật đầu, mặt gầy sau, cả hai người nhìn nhau, đồng thanh đặt câu hỏi: "Vậy tại sao lần này cậu ta lại đi chơi?"

"Có trời mới biết..."

Hai người nhún vai, tự hỏi tự trả lời.

Bọn họ cũng không nhiều lời, nhưng tin tức này được lan truyền nhanh chóng. Tất cả các nữ sinh khối Mười đều hưng hực sôi trào khí thế, rốt cục cũng có thể có cơ hội tiếp xúc với nam thần rồi.

Thực ra đầu phải các cô không cố gắng tiếp cận, mà là Lâm Mộ An của trường này nổi tiếng là rất lạnh lùng, thờ ơ.

Từ trước đến nay, có ai bắt chuyện anh đều không để ý, hoạt động tập thể chưa từng tham gia, luôn đơn độc một mình, dành phần lớn thời gian trong phòng học, yên lặng y như một đồ vật.

Nếu không phải do gương mặt đó quá mức xuất chúng, có lẽ nhiều người sẽ không nhận ra sự tồn tại của anh.

Lúc anh vừa mới vào học, cõnession* của trường đã đăng lên một bài mới.

[*]: confession: diễn đàn

Tiêu đề: #Hôm nay ở trường trung học phổ thông, vô tình gặp được một tiểu ca vô cùng đẹp trai, cầu infor! Tôi vô cùng xúc động!#

Bên dưới dòng cap là một tấm ảnh chụp lên.

Giữa ảnh mặt trời rực rỡ của mùa hè, một cậu bé đẹp trai mặc áo phông đang đeo tai nghe, hai tay cắm vào túi quần, gương mặt lạnh lùng nhìn về nơi xa xăm.

Vàng sáng lan tỏa trên đỉnh đầu anh, đem mái tóc đen như được dát vàng.

Chỉ có một bên mặt mà thôi, nhưng cũng không che giấu nổi vẻ đẹp ấy.

Bài đăng này mau chóng lên top, phần bình luận là hàng loạt các người cùng câu thông tin về cậu con trai trong ảnh.

Cuối cùng, xuất hiện một nhân vật biết chuyện, nói ra tên tuổi lớp học, kèm theo cả một số thông tin khác của anh. Tiếp đó, Lâm Mộ An ngồi trong phòng học thôi mà cũng được vây xem.

Sau đó biết bao nhiêu người theo đuổi anh, chỉ là đều phải thất bại quay về.

Anh quá lạnh nhạt cao ngạo, người khác không thể gần được.

Chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn ngắm anh.

Buổi trưa, Lâm Mộ An gặp Mộc Miên trên sân thượng.

Cô đẩy cửa đi ra, đúng lúc anh đang kẹp một liều thuốc trong tay, sương mù màu trắng vương vẩn theo ngón tay thon dài, tàn ra trong không khí.

Sân thượng trống trải, yên tĩnh không tiếng động. Phía trên là bầu trời xanh thẳm, mây trắng trôi bồng bềnh, gió thổi từng trận nhẹ nhàng, mát mẻ thư thái. Mùi thuốc lá lượn lơ trước chớp mũi cô. Nicotin có mùi thơm đặc biệt, khiến người ta không kiềm được mà muốn thử.

Anh bế cô một cái, mặt vẫn lạnh tanh. Anh đưa liều thuốc đến bên mép, hít một hơi, sau đó chậm rãi thổi ra một làn khói trắng, ngón trỏ khẽ búng một đoạn tro của thuốc lá.

Mộc Miên đi tới cạnh anh.

"Hey, Lâm Mộ An." Cô nói.

"Mùi vị như thế nào?"

Nghe vậy, anh giương mắt, chưa hiểu gì thì người trước mắt anh đã xán lại dần, trên môi truyền tới cảm giác mềm mại quen thuộc, còn mang theo hương hoa thơm ngát. Anh vẫn còn đang kinh ngạc thì môi đã bị cắn ra, hơi khói lưu lại bên trong bị cô cuốn vào trong miệng.

Mộc Miên buông anh ra, liếm liếm môi, lùi lại một bước.

Hơi nhát.

"Cũng chưa cảm nhận được vị gì mà."

~Tác giả có lời muốn nói: "Chương này dài hơn rồi. *Kiều ngạo* Cầu khen ngợi!"~

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trảm Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Editor: Bánh Trứng

Lâm Mộ An đứng chờ một lúc lâu. Sau đó, anh nghiêng mồm một cái, vứt liều thuốc xuống đất, nhấc chân giẫm lên, xoay người quay đi.

"Này..."

Mộc Miên gọi anh.

Lâm Mộ An hơi dừng lại.

"Em trai, hút thuốc rất hại cho sức khỏe đó."

Sắc mặt anh cực kỳ lãnh đạm, không nói câu nào mà mở cửa đi thẳng.

Mộc Miên khịt khịt mũi, cúi người nhặt tàn thuốc trên mặt đất, ném vào thùng rác ở chỗ ngoặt của cầu thang.

Cô lên đây cũng chỉ để hỏi có thật là anh đã đăng ký đi chơi rồi không.

Có lẽ bây giờ không hỏi được nữa rồi.

Lúc đi cùng đường về nhà, Mộc Miên không dám hùng hổ nữa. Cô ngoan ngoãn ở sau anh, duy trì một khoảng cách an toàn. Lâm Mộ An thấy vậy không khỏi hừ lạnh một cái trong lòng.

Lần nào cũng vậy, cứ cần rờ rêu đùa anh xong lại bắt đầu tỏ vẻ nhút nhát, không lâu sau lại bực lộ bản tính.

Bề ngoài trong sáng nội tâm đen tối.

Phát hiện ra bản thân đã suy nghĩ về cô quá lâu, Lâm Mộ An khẽ nhàu mày, vứt bỏ mấy suy nghĩ này đi, khôi phục lại vẻ lãnh đạm như mọi hôm.

Kế hoạch đi chơi đã được quyết định, đó là thăm quan Núi Phật lúc 8 giờ sáng ngày thứ sáu. Mặc dù địa điểm này không xa lắm nhưng mọi người vẫn vui mừng hơn hờ.

Không cần học mà được đi chơi thì không gì vui bằng.

Buổi tối thứ năm, vừa tan học, Mộc Miên đã bỏ luôn thái độ ngoan ngoãn mấy hôm đi, chạy ra kéo tay áo anh, ngửa đầu cười, âm thanh ngọt ngào như đường.

"Lâm Mộ An, ngày mai đi chơi rồi, cùng tớ đi siêu thị mua đồ đi?"

"Không đi."

Anh hất tay cô ra, động tác vô cùng thuần thục lưu loát, không biết đã làm như vậy bao nhiêu lần.

"Tiện thể đi mua ít thức ăn nữa, làm món cánh gà om mà cậu thích nhất nữa."

Lâm Mộ An không lên tiếng, mí mắt khép xuống một chút, tựa như đang suy nghĩ. Mộc Miên nhìn chăm chăm vào anh, tiếp tục mò miệng dò xét.

"Khoai tây thái lát xào cà chua?"

"Canh súp rong biển?"

Nghe thấy vậy, anh liền dừng lại, chặn chữ mấy giây rồi gắt đầu với cô.

"Đi."

Mộc Miên không nhận được mà cười, lộ ra hàm răng trắng sáng đều tăm tắp, bờ môi đỏ ửng mọng nước, chính xác là mỹ nhân môi đỏ răng trắng.

Đáy mắt Lâm Mộ An xẹt qua một tia sáng, sau đó anh lẩm mồm nói một câu.

"Quá xấu xí."

Mộc Miên: "..."

Nếu không phải ngày nào thức dậy cô cũng soi gương thì cô đã tin anh rồi.

Đi đến chỗ ngã tư thì có một siêu thị rất lớn, hai người cứ thế sánh vai đi trên con đường trải đầy ánh tà dương. Lúc này là thời điểm các trường tan học, trên đường toàn là các thành phần tri thức mặc đồng phục học sinh, đeo cặp sách.

Người người đi lại với vầng, tấp nập. Dọc đường đi đều nghe thấy tiếng rao bán hàng rong, đủ các loại mùi vị thức ăn lan tỏa trong không khí, bên tai còn đầy những tiếng huyền ảo.

Xung quanh hai người đều là mùi vị của đồ ăn.

Lâm Mộ An không cảm thấy điều khác lạ gì, anh luôn mang theo một khuôn khí lạnh trên người, giống như một chiếc áo bảo vệ cho anh. Người ta đi tới đi lui cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Nhưng lúc này, có thể là vì bên cạnh anh có thêm một người nữa, nên anh bắt đầu thấy xung quanh đầy lạ lạ.

Tay áo anh bị kéo một cái.

Lâm Mộ An nghiêng đầu, Mộc Miên đang nhìn anh với cặp mắt trong veo long lanh. Tự nhiên bàn tay nhỏ nhắn của cô buồng tay áo anh ra, tiến xuống cổ tay anh, cuối cùng theo đó chui vào túi áo khoác của anh. Đầu ngón tay áp áp mềm mại của cô chạm vào tay anh.

Mộc Miên nắm tay anh, khẽ cười.

Đôi mắt cô cong lên, trên gương mặt trắng trẻo xuất hiện hai lúm đồng tiền mờ mờ, đôi môi cong lên một độ cong hoàn hảo.

Lâm Mộ An giống như bị điện giật, vội vàng buông tay cô ra, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Nắm một chút cũng không chết đâu..."

Mộc Miên ở phía sau nhỏ giọng lầm bầm. Trong chốc lát, cô lại tiến đến gần anh, nháy mắt dụ dỗ:

"Nắm một tí thôi rồi tớ nấu cháo thịt nạc cho cậu

ăn..."

Lâm Mộ An vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh, không để ý đến cô, tiếp tục bước những bước ổn định.

Haizz... Lần này lại chọc tới anh thì phải.

Mộc Miên phồng mồm, bầu bệu môi thò dài.

Không lâu sau, hai người cũng đến cửa siêu thị. Mộc Miên đã quen thuộc với chỗ này, đi đến quầy phục vụ lấy một cái xe đẩy. Lâm Mộ An không kiên nhẫn lắm đứng ở lối vào.

Trong nháy mắt, lúc cô đẩy xe tới chỗ anh đã thấy anh bị mấy cô gái vây quanh, gương mặt tuấn tú của anh lạnh đến sắp sửa giết người.

Mộc Miên vội vàng đi tới, ánh mắt quét qua người mấy cô gái kia, mỉm cười khoác tay anh, giọng bình tĩnh: "Các cô vây quanh bạn trai tôi làm gì?"

Lâm Mộ An không hất tay cô ra.

Thế nên Mộc Miên càng cười đến ngọt ngào.

Mấy cô gái kia cũng sờ một chút, sau đó ngượng ngùng mở miệng: "Chị à, bạn trai chị thật là đẹp quá..."

"Cảm ơn, tôi cũng thấy rất đẹp."

Mộc Miên nắm tay kéo anh đi, gương mặt còn cười vô cùng thánh thiện, đoan trang.

Đội mấy người kia đã đi rồi, Mộc Miên lập tức thức thời buông anh ra, nhìn xuống dưới đất, ho nhẹ hai cái, "Thật đúng là hơi dọa người..."

Lâm Mộ An liếc cô một cái, không có bất kì cảm xúc gì, tiếp tục bước vào bên trong. Mộc Miên đánh vội vàng đuổi theo anh.

Siêu thị rộng rãi, đường đi sáng sủa, các kệ hàng được bày biện ngay ngắn. Người bên trong hơi đông, nhưng may là cũng không quá loạn, tất cả đều chỉ chọn những thứ họ cần rồi đi ra.

Mộc Miên đứng ở một kệ bán đồ ăn vặt, tay trái cầm một túi bánh sắn riêng, tay phải cầm một hộp bánh sắn riêng, hỏi người đang đứng cạnh: "Cậu thấy cái nào được hơn?"

Lâm Mộ An nhàn nhạt nhìn lướt qua, biểu cảm vô cùng không tốt, mở miệng: "Cái nào cũng không được."

"À, được rồi. Vậy mua cái này đi."

Mộc Miên để túi bánh sắn riêng vào xe đẩy.

Lâm Mộ An: "..."

Toàn bộ quá trình đều là Mộc Miên chọn đồ, Lâm Mộ An chỉ im lặng đứng một bên. Đến khu đồ uống, anh đột nhiên cầm lấy hai hộp sữa ném vào trong xe.

Mộc Miên chớp mắt, nhìn lại, vẫn là nhãn hiệu quen thuộc, vô hộp quen thuộc.

Mộc Miên: "..."

Hai người chọn xong đồ ăn vặt thì đi đến khu khác. Mộc Miên nghiêm túc chọn nguyên liệu nấu ăn, Lâm Mộ An đi theo cô, trên mặt có thêm vài phần hứng thú.

Mộc Miên cầm túi nilon ở trong tay, cúi đầu nghiêm túc chọn một đồng khoai tây ở trong thùng. Cuối cùng, cô chọn lên vài củ khoai tây bóng loáng nhãn nhụy, bỏ vào trong xe.

Người đang trầm mặc ở một bên kia nhìn cô, đột nhiên hỏi:

"Tại sao phải chọn cái này?"

Mộc Miên lập tức kinh ngạc và vui mừng, nghiêng đầu nhìn anh, kéo dài âm thanh trả lời:

"Bởi vì nó đẹp."

Sắc mặt Lâm Mộ An nhất thời trầm xuống, quanh mắt tỏa ra một lớp sương mù.

Mộc Miên cười cười tiến tới đứng trước mặt anh, giải thích rõ ràng: "Vi khoai tây hình dáng như thể dễ gọt vỏ hơn, thái lát cũng ngon hơn."

Lâm Mộ An không để ý tới cô.

Con người Mộc Miên khẽ chuyển một vòng, tiếp tục bỏ sung.

"Cũng không chỉ là vì nó đẹp..."

"Giống như tớ thích cậu, cũng không chỉ vì cậu đẹp..."

Lâm Mộ An rút cuộc cùng nhìn thẳng vào mắt cô. Hai tròng mắt anh đen nhánh, ở dưới ánh đèn còn hiện lên khoảng sáng khoảng tối, giống như hồ nước sâu hút không thấy đáy. Môi anh khẽ mở, phát ra giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

"Cậu thích tôi ở cái gì?"

"Tôi thích tính cách lạnh lùng của cậu, cá nội tâm yếu ớt không chịu được kích thích lớn của cậu nữa..."

Mộc Miên nói xong, khóe miệng cong lên. Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào anh, ung dung thong thả nói tiếp:

"Làm tôi đau lòng, chỉ muốn đem toàn bộ những thứ tốt đẹp trên thế giới này ra để tặng cậu."

Con người của Lâm Mộ An phản chiếu rõ ràng gương mặt cô. Trong lòng Mộc Miên âm thầm thờ dài.

Cô không thể nghĩ tới lần đầu tiên tổ tình của mình lại ở trong một cái siêu thị rách nát này. Quanh mũi toàn là mùi rau củ quả, thịt, hải sản và một đồng mùi hỗn tạp, bên tai toàn là tiếng người xì xào nói chuyện, bên cạnh còn có một đám người đẩy xe đi tới đi lui.

Anh không trả lời.

Cũng không phản ứng lại.

Mộc Miên thờ dài trong lòng, cô tiếp tục kéo xe qua bên cạnh, chọn nguyên liệu nấu ăn, thỉnh thoảng còn trò chuyện với anh đôi ba câu.

"Ừm... cánh gà này có được không?"

"Cậu thích ăn cá không?"

"Cậu muốn sườn mềm hay đây?"

Lâm Mộ An trả lời cô bằng những từ chỉ có một âm tiết, nhưng ánh mắt không tự chủ được mà cứ quan sát cô.

Cô đang cúi đầu chọn đồ ăn trong tủ đông lạnh. Mấy lọn tóc xoắn xuống dần vào bên mái tóc ngắn. Mái tóc dài phía sau được cô buộc gọn gàng thành đuôi ngựa, rũ xuống vai, cả người toát ra vẻ dịu dàng nhỏ nhẹ.

Đường như cô không hề bị chuyện kia làm ảnh hưởng, vẫn y như chưa có gì xảy ra.

Chẳng biết vì sao, Lâm Mộ An lại thấy trong lòng buồn bực không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngó Trằm Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Editor: Bánh Trứng

Hai người mua đồ xong thì ngoài phố cũng vừa lên đèn. Màn đêm buông xuống, phía trên còn điểm mấy ngôi sao nhỏ, người đi lại trên đường phố cũng nhiều hơn, ồn ào náo nhiệt.

Mộc Miên đang nói thì cảm thấy cái túi bên tay phải được một người khác cầm lấy.

Cô khẽ nghiêng đầu. Sắc mặt Lâm Mộ An vẫn như thường, chiếc túi trong tay lay động theo nhịp bước của anh, ngón tay trắng nõn lần lượt xách quai túi, trên mu bàn tay còn nhìn thấy những đường gân xanh mờ mờ.

Mộc Miên lên cười, đi bên cạnh anh. Chân cô không tự chủ mà nhanh thêm một chút.

Đi hết đoạn đường cũng là mười phút, vậy mà cảm tưởng chỉ có mấy giây ngắn ngủi.

Đến nhà, Mộc Miên vào phòng bếp dọn dẹp chuẩn bị nấu ăn. Lâm Mộ An rót một cốc nước, dựa vào cửa, uống vài ngụm.

Động tác của cô rất thành thạo, thức ăn được đặt trên thớt, tay cô thái xuống vài nhát là xong. Củ khoai tây ngập mạp màu vàng nhạt kia đều biến thành những lát mỏng đều đẹp mắt.

Cô mặc một chiếc tạp dề kẻ sọc màu xanh nhạt, tay áo đồng phục bị cô kéo lên tùy ý ở khuỷu tay. Mái tóc đen được cô buộc qua loa thành đuôi ngựa, vài sợi tóc rối bị gạt ra sau tai.

Cô tiếp tục được thêm một lúc nữa thì lộn tóc nghịch ngợm kia rơi xuống, che mắt cô. Mộc Miên dừng lại, vén nó ra sau mang tai, nhưng ống tay áo lại bị tuột xuống.

Cô dùng nốt tay còn lại cố gắng đẩy ống tay áo lên trên, sau đó tiếp tục công việc còn dang dở, nhưng chỉ vài lần, cái ống tay áo kia lại tuột xuống.

Mộc Miên bất đắc dĩ thở dài, định đi rửa tay. Lâm Mộ An nghỉ một chút, đi tới cạnh cô.

"Đề tôi giúp."

Anh đặt cốc nước xuống bàn, cúi đầu tỉ mỉ giúp cô sắp lại tay áo. Tay áo màu xanh nhạt từng tầng từng tầng được sắp lên, hơi lạnh trên đầu ngón tay anh như có như không lướt qua da cô.

Mộc Miên nhìn đôi lông mày thanh tú của anh, từng dòng điện nhỏ xúu từ ống tay áo của cô truyền tới khiến cô hơi bần thần.

Anh hơi cúi đầu, mái tóc đen còn hơi rối, mái tóc đen gần như che phủ cả trán và lông mày. Lông mi anh rung rinh như đôi cánh bướm, mỏng manh mà đẹp đẽ.

Gương mặt trắng trẻo, môi đỏ đỏ.

Mộc Miên không khác chế nổi mong ước mình liệt muốn hôn anh.

Lâm Mộ An cẩn thận giúp cô cố định tay áo rồi mới ngừng đầu lên. Giờ phút này, gương mặt Mộc Miên cách anh rất gần, anh có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của cô. Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Mộ An lại thấy sự khát khao quen thuộc trong đôi mắt ấy.

Anh vừa bắt đầu cảnh giác, bên tai đã nghe thấy âm thanh cảm dỗ của cô.

"Có thể hôn một cái không?"

Chỉ "không" còn đang ở cổ họng chưa kịp nói ra, môi anh đã bị đóng chặt. Lâm Mộ An hít sâu một hơi, đang muốn đẩy ra thì Mộc Miên đã bật người lùi ra một chút, gương mặt tràn ngập vẻ vô tội.

"Thật xin lỗi."

"Tình yêu khó lòng kiềm chế nổi."

Cô nói.

Lâm Mộ An mỉm cười khoe môi, biến cái miệng thành một đường thẳng. Anh không lên tiếng, chỉ cầm lấy cốc nước đi ra ngoài.

Mộc Miên cúi đầu, cười vô cùng hạnh phúc.

Chốc lát, cô lại liếm liếm môi.

Đến tận lúc cô nấu hết thức ăn rồi cũng không thấy Lâm Mộ An đâu. Cô lau khô tay, cời tạp dề ra, bẻ thức ăn ra ngoài.

Phòng khách không có một bóng người, rèm cửa lung lay theo gió, càng thêm vắng vẻ.

Cô gọi tên anh mấy lần, cũng không có người đáp lại.

Mộc Miên nghi ngờ đi tới cửa phòng ngủ, gõ tay lên gõ mấy cái, hồi lâu, bên trong phòng mới truyền tới tiếng động. Tiếng chân sột soạt, tiếng dép ma sát trên mặt đất vang ra.

Cửa mở ra, Lâm Mộ An đang lén dìm mắt buồn ngủ, chìa cho cô một cái đầu đầy tóc đen nhính rói bù.

Áo khoác đồng phục bị cô bôi bẩn, trên người anh chỉ mặc mỗi một cái áo phông màu trắng, có thể thấy rõ xương quai xanh tinh xảo. Vạt áo của anh bị cuốn lên, lộ ra một đoạn da thịt trắng trẻo.

Mộc Miên dột tằm mắt ra chỗ khác, khẽ mở miệng:

"Ăn cơm"

Ánh mắt Lâm Mộ An vẫn mòng lung, anh sững sốt một chút mới vô thức đáp lại một tiếng.

"Ừ..."

Anh chậm rãi bước tới phòng khách, ngồi xuống ghế rồi vẫn bày ra bộ dạng ngầy thơ. Mộc Miên xới com cho anh, vừa quan sát anh.

Vừa ngùi dậy nên làn da của anh như sáng lên, non mềm như da em bé, giống như màu trắng sứ của loại sữa anh uống hàng ngày vậy. Đôi mắt đen vô thức nhìn về phía trước, con ngươi phản tán, không tập trung.

Bộ dạng ngầy thơ.

Giống như trẻ con.

Thật là đáng yêu quá đi!

Mộc Miên chăm chăm nhìn anh không chớp mắt.

Cái người ngày thường vẫn vô cùng sắc bén này bây giờ lại không cảm nhận được gì cả. Anh nhận lấy cái bát cô đưa cho liền bắt đầu ăn com, mỗi khi ăn thêm một món thì mặt sẽ đỏ ửng mấy phần, còn hơi gật đầu.

So với biểu hiện nhạt nhòa khi nãy của anh, bây giờ anh có vẻ vui hơn nhiều.

Mộc Miên mỉm cười.

Động tác ăn com của anh rất lịch sự, nhai kỹ nuốt chậm, đôi môi đóng chặt, quai hàm hơi gò lên.

Khuôn mặt lạnh lùng của anh nhu hòa đi không ít.

Mộc Miên hài lòng ăn com, khỏe môi nhếch lên thật cao, đầy lòng tràn ngập cảm giác ấm áp không tên.

Lâm Mộ An đặt đĩa xuống, trong đĩa vẫn còn ba

phần thức ăn. Mộc Miên đứng dậy dọn dẹp, nhìn thức ăn thừa trên bàn, có chút đau đầu. Cô đang định đổ sạch đồng thức ăn này đi, người trước mặt đã lên tiếng.

"Đề trong tủ lạnh cũng được."

"Hả?"

"Ngày mai tôi có thể ăn."

Cặp mắt Mộc Miên bỗng sáng rực lên, nụ cười cũng rực rỡ đến chói mắt.

"Tốt lắm."

Cô vội vàng gật đầu.

Dọn dẹp được một nửa, cô lại nghĩ ra cái gì, nói với người đang ngồi trên ghế: "Sau này lúc nào cậu muốn ăn, tớ đều có thể nấu cho cậu."

Lâm Mộ An đang thần thờ suy nghĩ vô vẩn, bỗng hiểu được cô đang nói cái gì, tầm mắt đặt trên người cô. Thiếu nữ đang cười vô cùng xinh đẹp, ánh mắt phản chiếu ánh đèn trong phòng, từng mảnh ánh sáng nhỏ vụn rơi trong mắt cô, lấp lánh lung linh.

Có lẽ là vừa mới tỉnh ngủ, cũng có thể là anh rất thỏa mãn sau khi ăn nên Lâm Mộ An chỉ cảm thấy giờ phút này cả người chìm vào cảm giác thoải mái chưa từng có.

Anh nhìn cô, nhẹ nhàng gật đầu.

Sáng thứ sáu không khí hơi lạnh. Ở phía chân trời là màu vàng rực, xung quanh là sương mù bao lấy cây cối và các tòa nhà.

Cửa trường học cấp ba tập trung rất nhiều học sinh, bọn họ cũng không mặc quần áo đồng phục nữa mà mặc các loại quần áo mới mẻ độc đáo nhiều màu, trên gương mặt nào cũng có nét cười vui vẻ năng động.

Các lớp đứng theo sự sắp xếp của giáo viên chủ nhiệm. Mộc Miên cùng Phương Văn đứng ở một chỗ. Không biết có phải do vui quá hay không mà Phương Văn nói luôn mồm.

"Mộc Miên, sao hôm nay cậu vẫn mặc đồng phục học sinh? Nhìn xung quanh xem, mọi người đâu có ai mặc đồng phục đâu!"

"Đồng phục học sinh mặc rất thoải mái, phù hợp cho việc leo núi."

Mộc Miên cười cười trả lời, ánh mắt không ngừng tìm kiếm bóng hình quen thuộc trong đám người kia.

"Lâm Mộ An hôm nay cũng mặc đồng phục học sinh, hai người hẹn nhau đấy à?!"

Phương Văn cười đều, đưa tay bóp eo khinh bỉ cô.

"Đồ dối nha."

"Trùng hợp thôi."

Mộc Miên vội vàng tránh né giải thích. Cô cũng không dám thừa nhận là mình đã tính trước.

Người kia trờ lúc ở nhà ra, cho tới bây giờ cũng chưa mặc bất kì cái gì ngoài đồng phục.

Hoặc là anh biết mình vốn đã đẹp sẵn rồi, hoặc anh căn bản là không muốn mặc.

Theo thời gian, Mộc Miên cũng quen với việc suốt ngày mặc đồng phục học sinh màu xanh trắng.

Đó là màu sắc đẹp dễ nhất trong tâm trí cô.

~Editor có lời muốn nói: Chương sau đặc biệt cute, các bạn nhớ chờ nhaaa~)

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngó Trằm Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Editor: Bánh Trứng

Các lớp điểm danh xong liền bắt đầu lên đường. Lúc này mặt trời đã lên cao, ánh mặt trời bao phủ khắp mọi nơi.

Dưới sự hướng dẫn tận tình của giáo viên chủ nhiệm, các lớp cũng từ từ đi chuyên đến núi Phật, có điều mới ra khỏi cổng trường không bao lâu thì hàng lối không ngay ngắn nữa, các học sinh chơi thân với nhau bắt đầu tụm lại đi chung.

Mộc Miên cũng tìm kiếm bóng dáng của Lâm Mộ An giữa biển người.

Anh cũng rất dễ nhận ra. Giữa một đám người mặc đồ bình thường, chỉ có mình anh là mặc đồng phục xanh trắng.

Ánh mắt Mộc Miên sáng lên, nhanh chân chạy tới.

Phương Văn lắc đầu một cái, vô cùng bất lực, ánh mắt đập trên Từ Tĩnh đứng cách đó không xa. Hai người bên nhìn nhau cười, giống như cùng cảnh ngộ, đành tay trong tay đi với nhau.

"Lâm Mộ An."

Mộc Miên gọi tên anh, âm thanh vui vẻ, thần sắc tươi tắn. Lâm Mộ An nhìn cô một cái, không nói gì, thần sắc vẫn lãnh đạm như cũ.

Bên cạnh anh có mấy cô gái đi chung với nhau, nghe thấy vậy liền quay đầu cẩn thận đánh giá cô, ánh mắt không rõ ý tứ. Mộc Miên không nhận được, nhu này một cái.

"Cậu muốn uống sữa tươi không?"

Ánh mắt cô trở lại trên người anh, hai tay nắm chặt lấy quai cặp đang đeo trên lưng, ngửa đầu hỏi anh.

Đứng về vô cùng thuận mắt.

"Không."

Lâm Mộ An mặc dù không biểu hiện gì nhưng vẫn trả lời cô.

Mộc Miên nhìn thấy sắc mặt mấy cô gái đứng bên kia thay đổi, đẩy đẩy nhau mấy cái. Cuối cùng, cô gái xinh đẹp nhất trong số đó đi ra, xấu hổ lên tiếng.

"Lâm... Lâm Mộ An, vậy cậu có muốn uống nước không..."

Không có ai trả lời, bầu không khí nhất thời trở nên lúng túng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khuôn mặt cô gái kia vốn chỉ hơi đỏ, bây giờ đã đỏ hỏn như gan lợn.

Mộc Miên nghiêng đầu nhìn người nọ, anh tựa như không nghe được cái gì, tâm trạng hồ hững, môi mím lại, cả người toát ra sự lạnh lẽo buốt giá.

Khuôn mặt Mộc Miên không lộ ra bất kỳ điều khác thường nào, giống như vừa nãy chưa xảy ra chuyện gì. Cô chỉ im lặng đi bên cạnh Lâm Mộ An, mấy người kia cũng trầm mặc đi đẹp sang một bên.

Không lâu sau, đường trở nên dốc hơn khá nhiều, Mộc Miên đeo nguyên một cái ba lô vai to, đi được một chút đã thở mạnh.

Cô đi chậm hơn một chút, chiếc túi sau lưng đột nhiên bị người nhắc lên, bên tai vang lên âm thanh trong trẻo, lạnh lùng quen thuộc.

"Đưa tôi."

Mộc Miên sững sốt, còn chưa kịp phản ứng lại thì quai cặp đã tuột xuống, chiếc cặp bị anh cầm trên tay.

"Không cần đâu... Cũng không quá nặng..."

Mộc Miên trình bày, Lâm Mộ An coi như không nghe thấy gì, cụp mắt ló đi. Mộc Miên tò vè tức giận, nhìn chăm chăm xuống chân một hồi, nhưng trong lòng lại nảy sinh cảm giác hạnh phúc nho nhỏ.

Đắm chìm trong cảm giác đó, cô không phát hiện ra có mấy người đang nhìn chăm chăm vào cô.

Trình Thanh vận vẹo ngón tay, sắc mặt âm đạm nhìn hai người đang đi phía trước.

Lâm Mộ An chưa bao giờ giúp đỡ mọi người.

Vậy mà bây giờ anh lại chủ động cầm túi hộ người khác.

Người đi bên dè dặt dấy cô ta một cái, nhỏ giọng nói: "Thanh Thanh..."

"Há? Minh không sao..." Cô ta cười cười, thả lỏng bờ môi bị cắn đến hằn cả dấu răng ra.

Mộc Miên nhìn cái tay của ai kia.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xách cặp của cô. Chiếc cặp màu xanh đậm có in hình mèo con được anh cầm lên trở nên đẹp hơn.

Ây da, Mộc Miên chưa từng thấy cặp của cô đẹp mắt đến như thế.

Mọi người bắt đầu đi lên núi, con đường dốc đã chuyển thành các bậc thang dài không thấy đích. Cây cối từ hai bên mọc lan ra, có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài sườn núi cùng lớp sương mù mờ ảo.

Vô cùng đẹp đẽ.

Mộc Miên chuyên tâm ngắm phong cảnh, không để ý đường đi.

Trước khi cô trượt chân một giây, bên cạnh có người đỡ lấy cô.

Mộc Miên giật mình ngừng đầu thì nhìn thấy sự bất mãn trong ánh mắt Lâm Mộ An.

"Nhìn đường."

Anh nhà ra hai chữ, định thu tay về. Tay chưa kịp đưa về đến nơi, Mộc Miên đã nhanh tay nhanh mắt bắt được tay anh, đan mười ngón tay vào nhau thật chặt, nắm thật chắc, vô tội trọn tròn mắt.

"Vậy cậu dắt tớ đi, nếu không tí nữa tớ lại ngã thì sao..."

"Không thích."

Anh hất tay cô ra.

Mộc Miên lại cố chấp kéo tay anh, Lâm Mộ An tiếp tục hất ra. Hai người cứ như vậy được ba bốn lần, Mộc Miên nghe được tiếng anh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, sau đó anh kéo áo tay áo đồng phục rộng ra, che đi tay hai người đang nắm nhau.

Mộc Miên: "???"

"Mất coi như chưa thấy gì vậy."

Anh không quay đầu lại mà cứ nói.

Mộc Miên: (≥ ∇ ≤)

Mặc dù thủ đoạn không phải chính trực lắm, kết quả cũng không thắng thắn lắm nhưng Mộc Miên đã đạt được mục đích của mình. Hai bàn tay đan xen vào nhau, giấu kín trong ống tay áo, cô siết chặt lấy tay anh.

Hai người cứ đi như vậy. Đến lưng chừng núi có một lần nghỉ chân nhỏ nhỏ để nghỉ ngơi, trên đó đã có khá nhiều người ngồi. Trước khi bước vào tầm mắt của các bạn, Mộc Miên nhanh chóng buông tay anh ra.

Lâm Mộ An không rõ ý tứ nhìn cô một cái.

Từ Tĩnh rất nhanh tìm thấy cô, lập tức ngoắc tay với cô. Mộc Miên nhìn sang chỗ đó, Từ Tĩnh ngồi ở phía góc, bên cạnh cô ấy là Phương Vân. Mộc Miên đảo mắt nhìn một vòng, xung quanh hai người ấy đã không còn chỗ trống nào rồi.

Cô nhìn hai người đó, lắc đầu vài cái rồi cùng Lâm Mộ An đi đến một góc khác để nghỉ ngơi.

Thôi qua đám bụi, Mộc Miên không thêm chú ý đến hình tượng mà ngồi bệt xuống, đưa tay với lấy cái cặp cạnh Lâm Mộ An.

Sau đó cô vùi đầu vào tìm đồ ăn vặt.

Lâm Mộ An bình tĩnh đánh giá cô. Trong trí nhớ của anh, trước đây cô cũng như vậy, không kiêng kỵ gì mà cứ ngồi trước cửa nhà anh, bộ dạng vừa lười biếng vừa tự nhiên.

Không hề nhìn thấy một chút xấu hổ hay căng thẳng nào trên người cô.

Trong đầu anh không tự chủ nhớ tới mấy lần kia. Anh khẽ rũ mắt xuống, yên lặng ngồi cạnh cô.

"Sữa tươi nè~..."

Mộc Miên lấy ra một hộp sữa từ trong túi, đưa cho anh. Lâm Mộ An nhận lấy, xé ống hút ra rồi cắm vào, đưa vào miệng hút một hơi, cả khuôn mặt tỏa ra vẻ thỏa mãn.

Mộc Miên đang uống nước dừa, khó hiểu không biết có vị như thế nào. Vì vậy, cô nhá ống hút ra, tiến tới hào hứng hỏi anh:

"Uống ngon lắm à?"

Lâm Mộ An nghe thấy vậy lập tức cảnh giác nhìn cô, người nhích về phía sau một chút, trong ánh mắt toàn là sự phòng bị.

Mộc Miên tò vè tức giận bâu môi, lẩm bầm: "Tớ mới hỏi có một tí..."

Lâm Mộ An chậm rãi chớp mắt, không hề thả lỏng chút nào, rõ ràng là rất nhớ chuyện đã xảy ra lần trước.

Mộc Miên đảo mắt, lục tìm trong trí nhớ câu nói cô đã từng nói với anh, nhỏ giọng mở miệng: "Cho tớ thử một ngụm thôi, được không?"

Cô cố tình bày ra vẻ ngại thẹn vô tội.

Lâm Mộ An liếc cô một cái, im lặng cự tuyệt.

Mộc Miên cười cười uy hiếp: "Không cho tớ sẽ hôn cậu ngay bây giờ."

Đúng như dự đoán, người trước mặt cô liền biến sắc. Lâm Mộ An cau mày, nặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng: "Mộc Miên..."

"Ồi..."

Cô cười như gió xuân.

Lâm Mộ An không thêm để ý tới cô nữa, tiếp tục uống sữa, chỉ là yết hầu của anh rõ ràng di chuyển nhanh hơn, anh đang cố tình uống thật nhanh.

Tâm tình Mộc Miên hiện tại rất tốt, cô vừa ngắm trời xanh mây trắng, vừa chậm chạp hút nước dừa.

Hai người chung sống hòa bình với nhau trong chốc lát. Chợt, một mùi hương nhẹ nhàng, khác thường truyền tới, Lâm Mộ An nhíu mày, quay đầu nhìn qua. Mộc Miên đang động thủ với túi bánh sầu riêng.

"..."

"Muốn ăn không?" Mộc Miên mở túi ra, đưa cả túi bánh sầu riêng đến trước mặt anh. Đáy mắt Lâm Mộ An thoáng qua vẻ hoảng loạn, anh lùi tí ra xa, lắc lắc đầu.

"Ăn ngon lắm."

"Thật đấy, cậu ăn thử một chút đi."

Mộc Miên vẫn tiếp tục nhìn anh quàng cáo.

Lâm Mộ An đẩy tay cô ra, quát khẽ: "Cách xa tôi ra một chút."

Anh sắp ọc mắt. T_T

Mộc Miên thấy thế liền bâu môi, cầm túi bánh sầu riêng chạy tới chỗ Từ Tĩnh. Lâm Mộ An như vút được gánh nặng, lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

"Tĩnh Tĩnh~..."

"Cái cậu thích nhất nè."

Mộc Miên đi tới góc, trực tiếp ngồi lên đùi Từ Tĩnh, đưa một miếng bánh sầu riêng lên bên mép cô ấy, Từ Tĩnh há miệng, mặt đầy hương thụ.

"Ngon quá..." Từ Tĩnh cảm khái từ sâu thẳm trong lòng.

Mộc Miên cười híp mắt đút cho cô ấy một miếng rồi lại tự đút cho mình một miếng. Hai người cứ tới một miếng cậu một miếng, ăn hết sạch hộp bánh sầu riêng.

Phương Vân ngồi cạnh bịt mũi trợn mắt há mồm nhìn.

Hậu quả của việc ăn hết nguyên một hộp bánh có vị sầu riêng là gì? Đó là Lâm Mộ An đến tay cũng không cho cô nắm

Mộc Miên: "... \(\(๑^ω^๑)\)*/>// //

Tác giả có lời muốn nói: "Cô em thích ăn nhiều sầu riêng, trong tâm hồn sẽ toát ra một mùi hương đặc biệt hơn người!)"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trảm Lãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Editor: Bánh Trứng

~ Nhân ngày 20/10 này, tôi chúc các bạn nữ ngày càng xinh đẹp, ngày càng giàu sang phú quý, cuối cùng tìm được một Lâm Mộ An cho riêng mình). Cảm ơn vì sự ủng hộ từ các bạn (๑^▽^๑)~~

Núi Phật vô cùng nổi tiếng bởi trên đỉnh núi có một ngôi đền nhỏ, danh tiếng hùng hậu, hương khói lầu quẩn vây quanh, nghe nói những lời bói toán ở đây cực kì linh nghiệm.

Hơn nữa ở khu hậu viện còn có một mảnh đất để khách thăm quan có thể nghỉ ngơi ăn uống.

Vừa vặn là nơi thích hợp để bọn họ giải quyết bữa trưa.

Thời điểm đoàn người đến đền vừa quá mười hai giờ một chút. Những người chăm chỉ thì đi nấu cơm, những người ham chơi thì đã bắt đầu tán loạn khắp núi.

Mộc Miên lời Lâm Mộ An đi qua một đồng ruộng nhấp nhô, xuyên qua một đám khách du lịch, đến thẳng Đại điện.

"Nghe nói nơi này đặc biệt linh nghiệm, chúng ta cũng thử đi." Mộc Miên hứng thú búng búng. Lâm Mộ An cứ thế làm theo cô.

"Thì chủ đây muốn cầu cái gì?"

Mộc Miên: "Nhân duyên!"

Lâm Mộ An: "???"

Mộc Miên ôm ống thăm bằng tre, quý xuống trước mặt Bồ Tát, gương mặt cô vô cùng thành kính.

Ông thăm lay động, lịch cách một tiếng, một cây roi xuống.

Mộc Miên hưng phấn nhặt lên, ánh mắt đầy mong đợi.

Thanh gỗ màu nâu nhạt, bên trên viết một dòng chữ nhỏ bằng mực đen: Nước hồ lạnh lẽo, cá khó cắn câu, tâm nguyên khó mà toại nguyện.

Mặc dù Mộc Miên không quá thông hiểu, nhưng cái câu khó đạt tâm nguyên kia lại cực kỳ dễ hiểu, sắc mặt cô nhất thời trầm xuống. Lâm Mộ An cũng không nhịn được nghiêng đầu nhìn quẻ bói.

Sau đó chính anh cũng có chút sửng sốt.

Mới anh khẽ nhấp máy đang định nói gì đó nhưng Mộc Miên đã thật nhanh đi tới trước mặt một người đứng bên cạnh, điềm đạm hỏi: "Đại sư, ngài giúp cháu nhìn quẻ này với."

Nhà sư nhìn vào thanh tre một lúc lâu, sau đó ngừng đầu bình tĩnh giải thích:

"Vị thí chủ kia, thí chủ cầu nhân duyên, quẻ này ám chỉ là cơ duyên trước mắt không đúng, không hợp để thí chủ đặt niềm tin, nếu không mọi chuyện sẽ không đi đến đâu cả, không đạt được gì."

Sắc mặt Mộc Miên lập tức tức giận.

Lâm Mộ An cuối cùng cũng đem câu nói đang nghẹn trong cổ họng nói ra.

"Tin thì linh nghiệm, không tin thì không linh."

Mộc Miên nghe vậy, lại phẫn chấn, ngừng đầu đem đôi mắt sáng đáng thương nhìn anh đầy mong chờ.

"Cho nên cậu sẽ thỏa mãn tâm nguyện của tớ sao?"

Lâm Mộ An: "..."

"Đi."

Anh nhắc chân, xoay người đi ra ngoài. Mộc Miên cảm tạ nhà sư kia, vội vàng đuổi theo anh. Bóng lưng hai người dần biến mất ở cửa, còn mơ hồ nghe được giọng nói thanh thúy của thiếu nữ truyền tới.

"Cậu đợi tớ với."

Trong Đại Điện, nhà sư với khuôn mặt hiền lành nhìn bóng dáng hai người dần biến mất, ánh mắt mang vẻ hoài niệm, hồi lâu mới chậm rãi lắc đầu một cái.

Lúc Mộc Miên và Lâm Mộ An trở về, phía sân sau đã lan ra mùi thơm của thức ăn. Trên chiếc bàn bằng gỗ bày mấy đĩa thức ăn ngon mắt, vẫn còn rất nóng.

Trong sân, mọi người phân công nhau làm việc, bạn rửa rau thì tôi đun củi, bạn nấu ăn, tôi hỗ trợ, mọi người đều vui vẻ hòa thuận.

Lâm Mộ An đi thẳng tới trước một cái bàn có ghế dài, cúi đầu bấm điện thoại.

Anh còn mang theo về: Người sống đừng lại gần.

Mộc Miên vòng qua một vòng, phát hiện cô đã không còn chỗ nào nữa rồi, vì vậy cô nằm chán ngồi cạnh anh, bầy ra đáng vẻ ngây thơ. Chốc lát, cô đảo mắt, dịch tới gần anh một chút.

Đợi mấy giây, thấy anh không có phản ứng gì, cô lại nhích thêm một tí.

Cô cứ nhích đến khi ống tay áo của hai người chạm vào nhau.

Mộc Miên mới hài lòng dừng lại.

Mùi thơm của thức ăn cứ quanh quẩn trước mũi, trước mặt là mấy cái bát sứ xanh trắng, trên đó đặt mấy đôi đũa. Mộc Miên nhìn xung quanh mấy lần, thấy không có ai chú ý đến phía này mới lặng lẽ đưa tay ra.

Lâm Mộ An đang nhìn điện thoại bỗng ngừng đầu lên, nhàn nhạt liếc có một cái.

Mộc Miên nắm đũa, thò tay ra đĩa gấp lên một miếng đậu phụ khô có vẻ thơm ngon đưa vào trong miệng, lập tức xuýt xoa khen ngợi*.

"Ngon quá! Cậu muốn thử một chút không?"

Mộc Miên lập tức gấp thêm một miếng nữa, đẩy đẩy Lâm Mộ An, đưa đến bên miệng anh, mặt đầy kích động.

"Ăn rất ngon luôn!"

Cô kích động như một đứa trẻ đang vui mừng chia sẻ đồ chơi vậy.

Lúc này đã là gần hai giờ chiều, lúc tập trung nghỉ ngơi khi trước cũng đã trôi qua mấy tiếng rồi. Lâm Mộ An cũng mới uống một hộp sữa, giờ phút này lại có ngay một món ăn thơm phức lượn trước mặt.

Anh... không kìm được mà mở miệng cắn một miếng.

Đậu phụ mềm mềm vừa miệng, nước tương đậm đà, trong đó còn chút vị cay nhẹ của ớt xanh, vị ngon lan tỏa qua từng kẽ răng.

Lâm Mộ An gật đầu, thầm khen, quả thật không tệ.

Mộc Miên nhìn anh, nắm đũa vừa ăn vừa cười, mí mắt cong cong hết sức vui vẻ.

Đa số mọi người trong sân đều bận rộn, không ai để ý đến phía bên này, chỉ có một vài người lơ đãng nhìn thấy cảnh này, ánh mắt sững sờ, sau đó lại coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thực chất nội tâm đang có sóng to dữ dội.

Bận rộn một hồi, cuối cùng thức ăn cũng được bày hết lên bàn, một đám thầy trò cùng ngồi ăn ẩm ỉ. Sau khi ăn xong, thầy giáo lại tổ chức cho học sinh đi ra phía sau núi.

Leo thêm mấy bậc thang nữa, dọc theo bức tường đầy rêu xanh của ngôi đền có một góc ngoặt, qua góc ngoặt, tầm mắt mọi người như được mở rộng.

Một bãi cỏ xanh rờn, bên cạnh có mấy cây đại thụ xanh um tười tốt, ánh mặt trời rải rác tán xuống, xuyên qua các kẽ lá, tạo thành các đốm sáng nho nhỏ trên mặt đất. Chủ nhiệm lớp đi tìm một chỗ tương đối râm mát, để mọi người trải chiếu ra ngồi.

Mộc Miên tiếp tục bỏ qua khẩu hình tượng, trực tiếp ngồi bệt xuống, khoanh chân lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Cái này đúng là khổ cho những nữ sinh mặc váy, chỉ có thể ngồi nghiêng chân, ép đầu gối xuống, giống như tiên cá vậy.

Nhưng mà cũng không đẹp như tiên cá.

Mọi người ngồi thành một vòng tròn, chủ nhiệm đứng ở chính giữa, tuyên bố trò chơi.

Thả lùa*.

[*]: Trò chơi này tương tự với trò Duck Duck Goose, bạn nào từng chơi thử sẽ biết. Người được chọn sẽ đi đến từng bạn hô "Duck", cho đến khi người được chọn hô "Goose" thì người bị chạm phải đuổi theo người được chọn, nếu người bị đuổi chạy được hết một vòng và ngồi xuống trước thì coi như an toàn, người đuổi sẽ phải bắt đầu một vòng mới. Trò chơi Thả Lùa cũng gần như tương tự, nhưng thay vì chạm và hô "Duck/Goose" thì người chơi sẽ thả một tấm lùa xuống tay người mình chọn (làm sao để người bị chọn không biết), sau đó chạy thật nhanh để người mình chọn không bắt được mình, cuối cùng chiếm chỗ của người đó.

Người bị bắt sẽ phải biểu diễn văn nghệ cho cả lớp.

Cả lớp ri rầm bàn tán, thầy giáo tiếp tục giới thiệu luật chơi.

Mộc Miên chống tay, chăm chú lắng nghe.

Gió nhẹ nhàng thổi bay sợi tóc mai của cô, để lộ ra gò má thanh tú điểm tỉnh.

Lâm Mộ An lặng lẽ thu hồi tầm mắt.

Sau vài vòng chơi, Mộc Miên ngồi thường thức mấy tiết mục âm nhạc bất hủ, đọc thơ, thậm chí cả bắt chước tiếng động vật.

Một vòng chơi mới lại bắt đầu.

Lâm Mộ An đang nhìn về phía trước bỗng ngẩn người.

Sau lưng anh là một chiếc khăn tay.

Mọi người nín thở, cổ gãi thả khăn lùa đang vô cùng khẩn trương, tăng nhanh nhịp bước dưới chân.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng nhanh, cô đã chạy được nửa vòng rồi, sắp được rồi!

Mộc Miên nhanh tay dựng vào anh một cái.

Lâm Mộ An cảnh giác, lập tức xoay người, cảm khăn tay đứng dậy, chạy, sau đó tiện thể ném luôn khăn đi. Khăn tay rơi trúng một người, người đó cũng chạy, Lâm Mộ An từ từ ngồi xuống.

Người ngồi cạnh Mộc Miên biến thành một cô em.

Cô ta còn đang thở gấp, nhìn Mộc Miên với ánh mắt vô cùng oán trách.

Mộc Miên cười cười, nhìn người vừa ngồi xuống ở phía đối diện mình.

Trùng hợp là anh cũng đang nhìn cô, con người đen nhánh trong suốt như hồ nước mùa thu. Nụ cười bên khoe miệng Mộc Miên càng sâu.

Anh cụp mắt xuống.

Hoàng hôn đã dần buông xuống, cây cối đều bị bóng tối từ từ bao phủ, ánh mặt trời cũng không còn gay gắt như lúc mới đầu giờ chiều nữa. Gió nhẹ nhàng thổi từng trận, man mát, hơi lạnh thấm vào từng kẽ tóc.

Buổi tối trên núi, nhiệt độ chênh lệch rất lớn, mặt trời đang lặn đã thấy có chút lạnh lạnh, Mộc Miên khép hai tay lại, hà hơi vào lòng bàn tay.

Mọi người chuẩn bị xuống núi.

Đoàn người chậm rãi đi xuống, ánh nắng còn sót lại vương trên con đường mòn. Có lẽ cả buổi chiều chơi rất vui nên ai cũng cười vui vẻ, bầu không khí thoải mái dễ chịu.

Mộc Miên cùng Lâm Mộ An đi cùng nhau, dần dần tụt lại phía sau đám người.

Chân trời nhuộm một màu đỏ của ánh nắng chiều, mây bay tầng tầng lớp lớp như gấm lụa, phía xa xa là những ngọn núi với con sông uốn lượn dưới chân.

Cảnh đẹp hiện lên ngay dưới tầm mắt, vô cùng tráng lệ, đẹp đến không thể tả.

Gió lại nhẹ nhàng thổi tới, cả người đều khoan khoái.

Mộc Miên đưa tay ra, dò xét nắm lấy tay người kia.

Anh không trả lời, cũng không cự tuyệt.

Mộc Miên cười, đan từng ngón tay vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trầm Lặng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Bánh Trứng

Đoàn người xuống đến chân núi, ánh nắng đã gần tắt hết rồi, chỉ còn lại màu hồng hồng núp sau mấy đám mây, giống như đứa trẻ xấu hổ.

Mọi người tản ra, ai về nhà nấy.

Mộc Miên đi xe buýt cùng Lâm Mộ An.

Núi Phật ở phía bắc ngoại ô Giang Thành, từ chỗ này về đến nhà hai người phải đi hơn nửa thành phố mới đến nơi. Trên xe buýt rất ít người, còn nhiều chỗ trống.

Lâm Mộ An ngồi ở hàng ghế giữa, dựa vào cửa sổ.

Mộc Miên ngồi xuống bên cạnh anh.

Chiếc xe lắc lư một hồi, phong cảnh ngoài cửa sổ nhanh chóng thay đổi. Ánh nắng màu cam nhàn nhạt chiếu qua cửa kính, rơi xuống những góc tối của chiếc xe.

Lâm Mộ An ngồi đúng chỗ ánh sáng chiếu tới.

Thần sắc anh hơi hợt, mí mắt hơi nhắm lại, mặt mũi tỉnh xáo không chề vào đâu được.

Khuôn mặt trắng trẻo được ánh sáng chiếu vào lung linh mờ hồ, ánh sáng chập chòn trên mặt anh, lông mày anh khẽ nhủ lại.

Mộc Miên cảm tai nghe dứt vào lỗ tai anh, âm nhạc chậm rãi từ bên trong truyền ra. Trong thoáng chốc, thần sắc anh như nhu hòa đi mấy phần.

Hai người yên lặng nghe nhạc, anh nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm thành phố, cô luôn luôn nhìn về phía anh.

Trạm xe nhanh chóng biến mất, một trạm xe khác lại xuất hiện. Mặt trời vừa lặn xuống khỏi chân trời thì cũng đến trạm xe buýt cuối cùng.

Mộc Miên thu lại tai nghe, hai người lần lượt đi xuống.

Những ngọn đèn bên đường đã được bật, người người vội vã qua lại.

Trời đã rất tối.

Áo khoác đồng phục của Lâm Mộ An dễ mờ, lộ ra áo phông màu trắng bên trong. Tay anh dứt trong túi quần, tâm trạng thờ ơ, bước đi rất chậm, cả người toát ra vẻ hờ hững.

Hoặc là anh không lo lắng.

Dù gì cũng không có ai đợi anh ở nhà.

Mộc Miên lặng lẽ siết chặt quai cặp sách, sau đó cô mỉm cười, nháy đến bên cạnh anh, nắm lấy tay anh.

Cô ngửa đầu, mặt mũi thật thật thà thà, trong mắt lộ ra vẻ ngây thơ.

"Tớ nấu cơm cho cậu ăn nhé?"

Mộc Miên hiền hòa cười, cố ý làm cho bản thân càng thêm tốt bụng.

Tốt bụng đến mức có thể đuổi hết sự cô đơn tịch mịch của anh đi.

Lâm Mộ An sâu sắc nhìn cô, sau đó khẽ gật đầu.

"Vậy cùng tớ đi mua thức ăn nhé?" Cô vừa cười vừa hỏi.

Anh khẽ vuốt cằm.

Sau khi thỏa thuận xong xuôi, hai người rẽ phải, đi tới siêu thị lần trước.

Lần này Lâm Mộ An một mực im lặng đi cạnh cô, giúp cô đẩy xe, ánh mắt tỉnh lặng lại ôn hòa.

Siêu thị lớn nên rất nhiều người, rất nhộn nhạo, đủ mọi màu sắc xen lẫn nhau.

Thiếu nam thiếu nữ mặc đồng phục xanh trắng đứng sòng vai ở kệ hàng, cùng nhau chọn đồ, thỉnh thoảng thấp giọng thì thầm.

Hai gương mặt vừa trẻ trung, vừa đẹp dễ khiến người khác không tự chủ mà nghĩ về một câu chuyện tình tươi đẹp.

Hai người mua thức ăn xong đi thẳng về nhà.

Bất ngờ là, Lâm Mộ An lại hỏi cô có cần hỗ trợ hay không.

Mộc Miên: "Có chứ, cậu giúp tớ rửa rau đi."

Phòng bếp không lớn không nhỏ, vừa đủ cho hai người đứng làm việc. Trần nhà treo một chùm đèn màu vàng, ánh sáng vàng nhạt chiếu xuống tạo cảm giác mờ ảo, ấm áp.

Phía trên bồn rửa là một ô cửa sổ nhỏ, từ bên trong nhìn ra có thể thấy lan can chạm khắc màu đen có hoa tường vy*, cây mây và mấy loại giấy leo quấn quanh.

[*]: Hoa tường vy: Cây tường vi còn có tên gọi khác là cây tầm xuân nhiều hoa, đã tường vi.

Tên tiếng anh: Rosa multiflora.

Ánh đèn hắt ra bên ngoài, màu xanh của lá cây lại càng đậm hơn, nhìn rất tương phản.

Động tác của Mộc Miên rất nhanh, chẳng mấy chốc, thức ăn đã được bày hết lên bàn. Dù không cần phải vội vã như vậy, nhưng bây giờ đã trễ lắm rồi.

Cô sợ anh sẽ đói.

Cơm nước xong xuôi đã đến chín giờ.

Mộc Miên đứng dậy dọn dẹp bát đĩa. Lâm Mộ An liếc điện thoại đi động, sau đó nói với giọng nhàn nhạt.

"Cậu đi về đi."

"Há?" Mộc Miên ngừng lại.

Anh đứng lên, cầm lấy bát đĩa trong tay cô, bình tĩnh trấn thuật: "Trễ lắm rồi."

"Lo lắng cho tớ à?" Mộc Miên trêu chọc.

Anh không trả lời, trầm mặc dọn dẹp thức ăn trên bàn. Mộc Miên bấu môi, xoay người cầm cặp sách rồi tạm biệt anh.

"Vậy tớ đi nhé..."

"Ừ."

"Nhớ đi cẩn thận."

Dưới ánh trăng, Mộc Miên đi bộ về nhà. Mở cửa ra, y như cô đoán, phòng vẫn tối um. Cô bật đèn lên, khoe miệng khẽ cười.

Cô tắm rửa rồi lên giường nằm, sau đó gọi cho một số điện thoại. Cô cầm giấy bút, soạn soạn ghi nhớ một chuỗi địa chỉ.

Hôm sau là thứ bảy, trời quang mây tạnh.

Buổi sáng thứ bảy, đồng hồ báo thức reo vang ầm ĩ.

Từ trong tấm chăn mềm mại thò ra một cánh tay trắng trẻo mịn màng, tắt đồng hồ đi.

Mộc Miên trở mình ngồi dậy, lao đao đánh răng rửa mặt rồi đi ra cửa.

Đổi xe ba lần, đi bộ hơn hai mươi phút, Mộc Miên mới đến nơi. Cô nhìn lên cổng phía trước, thấy một tấm bảng hơi cũ kĩ, bèn lúi tó giấy hôm qua ra xem.

Cô cẩn thận kiểm tra lại tên, sau đó đi vào.

Con đường bên trong là đường xi măng, có vẻ không được tốt lắm, có một vài chỗ xi măng đã nứt ra, bùn đất đầy ở bên trong kẻ nứt, còn có cỏ dại mọc lên.

"Xin chào, có phải trong này có một bệnh nhân tên An Lăng không ạ?"

Cô nhẹ giọng hỏi một y tá đang đi qua, y tá nhìn quan sát cô một hồi, sau đó mới nói.

"Vâng."

"Ừm..." Mộc Miên gật đầu "Tôi muốn vào thăm người."

"Chỗ chúng tôi cần có thẻ căn cước mới vào được, nhất định phải đủ mười tám tuổi mới được vào."

Mộc Miên lấy thẻ căn cước ra.

Cô y tá tí mỉ kiểm tra, sau đó lại quan sát cô mấy lần rồi mới trả lại thẻ, gọi một cuộc điện thoại.

Không lâu sau, một bác sĩ mặc đồ trắng toát đi ra, mời Mộc Miên vào. Hai người đi xuyên qua mấy hành lang, cuối cùng đứng trước một cánh cửa sắt, phía trên có vài thanh sắt đã hoen gỉ. Ánh sáng ở nơi này dường như không đủ, cả hành lang chìm vào sự âm u như buổi chiều âm đạm.

Trong khi bây giờ ngoài trời đang ngập tràn ánh nắng tươi sáng, trời mây trong xanh, vậy mà trong đây lại như thế này.

Mộc Miên cảm giác như ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Cửa mở ra, căn phòng trống không, vách tường trắng toát, cửa sổ chẳng chặt thanh sắt, nơi nào cũng toát ra sự lạnh lẽo thấu vào tận tâm can.

Trên chiếc giường đặt giữa phòng, có một người phụ nữ mặc quần áo bệnh nhân đang ngồi, ánh mắt trống rỗng.

Dung mạo của người phụ nữ ấy cực kỳ diễm lệ, cho dù đã nhiều tuổi cũng không ngăn được vẻ đẹp của bà. Nhưng Mộc miên thấy Lâm Mộ An không giống bà ấy lắm.

Vẻ đẹp của anh có lẽ là giống bố hơn.

Nghe được tiếng cửa mở ra, bà ấy quay đầu ra nhìn.

"An Lăng, có người đến thăm."

Mộc Miên vội vàng tiến lên một bước, hơi khom người xuống, lễ phép thưa: "Cháu chào dì, cháu là bạn học của Lâm Mộ An..."

Ánh mắt dò dẫm của An Lăng bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, kích động, nhìn chằm chằm Mộc Miên, run rẩy mờ mờ: "A Mộ, nó... nó đến thăm tôi sao?"

"Mấy ngày nay cậu ấy phải tham gia thi tuyển, không thể tới thăm dì, cho nên nhờ cháu đến thăm dì."

Mộc Miên cười nói, đưa trái cây cùng sữa tươi ra để trước mặt An Lăng.

"Đây là loại sữa mà cậu ấy thích nhất, sáng nào cậu ấy cũng uống một hộp. Cậu ấy nói hy vọng dì sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, sớm khỏe lại để cùng cậu ấy về nhà."

Ánh mắt An Lăng dần dần trở nên thông suốt. Bà gật đầu, tựa như lại nghĩ tới điều gì, lại chìm vào trong ký ức.

Thời gian thăm hỏi chỉ được nửa tiếng, hai người trò chuyện được mấy câu, tất cả đều liên quan đến Lâm Mộ An. Lúc sau, An Lăng lại ngăn người ra, tự chìm vào thế giới của riêng mình.

Thần sắc thần thõ, ngơ ngác, có thể thấy đây không phải trạng thái quá tốt.

Mộc Miên sau khi thăm An Lăng đã trò chuyện với bác sĩ rất lâu. Ông ấy báo An Lăng bị bệnh là do nguyên nhân bên ngoài kích động, nhưng không kịp chữa trị.

Bệnh thường thì người bệnh cũng không khác người bình thường, nhưng khi bị yếu tốt bên ngoài kích thích sẽ xuất hiện khuynh hướng bạo lực, hình thành nhân cách vận vẹo.

Mộc Miên đi ra khỏi nơi đó, đứng dưới ánh mặt trời một lúc, thoáng cảm thấy như thời gian đã trôi qua rất nhiều. Bên ngoài trời sáng lạn, mây xanh trời bỗng bình. Ánh mặt trời ấm áp đập lên người, xua đi sự lạnh lẽo. Cô ôm chặt lấy cánh tay, cúi đầu đi về phía trước.

Mộc Miên chờ rất lâu mới thấy một chiếc xe buýt cũ nát xuất hiện, cô đi lên.

Sau đó ngồi xuống, khép mắt lại.

Trong đầu cô bây giờ toàn là lời nói của bác sĩ kia.

"Bà ấy suýt giết chết con trai mình, may mà bố thắng bé kịp thời phát hiện, sau đó mới lừa được bà ta đến bệnh viện."

"Bà ấy bị bệnh có khi được mười năm rồi. Mỗi lần phát bệnh, bà ấy đều ngược đãi con trai, thật đáng thương cho đứa trẻ kia..."

"An Lăng đã li dị với chồng, đứa con trai sống với bà ấy, hai người cứ thế nương tựa vào nhau, không ai hay biết..."

Xe lác lư suốt cả đường đi, cảnh sắc bên ngoài dần trở nên mơ hồ.

Đến trạm dừng, tài xế lo lắng nhìn qua gương, sau đó ngó người ra. Không biết từ lúc nào, khuôn mặt của cô gái ngồi hàng ghế kia đã đầm nước mắt.

Sau khi thất thểu đi một hồi, Mộc Miên cuối cùng cũng đứng trước cửa nhà Lâm Mộ An.

Cô gõ tay lên, ấn chuông cửa.

Không lâu sau, cửa mở ra. Thấy cô, Lâm Mộ An có chút kinh ngạc.

Còn chưa kịp phản ứng, Mộc Miên đã nhào tới, ôm chặt lấy anh. Bất ngờ bị một lực lao vào cơ thể khiến anh đứng không vững.

Lâm Mộ An lao đảo mấy cái, chống tay lên cửa.

"Buông ra đi."

Anh nhìn cô gái đang vùi đầu trong ngực anh, khẽ mắng, sau đó định gỡ tay cô ra.

Mộc Miên càng thắt chặt vòng tay, gắt gao ôm lấy anh, không ngừng lắc đầu, mặt vẫn dán vào lồng ngực ấm áp. Mùi hương quen thuộc trên người anh bay tới, nước mắt cô lại không nhịn được mà tuôn rơi.

Phản ánh trước ngực dần bị ướt, động tác của Lâm Mộ An dừng lại, tay đang để trên không trung hơi ngập ngừng.

Sau đó anh thử dò xét, nhẹ nhàng vỗ vai cô.

"Được rồi..."

"Đừng khóc nữa..."

Thanh âm của anh rất thấp, nghe không ra một chút tình cảm nào. Nhưng nếu Mộc Miên ngừng đầu lên sẽ thấy khuôn mặt lạnh lẽo của anh giờ phút này lại rất hiền hòa.

Rất ít khi anh dịu dàng như này.

Mộc Miên siết chặt cánh tay.

Cô càng vùi đầu vào ngực anh sâu hơn.

"Cậu ôm tớ một cái..." Cô hít mũi, khụt khịt nói.

Lâm Mộ An nhũn mày lại, đẩy mắt thoáng qua một tia phản kháng. Anh có chút như đầu nhìn đỉnh đầu màu đen của cô đang vùi trước ngực, chậm rãi đưa tay ôm lấy bà vai cô.

Bất ngờ là, bờ vai cô nhỏ nhắn đến nỗi chỉ cần một tay của anh cũng có thể ôm trọn.

Dưới lớp vải là làn da mịn màng.

Khác với mọi khi, hôm nay cô tỏa tốc. Một lọn tóc dài đen nhánh mềm mại thả trên đầu vai, mùi hương thoang thoang khẽ truyền tới mũi anh.

Đây là cảm giác vô cùng kì lạ.

~Tác giả có lời muốn nói: "Nam nữ chính của tôi cũng đã trưởng thành rồi..."~

[*] Hoa tường vỹ:

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngó Trằm Lặng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Editor: Bánh Trứng

Mộc Miên rúc trong ngực anh rất lâu, lâu đến mức chính cô còn cảm thấy nóng nóng.

Quanh quần chớp mũi cô đều là mùi hương của anh, nhẹ nhàng thoai mái sạch sẽ, xen lẫn hương thơm nhàn nhạt.

Cô không nhận được dùng gò má cọ một cái, lớp vải mềm mại thật dễ chịu.

Mà dưới lớp vải mỏng đó, là lồng ngực ấm áp rộng lớn của anh.

Mộc Miên âm thầm cảm thán một tiếng.

Thanh âm nhỏ xíu không đáng kể, nhưng lại khiến lòng người ngứa ngáy tê dại, cảm giác như điện giật truyền đi khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể. Lâm Mộ An híp mắt lại, đưa tay cảm lấy khuôn mặt đang vui trong ngực mình lên.

Cảm bị anh khẽ nắm lấy, Mộc Miên vội vã ngẩng đầu lên, chỗ da bị ngón tay anh chạm vào dường như hơi nóng lên.

Bốn mắt nhìn nhau, con người anh thâm thúy như hai viên ngọc thạch màu đen, bắt đầu đánh giá cô.

"Đừng khóc nữa."

"Và buông tay ra."

Lâm Mộ An quan sát cô mấy lần, ánh mắt lướt qua vành mắt đỏ ửng của cô. Lông mi cô vẫn còn hơi ướt ướt, gò má vương đầy nước mắt, cuối cùng ánh mắt của anh rơi vào khoảng không phía sau lưng cô.

Rồi anh lành đạm mở miệng.

Mộc Miên cắn cắn môi, buồm lòng đôi tay đang ôm anh ra.

Sau đó cô cúi hạ một bước, cúi đầu nhìn xuống như thể một đứa trẻ vừa phạm sai lầm.

Cả hai yên lặng. Lâm Mộ An nhìn và đỉnh đầu cô, ánh mắt trầm trầm, hồi lâu sau mới khẽ thở dài.

"Vào đi."

Anh xoay người vào.

Mộc Miên yên lặng đi sau anh tới phòng khách, đứng ở giữa phòng. Lâm Mộ An mở tủ lạnh, lấy một chai nước lọc ra đưa cho cô. Mộc Miên mở nắp, uống hai hớp, sau đó mới cảm thấy lửng lửng.

Anh cứ nhìn cô, hai tay dặt trong túi quần. Anh mặc áo phòng trắng, quần dài màu xám nhạt, đầu tóc còn hơi rối, giống như vừa chui ra khỏi chăn.

Vậy mà cô lại tùy tiện, không có lí do xông vào nhà anh.

Mộc Miên lại uống thêm hai ngụm nước nữa.

Chốc lát, cô mới hắng giọng.

"Cậu đang làm gì vậy?"

Giọng cô nhỏ nhỏ, âm cuối hơi cao lên, êm ái và hiền dịu.

Lâm Mộ An dùng một chút, có vẻ không định trả lời cô.

Mộc Miên len lén ngược mắt, nhìn anh một cái, rồi lại thật nhanh cụp mắt xuống. Cô không hiểu về rụt rè trong mắt anh là gì, đáng vẻ này thực sự rất hiếm thấy.

"Ngủ."

Anh mặt không cảm xúc, khạc ra đúng một chữ để trả lời cô.

Mộc Miên "À" một tiếng, suy nghĩ một lúc, tiếp tục dò xét mờ miệng: "Hôm nay trời rất đẹp, ừm, cái đó... cậu muốn... đi ra ngoài chơi không?"

"Không muốn."

Lâm Mộ An không chút lưu tình mà cự tuyệt.

Mộc Miên nheo mắt, rồi lại nhếch miệng, nói: "Vậy cậu cứ tiếp tục ngủ đi?"

"Ừ."

"Ừ", cô gật đầu một cái, nhưng người không nhúc nhích.

Lâm Mộ An lại cảm thấy đau đầu, nhìn cô thêm một cái rồi miễn cưỡng đi về phòng, đóng cửa rầm một phát. Tiếng khóa cửa thanh thúy truyền tới, vang vọng cả gian nhà.

Mộc Miên cúi đầu xuống, cổ cô hơi bị mỏi sau khi ngẩng lên như vậy.

Phòng khách rất lớn, vắng tanh. Cô nhón chân lên, về từng vòng trên đất.

Không biết đã về đến vòng thứ mấy trăm, khoảng đất dưới chân cô bị một bóng người che xuống, Mộc Miên ngẩng đầu lên, chỉ một thoáng, gương mặt lại tràn ra nụ cười.

Nụ cười rực rỡ như mùa xuân trăm hoa đua nở.

"Lâm Mộ An——"

"Im lặng!"

Biểu tình của anh rất không vui, rõ ràng là đáng vẻ không ngủ ngon. Tóc anh rối bời, hai bên còn chổng lên mấy sợi tóc, chìa vào nhau, giống như một con thú nhỏ có hai sừng.

Khuôn mặt lại rất ưa nhìn, vô cùng đáng yêu, bây giờ lại còn tức giận nữa.

Mộc Miên không nhận được mà cười thật tươi.

Anh không nói gì thêm, tựa như đang suy nghĩ. Mộc Miên trung ra về mặt nịnh nọt đứng bên cạnh, chờ anh nói tiếp.

Không khí yên tĩnh đến lạ thường, thời gian giống như ngưng đọng ở khoảnh khắc đó. Không biết qua bao lâu, thanh âm của anh mới chịu khuát phục vang lên.

"Cậu định đi đâu?"

Chi cần được đi cùng cậu, đi đâu cũng được, đừng nói là đi gần hay xa, đến chân trời góc bể tôi cũng muốn đi.

Sắc mặt Mộc Miên vui hết mức, bình tĩnh nuốt lại câu nói kia xuống, thận trọng mờ miệng: "Hay là... chúng mình đi xem phim đi!"

Lời vừa dứt, Lâm Mộ An xoay người trở về phòng, sau đó lại đi ra rất nhanh. Trên người anh khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng màu đen, phía dưới mặc quần jeans.

Anh còn cầm theo một chiếc mũ lưỡi trai màu đen.

Anh đi thẳng tới trước cửa, khom người đi giày, sau đó mở cửa, liếc mắt nhìn Mộc Miên còn đang ngẩn ngơ.

"Có đi không?"

"Có có có!" Mộc Miên gật đầu lia lịa, đi tới cạnh anh.

Vừa ra khỏi cửa, Lâm Mộ An đã đội ngay mũ lên đầu, kéo xuống thật thấp, che hơn nửa gương mặt.

Tóc anh còn lộn xộn, phủ lên lông mày anh, có mấy sợi dài quá, lướt qua mắt khiến anh mất tự nhiên nháy mắt mấy cái.

Mộc Miên lập tức nhón chân lên, nhẹ nhàng giúp anh vén ra.

Sau đó tay cô tự nhiên thả xuống, hạ theo bờ vai của anh, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Ngón tay trắng trẻo nằm trong lòng bàn tay mềm mại của cô.

Cô cảm thấy người mình sắp nhũn ra mất.

Mộc Miên nắm chặt hơn.

Lâm Mộ An sắp cau mày, cô ngay lập tức gờ ba ngón tay ra thế, chân thành giải thích: "Tôi chỉ đơn thuần muốn dắt cậu, đừng nghĩ quá nhiều..."

"Nếu không bọn mình cứ đi như vậy trên đường sẽ lúng túng đấy..."

Mộc Miên cười khan hai tiếng, hỏi: "Cậu thấy thế nào?"

Lâm Mộ An nhân nhặt nhìn cô một cái, thần sắc không rõ ý tứ, nhưng cũng không hất tay cô ra.

Vì vậy, cả một buổi trưa phải khổ sở kìm nén, vào giờ phút này được nắm chặt lấy tay anh, toàn bộ khó chịu đều được rũ bỏ.

Hai người đi đến rạp chiếu phim mất khoảng mười phút. Trên đường đi, ý lại vào việc có Lâm Mộ An dắt nên Mộc Miên lấy điện thoại ra đặt về, mắt cứ chăm chăm nhìn vào màn hình.

"Cậu thấy phim này thế nào? Phim bom tấn Hollywood?"

"..."

"Hay là cái khác? Phim nghệ thuật?"

"..."

"Còn có cả cái này nữa, nam thần trẻ tuổi đang ăn khách thủ vai chính trong bộ phim..."

"Tùy cậu."

Lâm Mộ An nhìn cô sắp dẫm vào cột điện, lập tức kéo cô một cái, không nhận được trả lời.

"Vậy cũng được."

Mộc Miên lao đảo mấy cái, giữ cân bằng lại cơ thể, sau đó chọn một bộ phim có thời gian chiếu gần đây.

Tiếp đó, cô thuận tay mua thêm một hộp bỏng ngô để ăn.

Lâm hết mọi thủ tục, Mộc Miên mới cất điện thoại đi, len lén đánh giá Lâm Mộ An.

Hôm nay mặt trời đặc biệt chói chang, chiếu vào người anh, cảm giác phiền muộn u ám trên người anh giảm đi không ít.

Cái mũ che khuất gần như cả gương mặt anh, chỉ lộ ra chiếc cằm nhẵn nhụi. Đôi môi đỏ đỏ hơi mím lại, thẳng thành một đường chì, mang theo sự lạnh lẽo.

Kí ức lại tuôn trào trong đầu Mộc Miên, cô bật thốt lên.

"Lâm Mộ An, cậu cười nhiều lên một chút. Cậu cười trông rất đẹp."

Đúng như dự đoán, vừa dứt lời, gương mặt anh lập tức trầm xuống, ánh mặt trời có nắng hơn nữa cũng không xua tan được khí lạnh tỏa ra từ người anh. Mộc Miên dè dặt siết tay anh, sợ sẽ bị hắt ra.

Anh giống như cực kỳ chán ghét được người khác khen về vẻ ngoài.

Cũng may rạp chiếu phim cách đó không xa, vừa vào cửa, Lâm Mộ An liền buồn tay cô ra, đi thẳng tới phòng chờ.

Mộc Miên hơi giật ngón tay, sau đó đi đến quầy đổi vé.

Cuối tuần có rất nhiều người, trước mặt cô là cả một hàng dài người đang xếp hàng. Chờ đến lúc cô bê bông ngô và đồ uống ra đến nơi, Lâm Mộ An đã khép mắt lại từ lâu.

Hai tay anh khoanh trước ngực, hơi cúi đầu. Chiếc mũ cup xuống, chặn lại tầm mắt của mấy người xung quanh.

Nhìn anh có vẻ mệt mỏi.

Mộc Miên không đành lòng đánh thức anh.

Cô yên lặng ngồi đối diện anh, đặt đồ xuống bàn, sau đó lẳng lặng nhìn anh.

Bên cạnh cô có một cặp mẹ con cũng đang chờ xem phim. Cô bé nhìn đáng vẻ Mộc Miên, nghĩ ngờ quay qua hỏi mẹ.

"Mẹ, mẹ, tại sao chị kia cứ nhìn anh ấy thế?"

"Bởi vì anh ấy rất đẹp trai nha."

Người mẹ trẻ tuổi quan sát Lâm Mộ An, nghịch ngợm trả lời.

"Chị ấy có phải người ngốc nghếch sì mê anh kia không mẹ?"

Giọng nói trong trẻo của trẻ con vang lên, người mẹ kia có chút xấu hổ, lúng túng nhìn Mộc Miên, cười một tiếng.

"Chị không phải ngốc nghếch sì mê."

Mộc Miên không thêm đề ý, quay đầu nhìn cô bé, mí mắt hiền hòa, giống như một làn gió thổi qua mặt hồ, làm mặt nước rung động.

"Có một thứ khiến con người rất khó kiềm chế... đó gọi là tình yêu."

Cô thần sắc khó lường nhìn cô bé trước mặt, giọng nhẹ tênh, một mực bày ra vẻ: Còn bé cưng không hiểu đâu. Đưa bé kia qua nhiên hốt hoảng nhìn cô, mặt đầy vẻ cam chịu.

Mộc Miên âm thầm thoải mái trong lòng.

Cô mãi mê treu đùa với người bạn nhỏ, không chú ý tới người đối diện đã lặng lẽ mở mắt ra từ khi nào.

Lâm Mộ An nhìn gò má cô.

Gò má trắng mịn thanh tú, khóe miệng thấp thoáng nụ cười, khiến cả khuôn mặt cô bừng sáng.

Rõ ràng tướng mạo cô không phải quá mức xuất sắc, nhưng lại rất ưa nhìn, khiến người khác nhớ kỹ.

Giống như một dòng suối nhỏ, yên lặng chảy.

Từng chút một chiếm cứ trái tim người khác.

Cô bé sững sờ nhìn Mộc Miên, sau đó dòm ánh mắt đến Lâm Mộ An, ngây thơ ngơ ngác hỏi: "Anh, cái gì gọi là tình yêu?"

Mộc Miên nhất thời như bị sét đánh, chậm rãi quay đầu. Người nọ vừa mới ngủ say đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sâu hun hút như đại dương.

Sắc mặt anh bình tĩnh không một gợn sóng, nhưng Mộc Miên cảm giác dưới đáy lòng anh đang sôi trào một thứ gì đấy.

Giữa ba cặp mắt đang nhìn mình đầy soi mói, Lâm Mộ An cần im lặng từ đầu tới cuối. Mộc Miên không biết là anh không thích tiếp xúc với người lạ theo thói quen, hay là không muốn trả lời vấn đề này.

Nhưng Mộc Miên nghĩ, bất kể là lý do nào, anh đều không muốn nói.

Cũng may đã đến giờ chiếu phim, Mộc Miên kéo anh dậy, đi tới chỗ soát vé. Người khá đông, có chút chật chội, người xếp hàng cũng rất dài.

Giữa biển người, Mộc Miên buông lỏng tay áo của anh ra.

Soát vé xong, hai người vào phòng xem phim. Hình ảnh trên màn chiếu xuất hiện, ánh đèn tắt phụp đi, cả phòng chìm vào trong bóng tối, chỉ còn lại ánh sáng hắt ra từ màn ảnh.

Hai người ngồi cạnh nhau, nhưng im lặng không tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trầm Lặng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Editor: Bánh Trứng

Phim đã bắt đầu chiếu, hình ảnh xuất hiện ngay trước mắt. Mộc Miên ôm bông ngô, vị bơ ngòn ngọt từ từ tan chảy trong miệng. Cô lẳng lẽ nghiêng đầu, liếc người đang ngồi bên cạnh.

Anh dựa vào ghế, cả người như muốn rúc vào sâu bên trong cái ghế.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có các đoạn đối thoại giữa những diễn viên vang lên.

"Lâm Mộ An..."

Mộc Miên khẽ gọi anh.

"Ừ."

Ánh mắt anh rơi trên người cô, thấp giọng đáp lại một tiếng.

"Những gì tớ vừa nói, cậu đều nghe hết rồi à?"

Thanh âm của Mộc Miên có chút a oán. Trong bóng tối, biểu cảm của cô không quá rõ ràng, nhưng Lâm Mộ An chắc chắn trong đôi mắt trong veo của cô bây giờ đang phủ một lớp sương mù.

"Ừ..."

Anh nói thêm một câu nữa.

Mộc Miên nhìn người nào đó đang không có chút cảm xúc gì, cô nháy mắt một cái, sắc mặt ủy khuất đáng thương chất vấn anh.

"Cậu có thể đổi đôi giày như vậy với tấm lòng của thiếu nữ sao?"

Lâm Mộ An nghe thấy vậy, đưa tay với lấy cốc nước uống một ngụm, tiếp tục bình tĩnh xem phim.

Ngay cả ánh mắt cũng không thêm cho cô nửa đầu.

Mộc Miên xích lại gần anh, thấp giọng hỏi.

"Uống ngon lắm à?"

"Cậu là vị ô mai, tớ vị chanh."

Cô tự hỏi tự trả lời, sau đó lại xích gần hơn, nhẹ giọng ní non.

"Tớ muốn nếm thử vị ô mai của cậu."

Đầu ngón tay Lâm Mộ An lạnh toát, cốc nước vẫn còn trên miệng anh, bên mấp đã phảng phất hơi nóng ẩm ướt. Anh lập tức lùi lại, ánh mắt đầy cảnh giác.

Bên tai truyền tới tiếng cười khê, Mộc Miên đã cầm cốc nước của anh, vừa cần ống hút vừa nhìn anh cười đắc ý.

Trong bóng tối, con người luôn dễ dàng lộ ra thói hư tật xấu của mình.

Anh kiểm chế thứ tình cảm xa lạ đang trải dâng trong đáy lòng, hít một hơi rồi nhìn chăm chăm vào màn hình.

Mộc Miên cũng im lặng trở lại, hai người yên tĩnh xem phim.

Đây là một bộ phim văn học trẻ, hình ảnh lãng mạn tươi mới, lồng tiếng nhẹ nhàng êm ái.

Sau khi trêu chọc anh xong, Mộc Miên đã bỏ lơ khá nhiều phần trong cốt truyện.

Phim chiếu được khoảng một phần ba thì Lâm Mộ An đã đầu mất lại, mơ màng buồn ngủ.

Nhiệt độ bên trong này rất thích hợp, không nóng không lạnh, âm thanh bên tai cũng chậm chậm khiến mí mắt anh càng ngày càng nặng.

Lúc Mộc Miên quay ra nhìn anh một lần nữa, đã thấy anh khép mắt lại. Ánh sáng loang lổ rơi trên khuôn mặt anh, lúc sáng lúc tối.

Da của anh rất trắng, không phải kiểu trắng hồng khỏe mạnh mà kiểu trắng nhợt nhạt, khiến Mộc Miên mỗi lần nhìn đều thấy hơi sợ.

Không biết là anh ngủ thật hay giả vờ ngủ như lúc trước, nhưng đến khi một bên vai truyền đến cảm giác nặng nặng thì Mộc Miên mới chặc chấn, lần này anh ngủ thật.

Bộ phim trước mặt tựa như không phát ra một âm thanh nào nữa, chỉ có tiếng hồ hấp đều đều của anh phả bên tai. Mộc Miên không nhịn được hơi nghiêng đầu sang.

Hai gương mặt cách nhau quá gần.

Lỗ chân lông của anh nhỏ đến mức không nhìn thấy, lông mi anh dài và cong, còn dày nữa.

Mộc Miên đưa đầu ngón tay ra, chạm nhẹ một cái.

Cảm giác mềm mại và ngửa ngửa.

Cô cười ra tiếng.

Sau đó lại quay đầu, chăm chú xem phim.

Phim kết thúc, ánh đèn trong phòng lại sáng lên, Mộc Miên hơi khó chịu chớp mắt, nhìn về phía người nọ, thấy anh vẫn rất ngon.

"Dậy đi..."

Mộc Miên khẽ gọi anh.

Cái đầu đang dựa trên vai cô động dậy, sau đó cọ cọ vào cổ cô mấy cái, vài giây sau, động tác bỗng nhiên khựng lại.

Lâm Mộ An mở mắt ra, ánh mắt mông lung nhìn cô, sắc mặt ngốc nghếch mờ mịt.

Anh thức dậy một cách nặng nề. Qua lần trước, Mộc Miên phát hiện ra mỗi lần anh tỉnh dậy đều mất rất lâu mới hồi phục tinh thần.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. Một lát sau, anh mới nhận ra mình đang ở nơi nào, lập tức bật người dậy, xoa xoa tóc rồi đứng thẳng tắp.

Mọi người đều đi ra hết rồi, hành lang vắng vẻ. Mộc Miên nhìn người đang đi phía trước, suy nghĩ một chút rồi chạy lên kéo lấy tay anh.

Lâm Mộ An không phản ứng gì.

Mộc Miên to gan, đưa ngón tay đan xen ngón tay anh, sau đó nắm chặt. Lòng bàn tay của hai người áp sát, mười ngón tay quẩn quít thân mật.

Nhịp tim cô có chút tăng tốc.

Bọn họ chưa từng có kiểu nắm tay chặt chẽ như thế này.

Cô cảm nhận được khớp xương từ bàn tay anh, cứng rắn, khác hẳn với kiểu nắm tay hờ hững khiến Mộc Miên kích động không nói nên lời.

Trong lòng cô run lên một cái, giống như có người nhảy múa bên trong.

Mộc Miên đắm chìm trong cảm giác hưng phấn, không tài nào kiềm chế nổi.

Ra khỏi rạp chiếu phim, con đường rộng rãi lại hiện ra trước mắt. Hai bên đường trồng đầy cây long não tươi tốt xanh um, dưới ánh mặt trời bắt đầu hiện ra mấy mảng bóng lơ mơ.

Các ô gạch xanh đỏ xen lẫn nhau tạo thành con đường, ánh mặt trời rải rác phía trên, cô tự nhiên cảm thấy con đường trở nên đẹp hơn bình thường.

Mộc Miên cứ như vậy dắt anh đi, gió nhẹ nhàng thổi qua khiến anh bớt buồn ngủ.

Lâm Mộ An mới tỉnh ngủ dễ bảo hơn lúc thường rất nhiều, Mộc Miên hỏi cái gì, anh sẽ trả lời cái đấy, nếu không muốn nói sẽ mím môi im lặng, Mộc Miên hiểu ý sẽ chuyển qua đề tài khác.

"Tôi hôm qua cậu không ngủ à? Lâm sao lại bị như này..."

Mộc Miên hỏi nhỏ.

"Ừ."

Anh cũng trả lời lại rất nhỏ.

Mộc Miên lắc lắc tay anh, không buông tha mà tiếp tục truy hỏi: "Vậy cậu đi cùng tớ làm gì?"

"Không ngủ được..." Anh nói.

"Gặp ác mộng."

Trên mặt anh không lộ ra quá nhiều cảm xúc, nhưng Mộc Miên lại nhớ đến những thứ buổi sáng cô nghe được, trong mắt cô thoáng qua một tia đau lòng, thật trọng dò xét.

"Cậu thường xuyên bị như vậy đúng không?"

"Ừ..."

"Vậy mỗi ngày cậu có thể ngủ bao lâu?"

"Ba đến bốn tiếng, có khi cả đêm cũng không ngủ được." Anh mím môi, đáp tùy ý.

Chẳng trách...

Chẳng trách ban ngày lúc đi học anh luôn nằm gác xuống bàn, chẳng trách sắc mặt anh lúc nào cũng nhợt nhạt dọa người, chẳng trách mỗi lần nhìn thấy anh ở nhà, anh đều đang ngủ.

Mộc Miên đột nhiên cảm thấy muốn khóc.

Cô siết chặt tay anh, tựa như chỉ có vậy mới khắc chế được trái tim đang đau xót của cô.

Mộc Miên nghe thấy thanh âm của mình, run rẩy vang lên.

"Vậy cậu... trong mơ cậu thấy gì..."

Anh nghe vậy, nhủ mày lại, giống như muốn nhớ lại điều gì đó, vừa giống như đang suy tư.

Chắc lát, anh lại thả lỏng, không nói gì.

Mộc Miên che lại sự đau lòng trong ánh mắt, đưa tay anh đến gần, khẽ hôn lên ngón tay trắng nõn của anh rồi nhìn anh, cười yếu ớt.

"Không sao, từ nay về sau, mỗi buổi tối, tớ cũng sẽ cố gắng giúp cậu, kể cả trong giấc mơ."

Lời nói êm ái vang vọng bên tai, Lâm Mộ An nhìn cô, thần sắc hơi sững sờ. Ngón tay anh còn lưu lại xúc cảm ấm áp, đôi môi của thiếu nữ mềm mại không tả nổi.

Đó là những gì anh cảm nhận được ngay lúc này.

Cô vẫn ôn nhu nhìn anh và cười. Ánh mặt trời rơi vào bên trong mắt cô, nhỏ vun lấp lánh, thân hình nhỏ nhắn của cô được ánh nắng chiếu vào đặc biệt xinh đẹp.

Một trận gió thổi qua, lá cây sau lưng cô bị gió thổi xuống, chậm rãi bay trong không trung.

Giống y hệt như những hình ảnh trong bộ phim lúc này.

Lặng mạp, cảm động và đẹp đến động lòng người.

Lâm Mộ An cảm thấy giờ phút này, Mộc Miên đang mỉm cười với anh, tốt đẹp như thiên sứ vậy.

Anh không nhịn được muốn nâng khóe miệng lên.

Nhưng anh quên mất làm sao để mỉm cười.

Cuối cùng chỉ có thể tự nhếch mép, so với khóc còn khó nhìn hơn.

Chờ đến khi anh hết hẳn cơn buồn ngủ, cũng đến giờ ăn cơm. Mộc miên kéo anh đi tới khu phố đồ ăn ngon gần đây, các mùi hương lập tức tấn công khứu giác của cô, khiến tuyến nước bọt không ngừng hoạt động.

Vào buổi chiều, người thường rất đông và nhộn nhịp. Mọi người chen chúc nhau mua đồ, dọc đường đi, tiếng rao bán vang lên không dứt, Lâm Mộ An không thể không cau mày.

Anh không thích những nơi như này, cũng chưa bao giờ tới đây.

Mà Mộc Miên bên cạnh đang nhìn ngang ngó dọc, nào là bạch tuộc nướng, Oden*, mực chiên,... vân vân và mây mây.

[*]: Oden: Bánh cá hầm của Nhật Bản.

Thành phần chính: Trứng luộc, daikon, konjac, chả cá, nước dùng dashi vị nước tương.

Sau đó cô sấu sắc nước bọt một cái.

Cô kéo người bên cạnh, nhanh chóng xông vào một gian hàng gần đó.

"Ông chủ ơi, cho cháu mười xiên mực chiên nha!"

"Được được, xong ngay."

Chủ quán đáp lời, hai tay thuần thục nấu nướng, chiên xào, rắc bột ớt rồi đặt vào trong túi giấy.

Mộc Miên nhận lấy xiên từ tay chủ quán, ngay lập tức buồm Lâm Mộ An ra. Tay trái cô cầm một xiên, tay phải cô cầm một xiên, đưa vào miệng.

"Ồi, ăn ngon quá đi!"

Cô háp mắt vô cùng thỏa mãn, sau đó hứng thú bùng bùng, giờ xiên mực chiên trong tay đến bên miệng Lâm Mộ An.

"Cậu thử tí đi."

Lâm Mộ An nhìn xiên đồ ăn trước mặt, chần chờ cúi đầu, dò xét cẩn thận một miếng.

Thịt mực dai dai được nước sốt bao phủ, mang theo một mùi thơm đặc trưng, vị nện từ miếng mực lan dần ra đầu lưỡi. Anh gạt đầu một cái, cực kỳ tự nhiên cầm lấy xiên mực kia của cô.

Sau đó tay còn lại cầm lấy tay cô, nắm chặt.

"Cũng không tệ lắm"

Mộc Miên mua nổi thứ thịt ít, cho anh nếm thử trước. Có lúc Lâm Mộ An sẽ cau mày chê bai, nhưng cũng có lúc anh sẽ ăn thêm hai cái. Đi lượn lờ quanh khu phố một lát mà dạ dày đã bị nhét cho không còn chỗ nào.

Nhưng đến khi Mộc Miên nhìn thấy gian hàng bán đậu hũ thì cách đó không xa, nhất thời cô cảm thấy bụng mình có thể chứa thêm chút nữa.

Lâm Mộ An nhìn thấu ý đồ của cô, lập tức kéo chặt tay cô, nhất quyết không thả, sắc mặt vô cùng căng thẳng.

"Tôi không thích."

Mộc Miên: "Tôi thích, cậu có thể nhìn tớ ăn, không cần ăn."

"Không."

Anh đứng tại chỗ, mặt đầy cự tuyệt.

Mộc Miên lập tức thả tay anh ra, hướng đến chỗ có mùi hương là lạ kia. Đợi cô bề một bát đậu hũ thì quay về, mặt Lâm Mộ An đã sắp cóng đến mức sắp thành băng.

Nhìn người nào đó muốn tiến lại gần, anh lạnh giọng nói.

"Cách xa tôi ra một chút."

"Cậu thử một chút đi, ăn rất rất ngon luôn!"

"Ngửi không thơm nhưng ăn rất ngon!"

Mộc Miên vẫn chưa từ bỏ ý định chào hàng, mặt đầy thành khẩn.

"Không."

Tiểu thiếu gia mặt lạnh không chút lưu tình cự tuyệt.

Hơn nữa còn nhất quyết giữ vững cách cô tận mấy mét, một khoảng cách an toàn.

Mộc Miên ăn sạch bát đậu hũ, tự dưng cảm thấy không ngon như lúc trước cô từng ăn. Cô giải quyết đồ ăn cực nhanh, sau đó rửa tay súc miệng sạch sẽ chạy đến bên anh.

Cô nắm tay anh, chìa mặt ra, dặc ý dặt dào.

"Cậu nhìn xem, tớ ăn đậu hũ thì xong vẫn nguyên vẹn là một tiểu tiên nữ đáng yêu."

Lâm Mộ An đưa đầu ngón tay ra, đặt trên trán cô, đẩy đẩy cô ra. Sắc mặt anh phát ra sự nhu hòa khó thấy.

"Tốt lắm, vị tiểu tiên nữ này..."

"Cách xa tôi ra một chút, trong miệng toàn mùi đậu hũ thôi thôi."

Tác giả có lời muốn nói: "Há há há há há há há."

~Editor có lời muốn nói: "Đã đọc chương 17, 18, tình hình rất gay cấn) thế nên hôm nay chỉ tặng các bạn 1 chương ngọt ngào thôi ☺"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trầm Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Editor: Bánh Trứng

Mộc Miên tròn hai mắt, không biết là do tức giận hay thẹn thùng, cô kêu thật to.

"Tớ không tin! Cậu nói dối!"

Không hề báo trước, cô bắm lấy cổ Lâm Mộ An, kéo xuống rồi đưa môi lên.

Cô thuần thực cạy mở hãm răng của anh, dò xét tiến vào, quét một hồi, cuối cùng chạm vào lưỡi anh, tí mĩm tròn.

Lâm Mộ An tròn tròn mắt, nhìn cô chăm chăm. Hai người cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt cả hai người đều mang theo một tia cảm xúc khó nói nên lời.

Chốc lát, Mộc Miên nhẹ nhàng khép mắt lại, chuyển tâm hồn anh.

Dòng người trên đường nào nhiệt, không để ý đến bọn họ ở nơi góc khuất.

Giỏ xuân thời nhẹ nhẹ, thổi lá liễu dung đưa, thổi nước trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng, thổi mái tóc thiếu nữ tung bay, thổi lên những tình cảm nảy sinh từ tận đáy lòng.

Trái tim anh phẳng lặng như mặt hồ yên tĩnh, bắt đầu dâng lên những rung động lạ lùng.

Lâm Mộ An nhẹ nhàng nhắm mắt lại, để mặc cho cô càn rỡ hôn anh.

Không lâu lắm, Mộc Miên buông anh ra, liếm liếm đôi môi đỏ mọng, khóe mắt còn ánh lên ý cười.

Đôi mắt cô long lanh, nhìn xinh xắn động lòng người. Cô hỏi anh:

"Có mùi vị gì?"

Lâm Mộ An nhắm môi, không trả lời, gương mặt bình tĩnh không dao động, chẳng qua là vẫn nắm lấy tay cô, đi về phía trước.

Bước chân anh trầm ổn, không nhanh không chậm. Từ chỗ này về đến nhà anh mất hơn mười phút.

Vừa mở cửa ra, anh không nói lời nào, dẫn Mộc Miên vào phòng anh.

Mộc Miên chưa kịp phản ứng đã bị anh đẩy ngã xuống giường.

Mộc Miên sững sờ.

Anh đè lên người cô.

Môi cô bị cắn một cái, lưỡi nhanh chóng bị chiếm đoạt, anh mút mạnh hơn cô rất nhiều. Môi cô hơi đau, lưỡi cũng hơi rát.

Đây là nụ hôn vô cùng mãnh liệt, khiến hô hấp của cô dồn dập. Mộc Miên không nhận được khe run rẩy, cơ thể cũng bắt đầu nóng lên.

Tay anh đặt bên eo cô. Cách một lớp vải, cô vẫn cảm nhận được anh đang xoa eo cô.

Mộc Miên vòng tay ôm lấy anh, ngón tay luồn vào mái tóc đen nhánh, khẽ vuốt. Tóc anh rất mềm, cảm giác những sợi tóc lì ti cọ cọ trong kẽ ngón tay rất thoải mái.

Mộc Miên nhìn lên trần nhà, đôi mắt đen và rõ ràng. Cô một chút cũng không sợ, một chút cũng không có ý định cự tuyệt.

Chỉ cần anh muốn, bất luận là thứ gì, cô đều có thể cho.

Không biết qua bao lâu, anh ngừng lại, hô hấp có chút nặng nề, giọng anh khàn khàn.

"Cảm thấy thế nào?"

Hơi nóng phả vào lỗ tai cô, Mộc Miên cười khẽ, nghiêng đầu hôn lên gương mặt đẹp trai kia một cái, già vờ như mấy cặp đôi yêu nhau trả lời anh.

"Cảm giác... rất thoải mái."

Người ở phía trên hơi cứng lại, Mộc Miên không nhận được, cười rung cả vai. Lâm Mộ An bỏ dậy từ người cô, nhìn cô chăm chăm, có vẻ tức tức.

Mộc Miên vẫn nằm lì ở đó, cười chầm chầm, không nhìn ra chút sợ hãi nào.

Sau đó, Mộc Miên tiến lại gần, kéo áo của anh xuống, che đi phần hông trắng trẻo kia.

Rồi cô quay lại, tiếp tục nằm trên giường, cuốn chăn bọc lấy toàn thân, chỉ lộ ra đôi mắt ngầy thơ nhìn anh.

"Lâm Mộ An, chân của cậu thật là thơm..."

"Giống y hệt mùi trên người cậu."

Cô ò trên giường lăn tới lăn lui, vẻ mặt trong sáng, y hệt đứa trẻ con.

Lâm Mộ An che mắt lại, đi vào phòng tắm.

Đến khi anh đi ra đã thấy Mộc Miên vùi vào trong chăn, hô hấp nhẹ nhàng, ngủ say rồi.

Lâm Mộ An lấy khăn lau tóc, đứng đó nhìn cô hồi lâu, sau đó rón rén đi ra ngoài đóng cửa lại.

Mộc Miên tỉnh lại đúng lúc nắng vừa vịn theo cửa sổ chiếu vào phòng. Mấy hạt bụi lì ti bay trong không khí, căn phòng trống trải phủ một màu cam do nắng chiếu.

Cô ôm chân, ngạc nhiên.

Trong đầu cô thoáng qua vô số hình ảnh, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Cô đứng dậy, vào phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn cô gái trắng hồng xinh xắn trong gương.

Cô cảm khăn mặt đang ướt lên, vắt khô, lau sạch mấy giọt nước còn đọng trên mặt.

Gương mặt càng sáng sủa tươi tắn hơn.

Mộc Miên đẩy cửa phòng đi ra. Cửa sổ phòng khách vẫn mở, gió lam lay động tấm rèm cửa, ánh nắng chiều chiếu vào khiến nền đất trở nên lấp lánh màu vàng.

Lâm Mộ An nằm ở trên ghế salon ngồi đây bình yên.

Cô nhìn anh một chút, sau đó cầm ví tiền và điện thoại rồi đi ra ngoài.

Lúc cô đi siêu thị mua đồ về xong, trời cũng đã tối. Mộc Miên xách hai túi đồ chật vật mở cửa. Bên trong nhà là một mảng tối, cô đành đưa tay sờ chỗ bật đèn, ánh đèn sáng lên trong nháy mắt.

Người đang ngồi giữa phòng khách bất ngờ ngẩng đầu lên.

Hai tay anh đang ôm lấy đầu gối, lưng cong xuống, gương mặt lên nhìn cô, bên trong ánh mắt là ánh sáng loang lổ yếu ớt.

Mộc Miên sững sờ chớp mắt, sau đó cực kỳ tự nhiên đóng cửa, hỏi: "Cậu dậy rồi à? Sao không bật đèn lên..."

Cô mang túi đồ trong tay để vào phòng bếp.

"Ừ..."

Thanh âm của anh rất chậm chạp, giống như đang vô cùng mệt mỏi. Sắc mặt anh vẫn tái nhợt như trước, ngay cả môi cũng trắng nhợt. Anh mặc áo phông rộng, càng lộ ra vẻ gầy gò.

"Cậu làm sao vậy? Lại thấy ác mộng nữa sao?"

Mộc Miên cười khẽ, khom người sờ đầu anh một cái.

Anh không nói gì, trong mắt là một khoảng mông lung, chỉ là anh vẫn chậm rãi đưa tay ra, ôm lấy cô, đem đầu mình vùi vào eo cô.

Mộc Miên bất ngờ, sau đó thận trọng ôm lấy bả vai anh.

Trong phòng khách trống trải, hai thân hình đang ôm lấy nhau.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Lâm Mộ An rốt cuộc cũng buông cô ra, khôi phục thần sắc thành vẻ lãnh đạm bình tĩnh. Anh xoa xoa tóc, phàng phất có chút thẹn thùng về tình yêu.

"Tớ đi nấu cơm."

Mộc Miên biết ý mở miệng, sau đó lập tức xoay người vào phòng bếp.

Lâm Mộ An nhìn bóng lưng cô, ánh mắt chút tập. Hồi lâu sau, anh đứng dậy, vào phòng tắm lấy nước lạnh rửa mặt, cảm khăn bông lên rồi ngạc nhiên.

Chốc lát, anh mỉm cười, đem chiếc khăn mặt đang ướt kia xả dưới vòi nước, vắt khô, trong đầu không tự chủ lại hiện lên gương mặt trắng hồng của ai kia.

Anh nhanh chóng lau sạch nước trên mặt, sau đó lấy tay xoa hai má để xua đuổi những hình ảnh đang hiện lên trong đầu.

Mộc Miên rửa bát xong, dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ rồi quay ra tạm biệt anh.

"Tớ đi về đây."

Anh ngồi im trên ghế, không nói gì, ánh mắt thâm trầm, mặt không cảm xúc.

"Hử?"

Mộc Miên cúi người tiến đến trước mặt anh, ghé người nhìn anh.

Anh dời tầm mắt, không muốn đối mặt cùng cô. Gương mặt đẹp trai viết đầy vẻ không tự nhiên.

Mộc Miên cười khẽ, kéo dài giọng.

"Chẳng lẽ, cậu muốn ngủ cùng với tớ sao?"

"Không có."

Anh cắn môi, có chút thẹn quá hóa giận.

"Thực ra cũng không phải là không thể..."

Mộc Miên tức cười nhìn anh, lặng lẽ đánh giá.

Lâm Mộ An vẫn ngoan theo bộ mặt không cảm xúc kia. Mộc Miên thu hồi tâm tư, cười nói "Bố mẹ tớ hàng năm đều không có mặt ở nhà, nhưng bên này lại không có quần áo của tớ..."

Cô giống như đang lăm bả lăm bả, nhưng người nọ lập tức tiếp lời, âm thanh phát ra rất nhẹ, có chút chán chường.

"Cậu... có thể mặc của tớ."

Vừa dứt lời, cả hai người đều sững sốt.

Lâm Mộ An đột nhiên đứng dậy, thanh âm trầm thấp, sắc mặt xen lẫn vẻ mất tự nhiên.

"Cậu đi về đi, tớ đưa cậu ra cửa."

Mộc Miên: "... Σ[?] (◡ ◡ ◡)

Mãi lâu sau, cô mới chịu đầu hàng: "Được."

Lâm Mộ An nhìn bóng lưng Mộc Miên biến mất ở cửa.

Sau khi cô đi, toàn bộ ngôi nhà lại khôi phục về yên tĩnh, trống trải như mọi khi, không hề có dấu hiệu của sự sống.

Sự cô độc cứ thế ngấm dần vào từng tế bào của anh.

Giống như khoảnh khắc kia, khi anh vừa mở mắt ra chỉ thấy cả phòng tối om, xung quanh yên ắng chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập. Anh nằm ở đó, tựa như hòa cùng với không khí, không ai phát hiện ra.

Chỉ có mình anh biết anh còn sống.

Cảm giác quen thuộc dần thường xuyên đến độ nó đã trở thành thói quen trong cuộc sống của anh.

Anh ngồi đây, để mặc cho mình sa vào sự cô đơn đó thêm một lần nữa.

Đứng nào cũng sẽ như vậy.

Nhưng ánh đèn đột nhiên sáng lên, anh ngừng đầu lên thì đã thấy Mộc Miên đứng đó. Tự dưng anh cảm thấy như được cứu rỗi.

Cô đứng trước mặt anh, ôn nhu hỏi: "Dậy rồi à?"

Chỉ trong một khắc, Lâm Mộ An nghe được tiếng dây lòng tan thành từng mảnh nhỏ, tựa như có một thứ gì đó vừa nảy sinh.

Lâm Mộ An ngồi suy nghĩ một hồi, sau đó đứng dậy đi về phòng ngủ. Anh nằm trên giường, úp mặt xuống chiếc gối tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Đó là mùi hương từ tóc cô.

Lâm Mộ An nhắm mắt lại, vùi đầu vào gối.

Sáng sớm hôm sau là ngày chủ nhật, rất hiếm khi anh có một giấc mộng đẹp như vừa rồi.

Lâm Mộ An mở mắt ra.

Bên ngoài truyền đến tiếng động, anh nhón mào, vén chăn lên rồi đi ra ngoài.

Trong phòng bếp, một bóng lưng quen thuộc mặc chiếc tạp dề màu xanh nhạt đang cúi húi làm đồ ăn.

Rất hiếm khi anh thấy một ngày lại bắt đầu tốt đẹp như thế này, anh muốn ngày nào cũng như vậy.

Ấn sáng xong, Mộc Miên phát hiện ra cuộc sống của Lâm Mộ An có vẻ không được ổn lắm. Anh không có bạn bè, không có người thân, mỗi ngày nhiều nhất là đi ngủ.

Nhiều thứ nhì là chơi điện thoại, xem ti vi.

Anh nằm trên ghế salon, không biết đang xem cái gì trên điện thoại. Mộc Miên ngồi cạnh chiếc bàn, đặt trước mặt mấy quyển bài tập.

Không khí rất thoáng đãng, thời tiết đẹp, tinh thoáng có trận gió hiu hiu, làm tâm tình rất thoải mái.

Hai người cứ im lặng làm việc của mình. Thành thoáng Mộc Miên sẽ cùng anh trò chuyện đôi câu.

Ví dụ như:

"Lâm Mộ An, cậu định làm gì sau khi tốt nghiệp?"

Không thấy anh chăm chú nghe giảng, cũng chẳng thấy làm bài tập, thành tích thà... không khả quan cho lắm.

Cũng không có kiểu như sau giờ học sẽ làm việc mình yêu thích.

Mộc Miên thờ dài, sau đó cũng cố quên mấy chuyện này đi. Không quan trọng, chỉ cần anh sống khỏe mạnh là được.

Lâm Mộ An nghe vậy, liếc cô một cái, bình tĩnh phun ra hai từ.

"Xin com."

Mộc Miên: "..."

Được rồi, chỉ cần nuôi anh là được.

Cô lắc đầu một cái, tiếp tục nhìn bài tập một cách say đắm.

Bên tai lại truyền đến giọng của anh.

"Còn cậu?"

Mộc Miên ngẩng đầu nhìn anh.

"Tớ á? Đương nhiên là cố gắng kiếm tiền nuôi cậu rồi."

"Người nào kia rất là quý giá, không thể nào để người ấy đi xin com được."

Lâm Mộ An choáng váng, thu hồi tầm mắt tiếp tục nhìn vào màn hình di động. Điện thoại di động trong tay anh vụt tắt, chừa lại mỗi cái màn hình đen thui, phản chiếu lại toàn bộ khuôn mặt anh.

Trên màn hình điện thoại lộ ra gương mặt vô cùng kinh ngạc và sự vui sướng đang bị cổ tình che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trảm Lặng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Editor: Bánh Trứng

Hôm sau là thứ hai.

Mộc Miên theo thói quen đứng ở trước cửa chờ anh. Lúc Lâm Mộ An đi ra, bất gặp cô đang đứng đó, đôi mắt anh hiện thêm mấy phần ôn nhu.

Hai người sóng vai bước đi.

Chuông báo hiệu giờ học vang lên. Đây là giờ Toán của thầy chủ nhiệm Lý. Mộc Miên nhanh chóng tập trung, mở sách ra xem trước bài mới một cách nghiêm túc.

Cô là cán bộ môn Toán*, đồng thời cũng là một học sinh cưng của thầy, vậy nên hầu như các giờ Toán, thầy Lý rất thích gọi cô lên để trả lời câu hỏi.

[*] Cán bộ môn học: Giống như lớp phó văn nghệ, lớp phó kỉ luật,... nhưng chỉ phụ trách cho một môn học nhất định, thường đi in bài, trả bài,... (Edit đến đây tự dừng nhớ tới Nhạc Nhac:))

Đúng như dự đoán, cô bị gọi lên bảng làm bài một lần, lúc sau lại bị gọi đứng lên trả lời câu hỏi.

Lúc tan học, Phương Văn vừa cười vừa nói với cô: "Không hổ danh là niềm tự hào của thầy Lý, danh hiệu "học trò cưng" không sai một tí nào."

Danh hiệu "Học trò cưng" này đến từ lúc cô mới vào học. Ngay từ bài kiểm tra giữa kỳ đầu tiên, Mộc Miên đã đạt số điểm tuyệt đối trong môn Toán. Từ đó thầy Lý đối với cô lúc nào cũng rất chiều chuộng.

Thầy Lý dạy mấy lớp học, mỗi lớp ở một thời gian khác nhau, nhưng lúc nào cũng phải khen Mộc Miên một chút. Lâu dần, mọi người đều biết đến có một bạn học tên Mộc Miên, thành tích học Toán cực kỳ tốt, được thầy Lý đặc biệt yêu thích.

Trong khoảng thời gian đó, có mấy người đến tỏ tình với Mộc Miên, khiến cô cảm thấy lo lắng mỗi khi phải đứng lên trả lời câu hỏi hay đi ra chỗ đồng nghiệp.

Rất lâu sau, mọi thứ cũng bình thường trở lại, mọi người bắt đầu tiếp nhận đó là điều hiển nhiên.

Mộc Miên ăn com trưa cùng với Lâm Mộ An, hai người vừa ăn vừa nói chuyện. Đồi dưa của Mộc Miên bị rơi xuống đất, đến lúc cô đi lấy một đôi dưa khác quay về thì chỗ ngồi xung quanh đã bị người khác ngồi gần hết.

Cô nhìn quanh bốn phía, quả thật không còn nhiều chỗ trống.

Mộc Miên nhẹ nhàng ngồi xuống.

Cô liếc về phía khay đồ ăn của người đối diện, im lặng gấp cả rớt qua.

"Đừng kén ăn..."

"Nhìn cậu gầy không thích đâu..."

Lâm Mộ An không thích ăn thịt, cũng không thích ăn ớt xanh, món cả rớt xào thịt và ớt xanh trong chop hoành đã hết sạch cả rớt, còn lại thịt với ớt.

Anh nhìn khay thức ăn, im lặng không nói gì, dùng thìa gấp một miếng thật nhỏ đưa lên miệng.

Mộc Miên âm thầm liếc anh.

Lâm Mộ An nuốt xong, dừng lại một chút, sau đó nhìn cái khay có một góc trống rỗng của cô. Anh gấp hết mấy thứ thức ăn còn lại, để vào khay của cô.

Mộc Miên: "..."

Hai người ngồi bên cạnh đã chứng kiến hết câu chuyện, lẳng lặng nhìn nhau rồi rít rít ăn com như chưa thấy gì.

Hai người ăn xong, định đi về nhưng Mộc Miên và Lâm Mộ An lại có ý định khác nhau. Cô muốn về phòng học để ngủ, còn anh lại muốn lên sân thượng.

"Không cho cậu đi."

Cô ngẩng đầu, không nhượng bộ.

Lâm Mộ An quay đầu qua một bên, không muốn nhìn cô chút nào.

Mộc Miên kéo tay anh, bị anh bỏ ra. Cô kéo lại, nói với giọng cảnh cáo: "Cậu mà đi tới rầy tớ không nấu com cho cậu nữa."

Anh đột nhiên trở nên ngoan ngoãn, không làm gì nữa. Anh cứ đứng ở đó, hơi cúi đầu xuống, gương mặt phảng phất chút tủi thân gần gũi.

Mộc Miên lấy từ trong túi áo ra một cây kẹo que đường, bóc ra rồi đưa lên miệng anh.

"Nè, vị ô mai đấy."

Anh há miệng để cô đút kẹo cho, vị chua ngọt ở đầu lưỡi tan dần ra, ngấm vào trong cả cổ họng.

Đột nhiên sự bất mãn đang vơ vẩn trong lòng anh cứ như vậy mà tan thành mây khói.

Mộc Miên cười cười, kéo tay anh đi về phòng học.

Giống như đang dắt một cậu bé vậy.

Xế chiều, lúc Mộc Miên đến phòng thầy Lý để lấy bài tập, thầy Lý lại giữ cô lại nói một tràng.

Nào là không có gì tốt bằng việc học tốt mỗi ngày, có ý chí vươn lên,... cuối cùng mới chỉ vào chồng bài tập, bảo cô cảm về phát cho các bạn.

Mộc Miên ôm chông bài tập cao đến tận cằm, đi về phía lớp học. Vừa ra đến cửa, cô đã thấy Thẩm Hạo đi ra từ phòng bên cạnh.

Thẩm Hạo thấy Mộc Miên có vẻ chật vật, lập tức tiến tới bê giúp cô một nửa, cực kỳ tự nhiên cười nói:

"Lão Lý lại bắt cậu làm việc mà đáng ra con trai phải làm há?"

Mộc Miên thở dài, khẽ mở miệng: "Cũng không hẳn, còn thuận tiện giao rắc tư tưởng giáo dục nữa."

"Dù sao cũng là học sinh cung, tất nhiên là muốn đối đãi thật riêng biệt."

Anh nói đùa, Mộc Miên tròn mắt nhìn anh một cái.

Thẩm Hạo là lớp trưởng lớp kế bên. Hai người chỉ thỉnh thoảng gặp mặt nhau ở các cuộc thi Toán học, sau đó dần dần trở nên quen biết.

Mộc Miên là một người chậm chạp hiền lành, bề ngoài nhìn rất ôn nhu, nhưng thực ra cô cũng lạnh nhạt, bạn bè thân thiết cũng không có mấy người.

Thẩm Hạo lại là một nhân vật sáng sủa, rất thu hút người khác. Môn Toán lớp anh cũng do thầy Lý dạy, nên cứ vài tiết anh lại nghe nhắc tới Mộc Miên, nghe nhiều cũng thấy quen thuộc. Vì vậy lúc vừa thấy Mộc Miên bước ra, anh đã lại gần giúp đỡ.

Hai người vừa đi vừa cười cười nói nói, rất nhanh đã đến lớp của Mộc Miên. Thẩm Hạo giúp cô bê chông bài tập lên tận bàn giáo viên rồi mới quay về.

Trước khi đi anh còn vỗ vai Mộc Miên một cái, nói một câu gì đó khiến cả hai cùng cười khúc khích.

"Aizzz, quan hệ của cán bộ môn học lớp mình cùng Thẩm Hạo thật không tệ." Nam sinh ngồi trước mặt Lâm Mộ An không nhận được lắm chuyện.

"Ừ, đúng thật, còn thường xuyên thấy hai người đó ngồi cùng nhau làm đề." Nam sinh bên cạnh lại tiếp lời.

"Cậu nói xem, liệu hai người đó có..."

"Không có đâu. Tâm tư người ta đều đặt hết lên bông hoa đăng sau chúng ta rồi..."

Hai người này tự cho là mình nói rất nhỏ, nói xong còn len lén liếc nhìn Lâm Mộ An đang nhắm mắt ngồi phía sau.

Người phía sau bỗng giương mắt nhìn lại, hai nam sinh bị dọa giật mình, trong nháy mắt liền im như thóc.

"Chắc là không nghe thấy đâu..." Bọn họ nghĩ thầm.

"Ánh mắt lạnh sắp chết người rồi đây này... Không hiểu bạn học ôn nhu nhỏ nhắn đó làm sao chịu được." Bọn họ lại nghĩ.

Buổi tối lúc tan học, sắc mặt Lâm Mộ An rất-không-tốt. Thần sắc bao nhiêu ngày mới ôn nhu được một chút, bây giờ lại trở thành bộ dạng lạnh như cục băng trước đây.

Đi xa khỏi trường học, Mộc Miên thử ra kéo tay anh một cái.

Kết quả là cô bị bơ luôn rồi.

"Cậu làm sao thế?" Cô tiến lại gần, dò xét hỏi.

Người phía trước không thêm trả lời, còn bước nhanh hơn, khiến Mộc Miên phải vội vàng đuổi theo.

Vừa về đến nhà, Lâm Mộ An đã tháo cặp sách của cô ra, để cô dựa vào cửa, sau đó nắm lấy cằm cô, đặt xuống một nụ hôn.

Mộc Miên ứng phó không kịp, chỉ kêu được một tiếng, rồi từ từ đáp lại anh. Ngón tay cô đan vào mái tóc anh, như muốn trấn an tâm trạng đang khó chịu của anh.

Động tác của anh dần trở nên bình tĩnh. Anh nhẹ nhàng cắn môi cô, dịu dàng triển miên. Bàn tay Mộc Miên vẫn đang luồn trong tóc anh, khiến anh cảm thấy tê dại và thoải mái.

Một lúc lâu sau, anh mới buông cô ra. Khuôn mặt hai người cách nhau quá gần, hô hấp hòa vào nhau. Mối Mộc Miên đỏ ửng, đôi mắt long lanh như sóng nước mùa thu, đáy mắt còn lưu lại chút mờ ảo.

Con người Lâm Mộ An tối sầm lại, anh không kiềm chế được mà lại hôn cô.

Đến khi dừng lại, hai người đều thở hồng hộc. Mộc Miên điều hòa lại hơi thở, hỏi anh một lần nữa:

"Cậu có làm sao không?"

Tay cô vẫn đặt ở sau gáy anh, còn anh vẫn đang ôm lấy eo cô, hai người như dính sát vào nhau.

Lâm Mộ An hơi nghiêng đầu, thanh âm khàn khàn khẽ vang bên tai cô.

"Không sao." Anh nói.

Mộc Miên nghếch nghếch tóc anh, không để ý đến hoàn cảnh của hai người.

"Vậy tớ đi nấu cơm."

Lâm Mộ An buông cô ra.

Anh có không chế cảm xúc muốn ôm cô vào ngực một lần nữa.

Ăn cơm xong, Mộc Miên lấy bài tập ra làm. Lúc Lâm Mộ An tắm xong đi ra thì nhìn thấy cô đang cắn cắn bút.

Anh nghĩ ngờ hỏi: "Cậu không đi về sao?"

"À..." Mộc Miên ngừng đầu lên, cười nói: "Đang có dành nhiều thời gian cho cậu hơn thôi."

Muốn cho cậu thêm ấm áp, để cậu biết thế giới này không chỉ có sự cô độc và buồn tẻ.

Như vậy thì cậu sẽ cảm thấy lưu luyến thế giới này hơn một chút.

Cậu sẽ không tự nhiên mà biến mất nữa.

Lâm Mộ An trầm mặc đứng đó. Mộc Miên cho rằng anh sẽ không nói gì nên tiếp tục cúi xuống làm bài, nhưng không lâu sau, bên tai lại vang lên giọng nói của anh.

Giọng anh trong trẻo nhàn nhạt, sạch sẽ, giống như bông tuyết đầu mùa thuần khiết, không nhiễm bụi bặm.

Giống như bông tuyết đậu trên cây, gió thổi một cái đã rơi xuống.

"Tớ không cần."

"Không có bạn bè và sự ấm áp, sau này cậu càng dễ tuyệt vọng."

"Mộc Miên, cậu về bây giờ vẫn còn kịp."

Mộc Miên tròn tròn mắt, bùng tỉnh. Đây là lần đầu tiên cô nghe được Lâm Mộ An gọi tên mình.

Hết sức dễ nghe.

Cô muốn nghe thêm nữa.

"Lâm Mộ An, có thể cậu không tin, nhưng sự có mặt của tớ trên thế giới này, chính là để tới cứu giúp cậu."

"Cậu tương cậu là Quan Âm Bồ Tát?" Anh nhẹ bêu môi.

Mộc Miên nở nụ cười yêu kiều, không sợ hãi mà nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt cô ngời sáng, khiến cho người đối diện khó mà nhìn thẳng.

Lâm Mộ An khẽ mở mắt nhìn cô.

Bên tai anh là thanh âm của cô, trong trẻo, mềm mại đáng yêu, nhưng lại rất có khí phách.

"Tớ chỉ là nữ Quan Âm của riêng cậu thôi."

Đừng sợ hãi——

Vinh nhục chìm nổi, để ta độ người.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trầm Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Bánh Trứng: Chúc tất cả các bạn có một Valentine vui vẻ nhé (//▽//). Bạn nào có người yêu rồi thì hạnh phúc lâu dài nè, bạn nào chưa có người yêu thì sớm có người iu nè:)

P/S: Thấy các bạn có vẻ dỗi truyện quá nên thông báo là Chủ nhật tuần này sẽ có thêm chương mới nha nhac:))

Editor: Bánh Trứng

Ánh mắt Lâm Mộ An lại một lần nữa rơi trên người Mộc Miên.

Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn vẫn giữ nguyên nụ cười, không thấy chút lo lắng nào.

Khóc miệng anh hơi nhếch lên về chế giễu, trong mắt như bị phủ kín bởi mây đen, âm trầm đáng sợ.

"Được thôi."

"Vậy nữ Quan Âm này, tối nay muốn ngủ chung với tớ sao?"

Mộc Miên nghe thấy vậy liền nhìn anh một lúc lâu, sau đó nháy mắt một cái, đóng sách vở lại, đứng dậy.

Giọng nói của cô vô cùng rõ ràng.

"Đừng đấy."

Sắc mặt Lâm Mộ An đột nhiên trở nên âm u.

Anh quay về phòng, sau đó lấy ra một bộ quần áo, ném lên đầu Mộc Miên.

"Đi tắm đi."

Mộc Miên đưa tay lấy quần áo xuống, vô tội nhìn anh, giống y hệt một đứa bé ngây thơ.

A... Lâm Mộ An thầm cười nhạt.

Trong phòng tắm, tiếng nước rơi trên nền đá hoa giống như có nhịp điệu, muốn làm lòng người phải xao động.

Lâm Mộ An trầm tư ngồi trên giường một lát, sau đó đi ra sân thượng hút một điếu thuốc.

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, khí nicotin chậm rãi tràn vào trong phổi khiến suy nghĩ của anh dần bình phục lại. Anh hít một hơi thật sâu, thổi khói ra rồi dùng chân dẫm nát tàn thuốc.

Anh quay trở lại phòng.

Lúc Mộc Miên đi ra, cô nghĩ thấy trong không khí có mùi thuốc lá nhàn nhạt, cô lập tức đến gần Lâm Mộ An, bắt đầu ngửi ngửi y hệt chú chuột bé nhỏ, cánh mũi không ngừng phập phồng.

"Cậu làm gì vậy?" Anh cau mày đầy cô ra một chút.

"Cậu vừa hút thuốc lá." Mộc Miên bình tĩnh nói.

"Vậy thì sao?" Lâm Mộ An không nhận được mà nhìn cô một cái.

"Cậu không ngoan rồi, ngày mai không nấu cơm nữa." Mộc Miên tiếp tục bình thản nói.

Anh nhất thời chán nản, ngồi đó không nói gì nữa, giường như có chút giận hờn. Mộc Miên đảo mắt, cố làm ra vẻ độ lượng.

"Chỉ một lần này thôi nhé, lần sau không được như thế nữa."

Lâm Mộ An vẫn im lặng như trước, nhưng tâm trạng có vẻ tốt hơn nhiều. Mộc Miên cười khê, bò lên giường, chui vào trong chăn.

Sau đó cô chớp chớp mắt trong veo nhìn anh.

"Bây giờ ngủ ả?"

"..."

Trái qua vô số việc với cô, tâm tư phức tạp của Lâm Mộ An cũng dần biến mất. Anh đứng dậy tắt đèn, rồi nằm lên giường.

Giường rất rộng, hai người cứ thế nằm ngủ, không ai chạm vào ai. Nhưng dù vậy, đáy lòng anh vẫn dâng lên một thứ cảm giác kì lạ.

Có người khác nằm bên mình, dù không nói gì, nằm im bất động, không quấy rầy nhưng vẫn khác xa so với nằm một mình.

Lâm Mộ An thích cảm giác như thế này.

Anh khép mắt lại, tựa hồ như có gì đó hiện lên trước mắt anh.

Ánh nắng chan hòa, hoa tươi, cây cối, trời xanh mây trắng.

Thế giới thật tốt đẹp.

Anh thích như thế.

Anh bắt đầu ngủ thật say.

Sáng sớm hôm sau.

Đồng hồ báo thức lại vang lên đúng giờ như mọi khi, Mộc Miên cuối cùng cũng được tận hưởng cảm giác ấm áp nằm ườn trong chăn.

Ngày nào cũng muốn đi học với anh nên sáng nào cô cũng phải dậy sớm nửa tiếng, bây giờ không phải dậy sớm nữa, cô có thể ngủ thêm.

Cô cứ mơ màng suy nghĩ, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Cuối cùng Mộc Miên bị Lâm Mộ An đánh thức, bà vai cô bị lay lay, bên tai truyền tới chất giọng quen thuộc, có chút gấp gáp.

"Dậy đi."

"Ngồi dậy nào."

"Sắp muộn học rồi."

À... đi học muộn! Mộc Miên giật mình mở mắt. Lâm Mộ An đang ngồi cạnh cô, quần áo lộn xộn, tóc tai xốc xếch, vẻ mặt không hề kiên nhẫn.

Cô cảm điện thoại lên, sau khi nhìn rõ thời gian thì hét lên một tiếng.

"Á! Đi học muộn mất!"

Mộc Miên lập tức đứng bật dậy, lao thẳng về phía phòng tắm

Lâm Mộ An tròn mắt há mồm, chưa kịp phản ứng ra sao thì bên trong đã nhỏ ra một cái dấu, hướng về phía anh kêu to.

"Bàn chải đánh răng bàn chải đánh răng bàn chải đánh răng!!!"

Anh lắc đầu một cái, cam chịu đứng dậy, lấy cho cô một cái bàn chải đánh răng từ trong ngăn kéo.

Mộc Miên vội vàng lấy kem đánh răng, quẹt một cái rồi bắt đầu đưa vào trong miệng, bọt kem trắng dính đầy mép. Lâm Mộ An khịt mũi, cúi đầu nhìn rồi cảm bàn chải lên.

"Cậu vào đây làm gì?" Cô ngậm một miếng dây bọt,

áp ứng hỏi

"Đánh răng."

Hai người đứng cạnh nhau đánh răng, trong lúc lơ đãng, Mộc Miên thấy hình ảnh của cô và anh phản chiếu trong gương

Mặt mũi non trẻ, tràn đầy tinh thần bông bột, vương chút mỏng lung do vừa tỉnh ngủ. Mộc Miên cao đến bả vai anh, cả hai đều đang mặc áo phông trắng.

không ngừng lặp lại động tác đánh răng.

Khóc miệng thì đầy bọt, tóc bù xù.

Cô bỗng nhiên cười nhẹ ra tiếng.

Lâm Mộ An bên cạnh ngực nhích nhìn cô, Mộc Miên nhanh chóng súc miệng, rửa mặt, quen tay cảm khăn mặt của anh lên. Anh chưa kịp phản ứng lại thì đã nghe thấy tiếng cô thúc giục bên tai.

"Cậu nhanh lên một chút, không đi học muộn đấy."

Hai người chạy như bay đến trường, thở hồng hộc. Vừa ngồi xuống ghế thi giáo viên bộ môn đã cầm sách vở đi vào, Mộc Miên lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

"Các cậu đã làm gì mà suýt chút nữa lại đi học muộn thế này!?" Phương Văn quơ quơ sách trước mặt Mộc Miên, nhỏ giọng hỏi.

"Ngủ quên." Mộc Miên vội vàng mở cấp sách, vừa lấy sách vở ra vừa trả lời.

"Ồ...", Phương Văn gật đầu một cái, vẻ chây chểnh trôi.

Lát sau, cô ấy lập tức re lên: "Cái gì?! Ngủ quên? Ngủ quên mà tại sao cả hai đều đi cùng một lúc?" (“ㄟ_ㄟ”)

Không phải Mộc Miên lúc nào cũng đi học một mình sao?

Phương Văn có chút nghi hoặc.

Mộc Miên hơi ngớ ra, rồi lại trở về trạng thái bình tĩnh.

"Ừ, trùng hợp là cậu ấy cũng ngủ quên."

Phương Văn: "..."

Hết giờ học, tiếng chuông vang lên, Mộc Mên lập tức đóng sách vở, đứng dậy đi tới chỗ của Lâm Mộ An, gõ gõ mặt bàn. Anh khẽ ngước mắt lên.

"Tớ đi mua đồ ăn sáng." Cô nói.

"Tớ cũng đi." Anh gật đầu, đứng lên.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Giờ nghỉ vốn hết sức ngắn ngủi, đi từ lớp đến cửa hàng để mua đồ cũng hết tám sáu, bảy phút. Vì vậy hai người quyết định lúc về sẽ vừa đi vừa gặm bánh mì.

Anh còn cầm theo một hộp sữa bò.

"Tớ cảm thấy thương hiệu sữa này..." Mộc Miên lẩm bẩm chế: "Không tốt chút nào."

Anh chân dài hơn cô, bước một bước đã đến quầy thanh toán. Đến lúc Mộc Miên đi đến thì anh đã đưa đồ cho người ta để thanh toán rồi.

Trên quầy chính là mấy thứ linh tinh mà anh vẫn hay ăn trước đây.

Mộc Miên cắn cắn đầu ống hút, hết sức bất mãn.

"Cậu không cần đưa lại cho tớ." Lâm Mộ An liếc cô.

"Ồ.", Mộc Miên lập tức đưa lại cho anh, nhỏ giọng

trách: "Ai thêm cái này."

Lâm Mộ An cười lạnh, cầm hộp sữa cô đã uống dở ném vào thùng rác.

Mộc Miên: "...". Hơi bị tức giận đó nha. ■ ■

Tết học cuối cùng vào buổi sáng là tiết Toán, thầy Lý đã nói về cuộc thi toán trước lúc tan học, còn hẹn Mộc Miên sau khi tan học lên phòng làm việc của thầy.

Đội tuyển lớp Mười Một sẽ chọn ra sáu người đi thi, Mộc Miên biết sẽ có cô, có cô trưởng Lý Tân, có lớp trưởng Thẩm Hạo lớp bên. Thầy báo bắt đầu từ hôm nay sẽ học tự học vào buổi tối để rèn luyện kĩ năng.

Mộc Miên nghe xong đã muốn ỉu xù.

Đến khi cô quay về phòng học, bên trong đã không còn ai, mọi người đều đi ăn hết rồi. Ánh mắt Mộc Miên lướt qua chỗ ngồi cuối lớp.

Cô đi tới, gõ tay xuống bàn.

"Sao cậu không đi ăn cơm?"

Lâm Mộ An úp mặt xuống bàn, cầm đặt lên cánh tay, nghe thấy thế liền nghiêng đầu nhìn cô, lông mi cong cong chớp chớp, tròng mắt đen nhánh, giống như một đứa trẻ.

"Không đói." Mối anh khẽ mờ ra, chậm rãi nói.

"Đi ăn đi, tớ cũng chưa ăn gì."

Mộc Miên nhìn bộ dạng anh, không nhịn được lấy ngón tay chọc chọc vào bên má trắng nõn.

Thật là ngoan ngoãn đáng yêu quá đi.

Rốt cục là sáng nay anh bị làm sao vậy.

Lâm Mộ An hơi nhui mày, đẩy tay cô ra, đứng dậy.

Mộc Miên cười cười nắm lấy tay anh, siết chặt bàn tay lại.

Đang đi đến cửa lớp học kẻ bên thì lại buông tay anh ra.

Lâm Mộ An âm thầm liếc cô một cái.

"Vừa này thầy Lý nói muốn tớ tham gia cuộc thi toán, từ hôm nay sẽ phải tới lớp tự học buổi tối."

Mộc Miên đưa com vào miệng, nhìn anh nói.

Anh vẫn vùi đầu vào ăn cả rớt, không để ý đến cô.

"Buổi tối tớ không nấu cơm cho cậu được..."

"Hử?" Người nào đó bỗng nhiên ngừng đầu, trên mặt hiện lên vẻ bất mãn nồng đậm, trong mắt toàn mây đen âm trầm.

Mộc Miên vẫn tiếp tục nói.

"Buổi sáng cũng phải đi học bỏ túc, không thể cùng cậu đi học..."

"Tớ sẽ bận rộn cả nửa tháng tới để ôn thi, sau đó đi thi, có lẽ cũng không gặp cậu được..."

"Tốt lắm!" Lâm Mộ An cắt đứt lời cô.

"Im miệng vào, ăn cơm đi."

Mộc Miên bủn rủn môi, mặt mày ù dột kêu kêu thức ăn trong khay.

Thật lo lắng quá.

Anh sẽ lại trở về như ban đầu. Cô vất vả lắm mới xua tan đi một ít sương mù quanh anh, có thể anh lại quay về vạch xuất phát.

"Haizzz..." Mộc Miên thở dài.

Ăn cơm xong, Lâm Mộ An lại tiếp tục đi mua sữa tươi. Mộc Miên đứng bên ngoài chờ anh, chán nản dùng chân đá đá mấy viên sỏi.

Anh đi ra, lần này mua một chai sữa, chai sữa vui đi trông thấy, rõ ràng là đã bị uống rồi.

Môi anh hơi ướt, đỏ ửng, còn dính lại giọt sữa nhạt nhạt.

"Sao cậu chưa đi?" Anh nhìn thấy Mộc Miên, nhàu mày hỏi.

Lúc ăn xong, rõ ràng anh đã bảo cô về trước đi.

"Tớ muốn tận mắt thấy cậu quay về phòng học mới yên tâm." Mộc Miên như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh, cắn môi cười vô cùng đắc ý.

Lâm Mộ An không để ý đến cô, hướng về phía sân thượng mà đi, Mộc Miên lập tức đuổi theo ngăn cản.

"Hey hey, hút thuốc có hại cho sức khỏe lắm anh trai à..."

"Muốn làm mầm non của tổ quốc thì phải khỏe mạnh chứ!"

"Đừng đi có được không..."

Mộc Miên hết nản nĩ đến nói đạo lý, chỉ thiếu điều quý xuống khóc lóc van xin anh.

Nhưng mà đương nhiên là không có hiệu quả gì.

Hai người đã đi gần đến nơi rồi, ánh sáng chiếu rọi

xuống cầu thang trống vắng, chỉ nghe thấy tiếng Mộc Miên không ngừng lải nhải.

Lâm Mộ An sắp bước lên bậc thang cuối cùng, cô đột ngột kéo tay anh lại.

"Không cho đi!"

"Cậu mà đi tớ sẽ hôn cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngó Trằm Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20

Editor: Bánh Trứng

Đột nhiên bị kéo, Lâm Mộ An nhất thời không đứng vững, liền bị cô đẩy về phía tường. Tư thế này rất quen thuộc, anh lập tức nhàu mày. (Kabe-don đó các thím))

"Mộc Miên, buông ra."

Đây là lần thứ hai anh gọi tên cô.

Khóe miệng Mộc Miên cong lên, mắt cũng cong tí lại như vầng trăng khuyết.

"Không thích!"

"Buổi sáng cậu vứt sữa của tớ đi, bây giờ phải trả lại cho tớ."

Mộc Miên nói xong thì cầm lấy tay anh, kéo chân lên.

Đôi môi mềm mại cọ sát, lúc cô đưa lưỡi vào dò xét có thể cảm nhận được mùi sữa thơm truyền tới, vị ngọt nhàn nhạt quanh quẩn trên đầu lưỡi. Mộc Miên nhắm hai mắt, chìm đắm trong sự ngọt ngào.

Ấy da, so với sữa buổi sáng thì thể này còn tốt hơn nhiều.

Con người đen nhánh của Lâm Mộ An thoáng qua một tia bất lực, anh nhìn chăm chăm vào người trước mặt, chốc lát, chân mày cũng dần dần ra.

Anh khẽ cắn môi cô, chậm rãi khép mắt lại.

Cầu thang không một bóng người, chỉ có hai người đang quyền luyến hôn nhau.

Những hạt bụi li ti bay phất phơ trong không khí, đứng đưa giống như đang khiêu vũ vậy.

Tay của cô gói khoắc lên cổ người kia, tay của chàng trai từ từ ôm lấy bờ eo nhỏ nhắn của cô.

Hai người ngày càng sát vào nhau, giống như cây mây và dây leo luôn quấn chặt chẽ với nhau, không thể tách rời.

Mộc Miên rúc vào ngực anh.

Tay ôm chặt lấy anh không muốn buông ra.

Môi cô dán vào yết hầu anh, khẽ thở ra một làn khí ấm áp.

Lâm Mộ An vỗ cổ một cái.

"Tốt lắm"

"Đi ngủ trưa đi."

"Cậu với tớ cùng đi."

Giọng nói của cô mềm mại không tưởng tượng nổi, giống như vừa ăn kẹo đường vậy, còn dư lại vị ngọt nguyên phần.

Lâm Mộ An kiềm chế đẩy cô ra, sau đó bàn tay đang ôm eo cô trượt xuống, rất tự nhiên nắm lấy tay cô, trả lời.

"Ừ."

Lúc Mộc Miên trở lại chỗ ngồi, Phương Vân lập tức mờ to mắt, một nửa khuôn mặt của cô ấy vẫn rúc vào khuỷu tay, cặp mắt chăm chăm nhìn cô, ánh mắt sáng rực như đuốc.

"Sao thế?" Mộc Miên rón rén dọn dẹp đồ trên bàn.

"Cậu vừa làm gì thế?" Cô ấy cẩn thận nhìn cô, giọng tràn đầy hoài nghi.

"Không làm gì hết nha." Mộc Miên cắt sách vở,

khoanh tay rồi úp mặt xuống, nhẹ nhàng khép mắt.

"Nói dối!"

"Này này, cậu mau nhìn lại môi mình xem, đồ như quả anh đào vậy á!"

"Môi có nửa tiếng mà đã có kết quả như này rồi sao?!"

"Ồ ồ, được lắm. Thật đúng là không ngờ được."

Mộc Miên cười, mặt vẫn úp trên cánh tay, nhắm hai mắt lại rất vui vẻ.

"Không tệ chút nào."

Ánh mắt nóng bỏng vẫn dừng trên mặt cô, Mộc Miên bất đắc dĩ mở mắt ra, nhìn cô ấy.

"Sao nữa?"

"Mộc Miên——"

Phương Vân bày ra vẻ mặt cao thâm khó lường

"Tớ thật không tin được các cậu tiến triển nhanh như vậy."

"Tớ cũng không biết nên chúc mừng cậu, hay là khuyên cậu dừng lại nữa."

"Có điều tớ nói thì chắc cũng không có ích gì, chỉ muốn nhắc cậu cảm lên được thì có thể buông xuống được, cố gắng bảo vệ bản thân không thể bị tổn thương."

Mặt cô ấy đầy nghiêm túc, không còn vẻ đùa cợt như ban nãy.

Mộc Miên khẽ gạt mình trong chốc lát, cười chầm chầm gật đầu, nghiêm túc mở miệng.

"Tớ biết rồi, cảm ơn cậu."

Trò chuyện nghiêm túc kiểu này khiến Phương Vân không thấy quen thuộc, cô đánh nháy mắt một cái, nghiêng đầu, liếc về phía người ngồi sau cùng.

Mộc Miên cười cười, một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Buổi chiều tan học, tiếng chuông vừa reo, Lâm Mộ An đã dọn xong sách vở đi ra ngoài, Mộc Miên đánh vội vàng đuổi theo.

Trong lớp đa phần toàn học sinh nội trú, lúc này vẫn còn nhiều người ngồi lại cắt sách vở, hành lang không có quá nhiều người.

"Tối nay cậu định ăn gì?"

Mộc Miên kéo tay anh, cầm lấy ngón út của anh, lắc lắc.

Lâm Mộ An mặc cho cô nghịch ngợm, thuận miệng trả lời.

"Ăn ở ngoài."

"Ừm..."

"Hay là cậu đi ăn với tớ đi."

Mộc Miên cau mày, có chút bận tâm.

Lâm Mộ An định nói gì đó, nhưng câu nói vừa đến miệng thì bên tai đã vang lên thanh âm vui vẻ.

"Mộc Miên!"

Sau đó, ngón tay đang bị nắm chặt của Lâm Mộ An rơi vào khoảng không.

"Thảm Hạo."

Mộc Miên quay đầu, cười đáp lại.

"Các cậu... cùng đi ăn cơm à?" Anh ta chăm chú nhìn hai người, có chút chần chừ hỏi.

"A", Mộc Miên hơi sững sốt, vừa định trả lời thì đã nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Rất lạnh lùng, tựa như không vui.

"Đứng."

"Ồ..." Thảm Hạo có chút ngượng ngùng gãi đầu một cái, nhìn hai người rồi nói: "Vốn là định rủ cậu cùng tự học."

Mộc Miên áy náy nhìn anh cười một tiếng, người kia đã cắt bước đi về phía trước, cô đành chạy theo, không quên vẫy tay với Thảm Hạo: "Xin lỗi, để lần sau đi."

Nhịp bước của Lâm Mộ An khá nhanh, Mộc Miên chạy hơi mệt, cô vội vàng kéo tay anh nhưng vẫn bị bỏ lại.

Rất lâu rồi cô chưa từng bị "đãi ngộ" kiểu này. Mộc Miên khóc trong lòng một ít.

"Cậu làm sao thế..."

"Đang tức giận sao?"

Hai người đi ra khỏi trường học, trước mặt là một con đường nhỏ dẫn tới quán ăn. Bọn họ ra rất sớm nên ở đây chưa có ai cả.

Lối đi này được trang trí khá tốt, xung quanh toàn là cây cối, tán lá xanh um vờn bốn phía, khiến khung cảnh vừa đẹp vừa thanh tịnh.

Mộc Miên đánh liêu kéo anh một lần nữa.

Sau đó cô đan tay mình với tay anh, nắm thật chặt.

"Hừ..." Lâm Mộ An cười lạnh một tiếng, đưa bàn tay đang bị nắm lên trước mặt, các ngón tay đang nắm chặt lấy tay anh.

Anh nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau, ánh mắt tối xuống, âm thanh trầm thấp dọa người.

"Mộc Miên, tay tôi không phải muốn nắm là có thể nắm, muốn thả là có thể thả."

Mộc Miên ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt trong veo như nước, chợt, cô cười ra tiếng.

"Lâm Mộ An, cậu đang ghen đúng không?"

Từ hôm qua đến bây giờ, một lời không hợp liền hờn cô, thần sắc lúc nào cũng lạnh nhạt.

Chắc là bởi vì Thẩm Hạo xuất hiện.

Lâm sao cậu ấy có thể dễ thương đến vậy cơ chứ.

Mộc Miên đột nhiên muốn hôn anh.

Sắc mặt Lâm Mộ An phảng phất có chút mất tự nhiên, nhưng thanh âm vẫn trầm thấp như cũ, anh nói.

"Mộc Miên, tôi chẳng qua chỉ đang nhắc nhở cậu."

"Ừ."

"Tớ biết."

Mộc Miên buông tay anh ra.

"Xiu nữa phòng ăn sẽ có nhiều người, bị nhìn thấy sẽ không tốt."

Lâm Mộ An liếc cô một cái, giọng châm chọc.

"Cậu cũng chỉ dám ở trước mặt tôi tung hoành."

Mộc Miên:???

Cô ngạc nhiên một chút, Lâm Mộ An đã tiếp tục đi. Mộc Miên đứng suy nghĩ rồi vội vã đi theo anh, nắm lấy tay áo anh, ngửa mặt giải thích.

"Cái này không đúng..."

"Tớ tránh vì cảm thấy không cần vương tới phiền phức."

"Cậu không phải nỗi phiền muộn của tớ."

Lâm Mộ An dừng bước nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau.

Mộc Miên nhẹ nhàng nói.

"Cho nên tớ mới thích cậu mà không sợ hãi, không kiêng kỵ gì."

"Bởi vì chỉ có thích..."

"Mới có thể như vậy."

Ánh nắng hoàng hôn trải dài trên nền đá, gió thổi nhẹ nhẹ, không gian yên tĩnh, từ xa mơ hồ truyền tới tiếng cười đùa, không khí tràn đầy mùi hoa dành dành quanh quẩn trước mũi.

Thanh âm ngọt ngào mềm mại kia không ngừng vương vấn bên tai.

Lâm Mộ An cảm thấy vào giờ phút này, tất cả mọi thứ dù tầm thường đến đâu, chỉ vì câu nói kia mà trở nên tươi đẹp hơn cả.

Lúc ăn cơm xong đã là sáu giờ, trời có chút tối, lớp tự học của Mộc Miên bắt đầu vào lúc sáu rưỡi, cô cùng Lâm Mộ An tản bộ về trường.

"Cậu đi về cẩn thận."

"Ừ."

"Nhớ ngủ sớm một chút."

"Ừ."

"Ừm... Ngày mai gặp lại."

"Được."

Mộc Miên nhìn bóng lưng anh biến mất khỏi tầm mắt.

Sau đó cô mới trở về phòng học.

Số học sinh toàn trường tham gia cuộc thi chỉ có chừng hai mươi người, học cùng một phòng, từ sáu rưỡi đến chín rưỡi tối.

Cường độ học rất lớn.

Có mấy lần đi học vào ban ngày mà mí mắt Mộc Miên nặng trĩu, suốt thi không mở ra được.

Lần này số người dự thi chủ yếu là ở khối lớp Mười, tiếp đó là khối lớp Mười Một, còn học sinh lớp Mười Hai căn bản là đều im hơi lặng tiếng.

Nếu như không phải phần đầu thi đại học thì chắc chắn đã bị bắt tham gia cuộc thi này rồi.

Mộc Miên không có quá nhiều hứng thú với cuộc thi, đối với cô việc làm đề Toán là một thứ tương đối dễ dàng, nhưng nếu năng độ khó lên gấp đôi thì cô không chơi nổi.

Quá là mệt mỏi, chính là vì sử dụng não quá nhiều.

Nhưng từ khi sinh ra cô đã có một loại cố chấp, một khi đã làm chuyện gì là nhất định sẽ dồn toàn lực để hoàn thành, cho nên không một giây nào cô lơ là việc nghe giảng, làm đề, chữa đề.

Cả chồng đề thì dày cộp đé trên bàn, cô ngồi phía sau chồng đề thì mà không ai nhìn thấy. Phương Văn lần nào cũng than thở cái bàn sắp bị đé thi của Mộc Miên chiếm chỗ mất rồi.

Ai bảo hai cô ngồi cạnh nhau cơ.

Thời gian Mộc Miên có thể ở bên Lâm Mộ An mỗi ngày chỉ có lúc ăn cơm.

Buổi trưa sẽ cùng nhau ngồi ăn ở canteen, buổi tối thì Mộc Miên sẽ đưa anh đi ăn ở quán nhỏ gần trường. Đây đều là do cô có kinh nghiệm ăn thử từ mấy năm trước, chỗ này sạch sẽ hợp vệ sinh, mùi vị đồ ăn cũng không tồi.

Bố mẹ cô hàng năm đều ít khi có mặt ở nhà, Mộc Miên cũng tự biết nấu cơm ăn, nhưng nhiều khi lười, cô cũng đi ăn ở bên ngoài. Dần dần, mấy quán ăn nào ngon cô đều biết hết.

Lâm Mộ An có vẻ rất thích cùng cô ra ngoài ăn.

Lần nào đi sắc mặt anh cũng ôn hòa, hơn nữa ăn cũng nhiều hơn bình thường một chút.

Đây là một hiện tượng tốt.

Chạng vạng tối, Mộc Miên đưa anh ra một tiệm nộm, mỳ của nhà này làm bằng phương pháp thủ công, đảm bảo sức khỏe, hơn nữa nước dùng còn được ninh từ xương bò để nấu.

Vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thơm đậm đà, mỗi người ăn một bát, uống hết sạch cả nước.

Lúc đi về, cả hai đi ngang qua một nhà thuốc, ở cửa có máy đo chiều cao cân nặng tự động. Mộc Miên kéo anh đứng lên trên.

"Cậu đứng thử xem, hình như gần đây cậu cao hơn thì phải!"

Mộc Miên hứng thú móc túi áo ra một đồng xu, bỏ vào máy.

Bây giờ chính là thời điểm cơ thể phát triển, Mộc Miên cảm thấy lúc trước cô thể đứng cao hơn vai anh một chút, bây giờ đỉnh đầu cô cũng chỉ cao ngang vai anh thôi.

Lâm Mộ An mỉm cười, ngoan ngoãn đứng lên, nhìn máy đo hạ dần xuống, anh không nhận được mà ngẩng đầu lên xem.

Gò má anh trắng trẻo tuấn tú, ánh mắt vừa ngây thơ lại tò mò.

Anh rất ít khi để lộ ra vẻ mặt thơ ngây này.

Trong lòng Mộc Miên nhất thời trở nên mềm nhũn.

Cô đã học thêm được một tuần, lâu lắm rồi, lâu ời là lâu vẫn chưa ôm hôn hôn anh.

Âm thanh quái dị của chiếc máy vang lên, sau đó phía dưới thân máy chậm rãi nhả ra một tờ giấy, Mộc Miên nhanh chóng rút ra.

178cm 60kg

Lâm Mộ An thò đầu ra xem, sau đó khẽ nói.

"Ừm..."

"Sao?"

"Hỏi mập..."

"Cậu không mập, cậu là hơi gầy."

Mộc Miên uốn nắn anh.

"Lúc tớ nhập học mới có 56kg, bảy giờ béo lên 8 cân*..."

[*]: một cân bên Trung Quốc bằng hai cân bên Việt Nam.

Biểu cảm của Lâm Mộ An có chút trống rỗng, ánh mắt trợn tròn, môi hơi trề ra. Mộc Miên cực kỳ ỉ thấy vẻ mặt sinh động này của anh, không nhịn được kiễng chân lên hôn anh.

Cô vừa chạm vào liền tách ra ngay, môi mềm không tưởng tượng nổi.

"Xem ra tớ nuôi cậu rất khá, không phải, rất tốt mới đúng, cổ hơn nữa nhé."

Cô ngoẹo đầu nhìn người trước mặt, cười đắc ý.

Đổi với hành động này của Mộc Miên, Lâm Mộ An nhìn đã quen mắt. Trong đáy mắt anh thoáng qua tia bất đắc dĩ, sau đó mắt tự nhiên nhắm môi.

Tựa như vẫn có thể cảm nhận được trên môi còn lưu lại chút nhiệt từ cô.

Mộc Miên vẫn còn đang cười, vừa này ăn mỹ xong, môi cô vẫn còn đỏ đó, lúc cười lộ ra hàm răng trắng tinh đều đặn.

Giống như mặt trời buổi sáng, rực rỡ động lòng người.

Cô như tiểu hồ ly, giáo hoạt vui vẻ.

Ánh mắt Lâm Mộ An đen lại, anh dứt khoát nắm lấy cằm cô hôn một cái đi.

Anh dùng sức cắn nhẹ cặp môi đỏ mọng, khẽ ma sát, cạy răng cô ra, quét qua hàm răng của cô, sau đó dùng lưỡi mút hết hai cái.

Hôn, lùi về sau, rồi buông ra nắm lấy tay cô và đứng thẳng lên.

Toàn bộ quá trình không quá ba mươi giây.

Mộc Miên trợn mắt nhìn anh.

Trong miệng còn sót lại cảm giác tê tê tựa như chỉ là một con ảo giác.

Cô chép miệng mấy cái.

Sau đó hét lên một tiếng rồi lao đến chỗ anh, ôm chặt eo anh, ngẩng đầu lên rồi hưng phấn kêu.

"Lâm Mộ An!"

"Hôn thêm cái nữa được không?!"

Anh không nhịn được đưa tay đỡ trán.

Anh không đành lòng nhìn đôi mắt sáng rực như sao kia đang nhìn mình.

Rồi anh cầm lấy hai cái tay đang bám chặt lấy anh, kéo ra.

Mộc Miên vùng vằng muốn chui vào nữa.

Lâm Mộ An nắm vai cô, dùng động tác của cô lại, lạnh giọng nhắc nhở.

"Đứng ngay đấy!"

Cô đứng lại, ánh mắt long lanh, lộ ra biểu tình ủy khuất.

Lâm Mộ An đặt tay sau gáy cô, cúi đầu, mở một phát vào môi cô.

Sau đó nắm tay cô đi về phía trước.

Anh không quay đầu lại, thanh âm theo gió truyền tới, giọng không có cảm xúc rõ ràng nhưng lại mang theo chút nhàn nhạt sùng nịnh.

"Ngaoan, đứng làm loạn."

Thẩm Hạo phát hiện ra hôm nay tâm tình Mộc Miên cực kỳ tốt.

Cô vẫn nghiêm túc như trước, nhưng khúc miệng từ đầu đến cuối vẫn cong cong lên.

Anh tiến tới nhỏ giọng bắt quái.

"Người anh em, có chuyện gì hay mau chia sẻ xem nào!"

"Chuyện riêng tư, không cần nói rõ."

Mộc Miên cũng không ngẩng đầu lên, chỉ vút cho anh một câu.

"Ái chà, hôm nay nói năng còn biết dùng câu ngắn gọn nha."

"Thật không hở là học trò cưng."

Thẩm Hạo hiếm khi ba hoa thế này, Mộc Miên đặt bút xuống, ngẩng đầu trừng anh, nén cười.

"Đủ rồi đấy Thẩm Hạo."

"Có để cho người khác làm đề hay không?"

"Aizz, hỏi thật, sao hôm nay tâm tình cậu lại tốt thế?" Anh lại gần, mặt nghiêm túc.

Buổi chiều nhìn thấy cô còn thấy bộ dạng chán đời không sai vào đâu được, vừa đi ăn cơm quay về liền biến thành bộ dạng này.

Mộc Miên lắc đầu, không trả lời, tiếp tục làm đề, gò má nghiêm túc, chẳng qua là cái khúc môi cong cong kia lộ ra một tia tâm sự của thiếu nữ.

Thẩm Hạo biết, anh thu hồi tâm mắt, thận trọng che giấu vẻ ám đạm.

Kết thúc buổi học, mấy người cùng đi ra khỏi trường, xung quanh đều là các bạn học vừa tan tiết buổi tối. Đèn đường sáng choang, mọi người òn ào huyền ảo.

Mộc Miên ôm quyển sách tham khảo, đi ở giữa Lý Tản và Thẩm Hạo.

Ba người bọn họ tạm gọi là tương đối thân quen, năm ngoái cũng nhau tham gia thi Toán, so với người ngoài thì có phần thân thiết hơn.

Không biết là người nào mở đầu câu chuyện, đột nhiên lại nhắc tới tương lai.

"Tôi muốn thi vào Đại học Q, khoa công nghệ điện tử, sau đó biến những ý tưởng trong đầu trở thành hiện thực."

Thẩm Hạo nhìn lên bầu trời, có chút phiền muộn, lại mừng theo chí khí của thiếu niên.

"Tôi thì không nghĩ nhiều như vậy, kiếm nhiều tiền là ok tất."

Lý Tần tà thực, cũng đại diện cho lý tưởng của đại đa số mọi người.

Mộc Miên suy nghĩ đôi chút, có chút chần chừ, có chút không xác định, cuối cùng cô vẫn nói ra, thanh âm rất nhẹ nhưng lại kiên định.

"Minh nha, không có gì đặc biệt cả, chỉ mong có một nghề nghiệp ổn định đủ sống, để cho người mình thích có một cuộc sống bình yên."

Lời vừa nói ra, hai người kia đã kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt nóng rực khiến Mộc Miên hơi bối rối.

"Sao vậy?"

"Bạn học, cậu cũng quá chí khí đi!" Lý Tần kêu lên, bọn họ đều học chung ban khoa học tự nhiên, thành tích đều tốt, nhưng Mộc Miên chính là một trong những người lợi hại nhất.

Cô lập luận vô cùng rõ ràng, cách giải đề lại đơn giản đến mức Lý Tần cũng không nghĩ tới, cho nên cậu ta vẫn luôn tôn trọng cô từ trước đến giờ.

Cậu ta cảm thấy cô hẳn phải là người có hoạch định rõ ràng về tương lai của mình.

So với người khác, cô phải sống thật ưu tú mới đúng.

Chỉ không phải chỉ tìm một công việc đủ kiếm sống.

"Mộc Miên..."

Thẩm Hạo muốn nói nhưng lại ngập ngừng.

"Tôi cảm thấy cậu có thể có tương lai tốt hơn."

Hồi lâu, anh mới nói.

Mộc Miên cười cười, không nói gì.

Mấy người chia tay ở cổng trường học.

Ban đêm rất yên tĩnh, bầu trời đen kịt, điểm một vài ngôi sao sáng ở phía trên, lấp lánh đẹp đẽ. Mộc Miên ôm sách từ từ đi, bóng cô đổ dài trên mặt đất.

Đáy lòng cô có một giọng nói khẽ thầm thì.

[Tương lai tốt nhất chính là được ở cùng anh, sống một cuộc sống an ổn vui tươi.]

~Đôi lời từ editor: Chương này tác giả đột nhiên viết rất dài (~6000 từ), thế nên mình sẽ ngắt làm 2 chương nhỏ hơn để các bạn đọc cho dễ, riêng chương 20.1 này đã là 3374 từ rồi, sợ các bạn đọc mãi không hết chương thì hơi mệt).~

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trầm Lặng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20-2

Mộc Miên cảm thấy, dạo gần đây Lâm Mộ An im ắng tới mức như muốn cùng cô so đo về tính khí, xem ai khó ở hơn.

Vô cùng lãnh đạm, lúc ăn cơm mặt cũng không có cảm giác, khỏe mắt chân mày đều tỏa ra sự lạnh lẽo.

Ngay cả Mộc Miên có lúc nói với anh cũng không muốn nói đến về bề ngoài.

Trọng điểm là, buổi chiều nào cũng ngại thấy trên người anh có mùi thuốc lá nhạt.

Đây không phải một hiện tượng tốt.

Tiếng chuông hết giờ vang lên, chủ nhiệm Lý viết giao xong đề thi cuối cùng, Mộc Miên đứng lên hoạt động chân tay, sau đó ngẩng nhìn bốn phía.

Lâm Mộ An đang đứng ngoài hành lang, tựa vào cột, không biết suy nghĩ gì.

Ánh mắt...

Sáng rõ mà ưu thương?

Có khẽ mỉm cười, đi tới.

Bên ngoài chỉ có vài người hóng mát, cấp ba học rất nặng, mỗi giây mỗi phút đều căng thẳng học tập.

Hoặc là trong thời gian ngắn ngủi này nằm nghỉ ngơi tại chỗ, hồi phục tinh thần.

Lâm Mộ An đứng một mình, hai tay dút vào túi áo, ánh mắt mông lung, không biết đang suy nghĩ gì.

Mộc Miên bước đến trước người anh, sau đó nghiêng người, đưa mặt đến sát anh.

Ngửi người hai cái.

"Cậu lại hút thuốc lá."

Lâm Mộ An nhàn nhạt nhìn cô, rất mau thu hồi tầm mắt lại.

Anh không trả lời.

Mộc Miên lập tức đưa tay sờ túi áo khoác anh, đúng như dự đoán ở bên trong có một vật vuông vắn, còn có bật lửa.

Cô vừa chạm vào, cổ tay đã bị nắm chặt.

"Mộc Miên..."

Anh thấp giọng cảnh cáo.

Mộc Miên nhìn anh chăm chăm, ánh mắt không nhượng bộ.

Ánh mắt Lâm Mộ An u ám, đưa tay vào túi kéo tay cô ra.

Mộc Miên khẽ kêu, cau mày nhìn anh, ánh mắt ướt như vừa bị bắt nạt.

Lâm Mộ An cúi đầu, cổ tay trắng nõn đã bị đỏ một mảng lớn.

Trong lòng thoáng qua tia ảo não, anh hơi mất tự nhiên nghiêng đầu qua.

"Cuối tuần cậu làm gì vậy?..."

Mộc Miên xoa tay, cố tìm đề tài để điều hòa không khí.

"Hôm nay là thứ tư rồi."

Sắc mặt Lâm Mộ An vừa khá lên một chút đã sa sầm xuống.

"Ồ, gần đây tớ đã quá bận rộn."

Mộc Miên nghiêng về phía trước, gục đầu vào ngực anh, giọng nói mềm mại như đang làm nũng.

"Từ nãy đến giờ làm đề chưa được nghỉ, mệt quá, tớ sắp mệt chết mất thôi..."

Lâm Mộ An cúi đầu, nhìn người trong ngực, ngón tay đang đút trong túi áo anh hơi khựng lại, ánh mắt dăng lên sự nghi ngờ.

Anh đang tức giận, không muốn đề ý đến cô, không muốn cùng cô nói chuyện.

Nhưng cô lại chui vào ngực anh, nhẹ giọng oán trách, khiến anh cảm thấy đau lòng.

Muốn... ôm cô một cái.

Anh mỉm cười, không lên tiếng, mặc cho cô dựa vào.

Thời gian như ngưng đọng lại, mạch đập của tình yêu từ từ chảy trong không gian.

Mộc Miên nhắm mắt thư giãn mấy phút, sau đó thò tay đến túi áo anh, nhanh như cắt rút ra hộp thuốc lá với bật lửa.

Sau đó cô xoay người rồi đi, quơ quơ hộp thuốc lá với bật lửa trong tay, cười đắc thắng nhìn anh.

Tiếng chuông báo hiệu giờ học vang lên.

Trái tim Lâm Mộ An hơi loạn nhịp, nhìn theo bóng lưng cô.

Anh cúi đầu, khẽ môi chậm rãi cong lên.

Thời gian thì đầu vào sáng chủ nhật ở thành phố B. Buổi sáng thứ bảy đã bắt đầu xuất phát, chiều thì xong sẽ quay về.

Chuyến đi diễn ra thuận lợi, phải đi xe bốn tiếng đồng hồ, lúc đến thành phố B đã gần buổi trưa.

Sau khi dừng chân tại địa điểm thi, kiểm tra một số hành lý, thầy Lý dẫn bọn họ đi thăm quan một chút.

Đi dạo một vòng, ăn cơm trưa rồi tiếp tục chạy đua với thời gian để ôn thi, đến tận hơn chín giờ tối mới được quay về nghỉ ngơi.

Mộc Miên cầm điện thoại, nhìn tin nhắn mà buổi trưa cô nhắn cho anh, anh đã đọc nhưng chỉ trả lời mỗi một câu.

[Tớ đến nơi rồi (≧▽≦) trường học rất đẹp, thời tiết thuận lợi. Cậu ở nhà nhớ đi ra ngoài chơi nha!]

[Ừm.]

Mộc Miên chậm chạp vuốt màn hình mấy cái, tự nhiên cảm thấy rất yên tâm.

Có tiến bộ, so với trước đây thì nhiều hơn một chữ.

Mộc Miên thì xong mới biết bố mẹ mình cũng đang ở thành phố B để đi khảo sát.

Ra khỏi trường thi, một người thân trọng như cô cũng cảm thấy hơi nản náo. Cô suy nghĩ có nên gọi cho mẹ hay không vì lúc này không thấy nhắc máy, cầm điện thoại, bấm một dãy số luôn nhớ kĩ trong lòng.

Mấy tiếng tút tút vang lên, sau đó đường dây được kết nối.

"A lô?" Mộc Miên khẽ kêu lên.

"Nghe được..."

"Mẹ! Cuối cùng cũng gọi được cho mẹ rồi!"

Mộc Miên cầm điện thoại, giọng nói có chút kích động.

Bố mẹ cô thường xuyên làm việc nghiên cứu ở vùng núi non, không có tín hiệu là chuyện bình thường, mỗi lần Mộc Miên gọi cho bố mẹ đều hồi hộp như chơi xổ số vậy.

Bây giờ rõ ràng là trúng giải.

"Miên Miên, con có khỏe không? Thật xin lỗi, bố mẹ đã quá bận rộn." Một giọng nữ hiền dịu từ trong loa truyền tới, hơi áy náy.

"Con rất ổn, hôm nay vừa mới thi Toán xong, con phải đến thành phố B để thi."

"Thành phố B?! Mẹ với bố con cũng đang ở đây, con đang ở chỗ nào?"

"A! Con ở trung học A, vừa mới ra khỏi trường thi, đang chờ thầy với bạn để cùng đi về."

"Vậy con xin thầy nghỉ đi, mẹ và bố sẽ tới đón con, chúng ta sẽ sum vầy một chút, cũng sắp ba tháng không gặp nhau rồi."

"Vâng ạ. Được nha!"

Mộc miên tung tăng trả lời, cúp điện thoại xong, cô lập tức tìm thấy Lý, nói rõ tình huống, nhưng thấy vẫn không yên tâm lắm. Rất may là bố mẹ cô lái xe tới khá nhanh, chào hỏi qua lại đôi câu rồi đưa Mộc Miên lên xe.

Không ngoài dự liệu, suốt đường đi bố mẹ đều ân cần hỏi han cô, Mộc Miên ngoan ngoãn trả lời từng câu một, sau đó cùng nhau đi dạo phố, mua đồ ăn vặt, vừa đi vừa ăn.

Lần nào cũng vậy, lâu ngày mới gặp nhau, bố mẹ đều rất hào phóng, mua rất nhiều đồ.

... Để đến bù cho sự cô đơn của cô, chưa từng cùng cô sinh hoạt hằng ngày như bao đứa trẻ khác.

Mộc Miên đứng giữa, tay trái nắm tay Mộc Minh, tay phải nắm tay Triệu Huyền, cười vô cùng rục rịch.

Bố mẹ cô cũng cầm mấy túi, toàn đựng đồ ăn vặt và quần áo của cô.

Chỉ cần Mộc Miên thích, bọn họ đều sẽ mua cho cô.

Mộc Miên đúng là cô gái nhỏ hiểu chuyện, nhưng rất hiếm khi cô hưng phấn đến mức này, cô coi bỏ sự chững chạc gài dặn mỗi khi đi học, khoe mát chân này đều toát ra niềm vui, giống như một cô bé mười mấy tuổi thật sự.

Cả nhà đi chơi đến tối mới về, nhưng vẫn chưa thỏa mãn lắm, lần này Mộc Miên đi cùng bố mẹ cũng chỉ do may mắn họ đang ở đây nghiên cứu.

Mộc Minh và Triệu Huyền ở chung một phòng, Mộc Miên tắm xong, mặc quần áo ngủ vào, khoanh chân ngồi lên giường nhắn tin cho Lâm Mộ An.

[Hôm nay tớ chưa về, bố mẹ tớ cũng đang ở thành phố B, tớ sẽ ở lại đây hai ngày. Không có tớ ở đây, cậu cũng ăn nhiều nha, ngủ ngon nữa nha.]

Thời điểm này chắc hẳn là anh đang ngồi chơi điện thoại, Mộc Miên đoán thế.

Nhưng cho đến khi đi ngủ, cô cũng không nhận được tin nhắn trả lời từ anh.

Lâm Mộ An gục đầu xuống bàn, nhàu mày, khoảng thời gian này anh ngủ không ngon, đầu óc lúc nào cũng mệt, bữa sáng cũng không muốn ăn.

Mộc Miên hay mua đồ ăn sáng cho anh, nên rất lâu rồi anh không tự mình đi mua.

Nhưng hôm nay cô không về.

Thật ra thì tối qua anh có đọc tin nhắn của cô.

Nhưng anh một chút cũng không muốn nhún lại.

Cảm giác như cô tự nhiên quyết định sẽ không trở về nữa ấy.

Bên tai đột nhiên truyền tới một giọng nói của con gái, hơi nhút nhát.

"Cho cậu đó."

Lâm Mộ An mở mắt, nhàu mày nhìn sang, ánh mắt nhìn gương mặt đó đứng một giây.

Sau đó anh cầm đồ ăn trên bàn, ném thẳng vào thùng rác.

Cặp mắt cô gái kia lập tức đỏ lên, gương mặt hiền lành có vẻ cam chịu ụt khuất.

Người ngồi bên cạnh Lâm Mộ An vừa vận nhìn thấy toàn bộ cảnh này, anh ta nhìn cô gái rồi thẳm chửi trong lòng.

Đều móa! Thái độ tên này tệ vãi chường!

"Tại sao?"

Trình Thanh không cam lòng chất vấn.

"Đồ của mình và Mộc Miên mua cho cậu, hoàn toàn giống nhau!"

"Bởi vì cậu không phải cô ấy."

Lâm Mộ An lạnh lùng nhìn cô ta, phun ra đúng một câu, nói xong liền lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Trình Thanh đứng tại chỗ, hung hãn cắn môi, nước mắt từng giọt rơi xuống. Hai tay cô ta nắm chặt như muốn bấu vào da thịt.

Nhìn kỹ thì còn thấy người cô khẽ run.

Mấy người xung quanh xem được cũng không nhìn bộ dạng khổ sở của cô ta.

Người ngồi cạnh Lâm Mộ An lên tiếng an ủi: "Cậu ấy vốn là thế, tôi ngồi cạnh lâu như vậy cũng không nói được với cậu ta một câu nào."

Người ngồi bàn trên cũng khuyên nhủ: "Không nên làm như vậy nữa, chỉ có Mộc Miên mới tiếp cận được khối băng này thôi."

Lời vừa dứt, Trình Thanh càng khóc dữ dội hơn, hung tợn trừng mắt nhìn người đó rồi hét: "Cần mấy người quan tâm tôi chặc!"

Nói xong cô che miệng, chạy ra ngoài.

Hai người vừa lên tiếng trở mặt, mồm há hốc, nhìn nhau rồi tắc đầu thẳm cảm thán.

Chep, trận chiến này, Mộc Miên thắng là cái chắc.

Cứ thế này chả trách lúc nào cũng thua kém người ta.

Hừ.

Mộc Minh và Triệu Huyền từ sáng sớm đã mang theo Mộc Miên đi thăm quan tất cả các thắng cảnh nổi tiếng của thành phố B. Vừa ngồi xuống uống nước, điện thoại Mộc Miên đã nhắc nhở có tin nhắn mới.

Cô vội vàng lấy ra, chỉ sợ bỏ qua tin nhắn của anh.

[Nhân dân gửi điện thư chúc mừng và vòng hoa: Chúc mừng Mộc Miên tiểu tiên nữ đã vô tình đánh bại một đối thủ cạnh tranh, bảo vệ toàn vẹn chủ quyền lãnh thổ.]

Tin nhắn đến từ Phương Văn.

Mộc Miên lạ lùng, từ từ nhắn tin trả lời.

[?????]

[Chuyện là thế này: Hôm nay có người rành rồi mua đồ ăn sáng cho bảo bối nhà cậu, kết quả là bảo bối nhà cậu không thèm nhìn lấy một cái mà vứt luôn vào thùng rác. Hahahahahaha tóe ngồi nhìn, Trình Thanh đứng đó nước mắt tuôn như mưa...]

[Cậu ấy không ăn sáng?]

Mộc Miên lập tức cau mày, ngay sau đó cô bấm số, gọi cho anh. Âm thanh tút tút truyền tới, đến khi cô cảm giác sẽ không có ai nghe máy thì lại có người chấp nhận cuộc gọi.

Đầu dây bên kia rất im lặng, không ai nói chuyện, nhưng mơ hồ có tiếng hít thở nhẹ.

"A lô?" Mộc Miên thứ kêu lên: "Lâm Mộ An?"

Rất lâu, cô mới nghe được tiếng đáp lại.

"Ừ."

"Cậu không ăn sáng đúng không?"

"Ừ."

Mộc Miên liếc đồng hồ, lạnh giọng cảnh cáo.

"Còn năm phút nữa là vào giờ học, bây giờ cậu đi mua đồ ăn sáng. Nếu như tóe phát hiện cậu còn chưa ăn thì sau này đừng hòng mong tóe nấu cho cậu."

Tút tút tút...

Bên kia cúp điện thoại.

Mộc Miên tức giận trợn to hai mắt, còn chưa phản ứng thì thấy điện thoại thông báo một đồng tin nhắn chưa đọc.

[Càng kinh khủng hơn là gì cậu biết hông???]

[Trình Thanh vừa khóc vừa nói: Đồ mình mua và Mộc Miên mua cho cậu, rõ ràng là giống nhau!]

[Lâm Mộ An nhà cậu mặt lạnh nói: Bởi vì cậu không phải cô ấy.]

[Bảo bối nhà cậu đúng là mặt lạnh vô tình, bị đám cũng không hề kích động!]

[Há há há há há há há bà đây cũng cười sắp sai quai hàm rồi!!!]

Lừa gạt trong lòng bỗng chốc hóa thành một biển nhu tình, Mộc Miên nhìn chăm chăm vào màn hình, khỏe mỗi không kiềm chế được mà cong lên, càng ngày càng cong, cuối cùng lộ ra hàm răng sáng bóng.

Có nuốt nước bọt, yên lặng đưa hai tay ra che kín mặt.

Mộc Minh cùng Triệu Huyền lặng lẽ nhìn nhau một cái, bỗng nhiên cảm thấy con gái đã trưởng thành rồi.

"Miên Miên à..." Triệu Huyền khẽ gọi.

"Dạ?" Mộc Miên ngẩng đầu lên.

"Có phải gần đây con có bạn mới không..."

"Hả? Đây là bạn cùng lớp thôi mẹ." Mộc Miên trả lời theo lẽ đương nhiên.

"À..." Triệu Huyền dừng lại.

Mộc Minh thấy vậy lập tức bỏ sung "Ý mẹ con là có phải loại mà tình cảm đặc biệt hơn bạn bè bình thường nhưng khác phải không..."

Ông vừa nói xong liền bị Triệu Huyền kìm một cái.

Cái này thì khác gì hỏi trực tiếp con có bạn trai không hay sao?

Thật là tức chết đi mà.

Mộc Miên sùng sốt, sau đó cười cười mấy cái.

"Cũng có, có điều đều là bạn bè bình thường. Bố mẹ, hai người cứ yên tâm, con biết chừng mực."

Ánh mắt cô trong veo, sáng ngời, mặt mũi đậm đậm nhu hòa, không nhìn ra một chút khác thường nào.

Hai người hơi lúng túng cười một tiếng, sau đó tiếp tục đi đến nơi tiếp theo.

Mộc Miên cúi đầu, gõ điện thoại đi động.

[Cậu nhìn giúp tớ xem, cậu ấy có đi mua bữa sáng không.]

Vèo một cái, Phương Văn đã nhẩn lại.

[Con mẹ nó điên thật chứ, cậu ấy vừa đi mua lại bữa sáng y như mọi hôm! Há há há há há há, Trình Thanh vừa miễn cưỡng ngừng khóc được tí, nước mắt lại lũng bông chảy, còn gục đầu xuống bàn khóc.]

Mộc Miên nhìn tin nhắn cũng có thể tưởng tượng ra Phương Văn đang cười không giữ được mình.)

Cô bất đắc dĩ lắc đầu rồi trả lời tin nhắn.

[Được rồi, đừng há hê quá. Cậu chú ý cậu ấy giúp tớ một chút, không nhẩn nữa, tớ phải vui về với bố mẹ rồi.]

Gần như chỉ vài giây đã lại có tin nhắn nhẩn lại.

[Còn lâu! Tớ phải cười chế nhạo kiểu tiện nhẩn đó! Hứ!]

Mộc Miên cũng không thể làm gì, cô cắt điện thoại, một lần nữa lắc đầu.

Phương Văn và Trình Thanh không ưa nhau bắt đầu từ khoảng 1 tháng trước.

Theo như cô biết thì một học trưởng lớp Mười Hai để ý Trình Thanh, nhưng Trình Thanh lại bày ra bộ mặt trà xanh* rồi chạy theo Lâm Mộ An.

Cho nên...

Cả cô và cô ấy mới không vừa mắt Trình Thanh.

[*]: trà xanh: Lục trà biểu (green tea bitch), hay còn gọi là ngụy bạch liên hoa, chỉ những người thâm sâu, độc ác, đen tối mà còn thích giả ngây thơ, yếu đuối, đa cảm

Nhưng Mộc Miên cảm thấy cô đang ghen tỵ với người ta.

Ghen tỵ vì học trưởng đó mỗi lần thấy Trình Thanh ở ngoài hành lang sẽ trở nên rất nhiệt tình, buổi sáng sẽ mua đồ cho cô ấy, mỗi tối tự học vị học trưởng đó cũng thường xuyên chạy đến học cùng cô ấy.

Mộc Miên cảm thấy kiểu ghen tỵ của cô rất buồn cười.

Nếu như cô thích người ta, hẳn là đến tên họ cũng không dám nói ra.

Bởi vì chỉ cần nói ra, trong lòng lại đau.

Chỉ vì mấy lời nói ra mà khiến tình cảm lộ ra ngoài, khiến trái tim đau đớn.

Mộc Miên ở thành phố B chơi hai ngày, rất vui vẻ.

Cô hiếm khi được ở cùng bố mẹ lâu như vậy, một năm cũng chỉ được gặp một lần vào mùa xuân.

Lúc gặp bố mẹ, cô vốn không đem gì nhiều, nhưng lúc về lại vác theo đầy chật cả vali.

Lúc đi chơi mua rất nhiều đồ nên lúc về cô không cầm được.

Mộc Minh quá bận rộn, Mộc Miên vẫn phải nhờ ông đưa về. Thời gian đi lại hết cả một ngày, đối với bố mẹ cô mà nói, thời gian còn quan trọng hơn mạng sống.

Cô được hai ngày đi chơi với bố mẹ, Mộc Miên đã thỏa mãn lắm rồi.

Bọn họ chia nhau ra ở trạm xe. Triệu Huyền dặn dò Mộc Miên mấy câu, hốc mắt đã hoe hoe đỏ, Mộc Miên cũng cảm thấy xúc động, chớp mắt hơi nóng, cô tiến lên một bước rồi ôm chặt lấy mẹ.

"Bố mẹ nhất định phải bảo vệ sức khỏe, không cần lo cho con đâu, con rất biết điều và hiểu chuyện nha."

Mộc Miên luôn cố hết khả năng của bản thân để bố mẹ yên lòng.

Xe chậm rãi chạy đi, bóng người cũng dần biến mất khỏi tầm mắt, Mộc Miên cầm điện thoại ra, bấm số điện thoại của Lâm Mộ An.

Có chút...muốn gặp anh.

"A lô."

Giọng anh khàn khàn, mang sự mệt mỏi, hình như vừa ngủ dậy xong.

Mộc Miên nhìn đồng hồ.

Hai giờ chiều.

"Đang ngủ à?" Cô thử hỏi.

"Ừ..."

"Tối qua lại gặp ác mộng sao?"

"Ừ."

"Tớ sắp về rồi, tám sáu giờ, cậu có muốn... gặp tớ không?"

Một lúc lâu, bên kia truyền tới tiếng trả lời.

"Có."

Không ngoài dự liệu, giao thông vào buổi tối không được tốt lắm, cô bị tắc đường.

Bây giờ tối, Mộc Miên mới kéo vali đi được, lúc này màn đêm đã dần buông xuống, trên trời đã thấy lốm đốm vài vì sao.

Cô đi thật nhanh theo dòng người, ngẩng đầu lên đã thấy bóng dáng quen thuộc đang dựa vào cột.

Cô kéo vali chạy nhanh về phía người ta, ba lô trên lưng cô vỗ bồm bộp, Lâm Mộ An ngẩng đầu lên.

Ánh đèn chiếu trên người cô, cô nở một nụ cười rục rịch.

"Lâm Mộ An!"

Cô quăng vali qua một bên, xông lên ôm chặt lấy anh.

"Tớ rất rất nhớ cậu."

Mộc Miên úp mặt vào ngực anh, nũng nịu nói.

"Có phải cậu chờ tớ lâu lắm đúng không? Tớ có nhân tin là tớ bị kẹt xe mà..."

"Ừ..."

Lâm Mộ An nhàn nhạt trả lời, lúc đó anh đã đi tới đây rồi.

Cô vẫn không ngừng lái nhai, nhưng Lâm Mộ An không nghe rõ những điều cô nói. Gương mặt cô vẫn thế, trắng nõn thanh tú, không đẹp đến mức xuất sắc.

Nhưng càng ngắm thì càng khó rời mắt.

Cũng không hiểu cô có điểm gì mà hấp dẫn anh đến vậy.

Đôi môi cô vẫn cứ mở ra đóng vào, nhưng không hồng hào như trước, có lẽ là trải qua chuyến đi dài nên hơi nhợt nhạt.

Giống như bông hồng buổi sớm còn đắm sương đêm.

Khiến anh không khờng chế được muốn thưởng thức.

Và đúng là anh làm như thế thật.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trầm Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Bánh Trứng

"Á..."

Mộc Miên bất ngờ bị hôn.

Cô trợn to hai mắt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt đang phóng đại trước mắt mình.

Da dẻ trắng mịn, không nhìn thấy lỗ chân lông, lông mi dài chớp chớp như cánh bướm, quét qua mặt cô mang theo chút tê dại.

Đôi môi ẩm ướt, nhiệt độ nóng bỏng.

Cô nắm chặt lấy tay anh, khép mắt lại, rúc vào ngực anh sâu hơn một chút.

Lâm Mộ An để yên cho cô làm loạn, vừa rồi cô vẫn còn lái nhai không ngừng, bây giờ đã yên lặng vùi đầu vào ngực anh, lông mi hơi run, gò má ửng hồng, môi đỏ đỏ uơn ướt.

Anh nâng cằm cô lên, khẽ hôn một cái.

Sau đó anh mới hài lòng nắm tay cô, tay còn lại kéo vali, đi về phía trước.

"Cậu nhớ tớ không..."

Sau lưng truyền tới một âm thanh nhẹ nhàng dò xét, Lâm Mộ An không trả lời cô, chỉ là siết chặt tay cô hơn.

Lên xe taxi, Mộc Miên nói địa chỉ rồi ngồi nghịch bàn tay anh.

"Tay cậu to hơn tay tớ nhiều."

Mộc Miên dán tay vào lòng tay anh, ngón tay anh thon dài, còn ngón tay cô ngắn lại nhỏ. Tay cô nằm trong tay anh hoàn toàn bị lọt thõm, giống như tay đứa trẻ với tay người lớn vậy.

Lâm Mộ An liếc mắt, khẽ bọc tay cô lại.

"Không chơi đùa cảm quái là đáng tiếc..."

Mộc Miên lẩm bẩm.

Đẩy mắt Lâm Mộ An thoáng qua một tia trầm tư.

Xe dừng lại trước tiểu khu, Lâm Mộ An mở cốp, lấy hành lý cho cô. Ban đêm vô cùng tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe lăn trên mặt đất.

Mộc Miên lấy chìa khóa mở cửa, lần tìm công tắc điện trên tường, toàn bộ phòng khách hiện ra trước mắt.

Bên trong toàn đồ màu vàng gồm nhiều sắc thái khác nhau của Mộc gia, ghế salon họa tiết hoa trang nhã, phía trên là các loại gối nhiều màu.

Phía trước là chiếc bàn trà nhỏ, phía trên có một lọ hoa khô, dưới trải thảm màu trắng.

Cả phòng thoáng thoang mùi thơm.

Mộc Miên khom người lấy từ trong tủ ra một đôi dép, đặt dưới chân anh.

Lâm Mộ An cúi đầu, dép cũng có màu vàng nhạt, họa tiết kẻ sọc, nhìn rất mềm mại.

"Của bố tớ."

Cô cười giải thích.

Lâm Mộ An gật đầu, trề mặt thay giày. Mộc Miên lập tức kéo anh đi tới phòng mình.

Vách tường trắng tinh, bên trong bày biện một số thứ đồ gỗ của Mộc gia, trên đầu giường là kệ sách ô vuông. Bàn học của cô hơi bừa bộn, có rất nhiều

sách luyện tập.

Phong cách của cô cũng na ná anh, đơn giản thoải mái, chẳng qua là có thêm vài món đồ đáng yêu mà con gái hay chơi, tăng thêm sự nữ tính.

Rất giống chủ nhân của nó.

"Cậu ngồi đây, để tớ thu dọn lại đồ đạc, sẽ rất nhanh thôi."

Mộc Miên đẩy anh ngồi xuống giường, sau đó ngồi chồm hổm soạn lại đồ trong vali.

Toàn là đồ mới, Lâm Mộ An còn nhìn thấy cả logo của nhãn hiệu đó, là mấy nhãn hiệu mà anh hay thấy trên tivi.

Bố mẹ cô hẳn là rất thương cô.

"Đây là đặc sản tớ mang từ thành phố B về!"

Mộc Miên háo hức quơ quơ trước mặt anh.

"Vị quay đó! Hâm nóng lại là ăn được luôn rồi!"

"Ừm", anh gật đầu, ánh mắt có chút phức tạp.

Mộc Miên nấu hai bát mì, phía trên còn có trứng chiên vàng thơm và thịt băm đỏ đỏ, trên bàn đặt một đĩa vịt quay, mùi thơm đậm đà.

Lâm Mộ An dùng đũa chọc chọc, gấp một miếng cho vào miệng.

Ngay sau đó, anh sững sốt.

Mùi vị này cùng mùi vị trong trí nhớ anh giống nhau như đúc.

Anh cúi đầu, ăn thêm một miếng nữa.

Tựa như muốn chìm vào trí nhớ thêm một lần nữa.

Chạng vạng tối, trong căn nhà nhỏ, An Lăng cười rất hiền hậu. Bà mặc một chiếc tạp dề màu xanh, từ phòng bếp đi ra, tay bê một bát mì.

Anh ngồi bên bàn, vô cùng trông mong. Bát mì vừa đặt lên bàn đã vội vàng gấp một miếng, đưa vào miệng rồi húp mất hoàn hỏ.

"Mẹ! Mì sợi ăn ngon thật đó!"

Khi ấy, thần kinh bà chưa có vấn đề gì.

Đó cũng là một trong rất ít những kỉ ức tươi đẹp mà anh nhớ.

Anh nghe thanh âm mình khô khốc.

"Cái này... Sao cậu làm được..."

"À..."

Mộc Miên nghiêng đầu, mí mắt cong cong.

"Trên mạng có dạy, cái này ăn rất ngon phải không!? Tổ học rất lâu mới thành công đấy!"

Trái tim anh nhất thời bình tĩnh lại.

Khóe miệng Lâm Mộ An xuất hiện độ cong nhàn nhạt, thanh âm rất nhẹ, không thể nghe được.

"Ừ, ăn rất ngon..."

Mộc Miên dừng lại, nhìn chăm chăm vào nụ cười như có như không kia, bỗng cảm thấy từng ấy ngày cô cố gắng đều không uống phí.

Cô cười nói: "Vậy cậu ăn nhiều một chút! Thử miếng vịt quay này chút đi..."

Hôm sau.

Mộc Miên một lần nữa xuất hiện trong phòng bếp vào buổi sáng để nấu nướng. Lâm Mộ An liền cảm thấy như mình gặp ảo giác.

Anh đẩy cửa ra đã thấy bóng dáng mảnh mai đeo tạp dề xanh nhạt, trong lòng cảm thấy hơi nhức nhối.

Sau đó anh chậm rãi tiến đến.

Nhận lấy đồ ăn sáng trong tay cô, hai người bắt đầu ngồi ăn, một tay cầm bánh, một tay cầm sữa.

Lâm Mộ An liếc nhìn hộp sữa trong tay cô, lo lắng mở miệng.

"Không phải cậu thấy nó khó uống hay sao?"

"Đừng rồi, nhưng lần trước vị này trong miệng cậu ngon vô cùng."

"Cho nên tớ đột nhiên yêu nó."

Mộc Miên nhìn anh, nghiêm túc đưa gờn lưu manh.

Lâm Mộ An thức thời dừng cuộc trò chuyện.

Hai người đi chung đến phòng học, Mộc Miên vừa ngồi xuống liền thấy người bên cạnh mắt sáng lên, nhìn cô chăm chăm.

"Lại nghĩ ra cái gì vậy?"

"Miên Miên, cậu đúng là nữ thần của tớ!" Phương Văn kích động kêu lên.

Thanh âm khá lớn, bốn phương tám hướng đều tản bám sát về phía cô. Mộc Miên lảng lừng nhìn người nào đó, đúng như dự đoán, ai kia cũng quét mắt qua chỗ này, nhưng rất nhanh lại thu hồi ánh mắt.

"Nhỏ tiếng một chút!" Cô hơi cau mày.

"Mấy ngày nay Trình Thanh đều bày ra dáng vẻ sống không bằng chết, mỗi lần Tề Minh tìm cô ta đều tỏ thái độ khó ỡ, mẹ nó chứ, kết quả là qua lại mấy câu liền không nói được cái gì nữa."

"Miên Miên, cậu không biết tớ vui về đến độ nào đâu!" Phương Văn lại hớn hờ nói.

Tề Minh chính là vị học trưởng trầm mến Trình Thanh.

Mộc Miên âm thầm thở dài trong lòng.

"Cậu vui là được rồi!"

Cô nhéo má Phương Văn đang đắc ý, nhường mắt trả lời.

Tiết cuối cùng buổi chiều là giờ thể dục.

Mọi người trong lớp đều hưng phấn, hưởng thụ sự vui vẻ của giờ thể dục, rất hiếm khi giờ thể dục không bị thầy cô nào xán xỏ.

Khí trời rất tốt, mặt trời rực rỡ, nhiệt độ phù hợp để ra ngoài trời đi chơi.

Bên ngoài trời xanh mây trắng, cỏ xanh mơn mơn, đường chạy sạch sẽ, sân bóng rõ ràng lớn. So sánh thế nào cũng thấy không khí ngoài này tốt hơn nhiều so với không khí trầm mặc trong phòng học.

Một lũ học sinh đã ở trong lớp một thời gian dài, bây giờ như xống chuông, hết sức tung tăng.

Mộc Miên kéo Từ Tinh, chậm rãi đi đến chỗ tập.

Hai người trò chuyện nãy giờ vụn vặt, nào là chuyện thường ngày, rồi tình hình showbiz hiện nay, thỉnh thoảng còn cười khúc khích, tựa như có biết bao nhiêu chuyện không thể nói hết trong một lúc được.

Tiếng chuông giờ học vang lên không lâu thì thầy thể dục tới, sau khi cho học sinh chạy tám trăm mét thì thông báo được hoạt động tự do, mọi người lập tức ồ lên một cái rồi tự động giải tán.

Học sinh tụ năm tụ ba chơi đánh cầu, đánh bóng bàn, chơi bóng rổ, hoặc ngồi trên sân cỏ nói chuyện phiếm, không thì tản bộ, cũng có một số ít người lựa chọn quay trở về phòng học.

Mộc Miên đương nhiên ở trong nhóm tìm kiếm Lâm Mộ An.

Anh ngồi một mình trên hàng ghế cao nhất của sân bóng rổ, hờ hững nhìn xuống.

Cái cảm giác quen thuộc ập tới, phảng phất sự chán bỏ cuộc đời, ánh mắt rời rạc nhìn mọi thứ.

Mộc Miên gạt mình, vội vàng chạy tới.

Cô ngồi xuống cạnh anh, không nói chuyện, chỉ như vậy yên lặng cùng anh nhìn đám người đang hoạt động phía dưới, không khí phảng phất sự an tâm và dễ chịu, khiến lòng người thả lỏng.

"Tinh Tinh, cậu nhìn hai người họ xem, ngày càng giống một đôi á."

Lâm Lệ đứng lại chỉ trỏ, nhìn Từ Tinh hất cằm một cái, Từ Tinh từ từ quay lại.

Trên bậc thang cao nhất, hai người ngồi sát bên nhau, cùng mặc đồng phục xanh trắng, sau lưng là cả khoảng trời rộng bát ngát.

Có một loại cảm giác hòa hợp không nói thành lời.

Cô hơi chua xót cười: "Đừng nha, trông thật giống "

"Chúng ta đi tiếp đi."

Từ Tĩnh đi tiếp, trên mặt vẫn nở nụ cười, cố gắng quên đi những gì cô vừa thấy.

Dùng khí của Mộc Miên là cái cô chẳng bao giờ có, vì vậy nên cô ấy có được khát vọng của cô cũng là điều đương nhiên.

Không biết qua bao lâu, Mộc Miên mới nhẹ nhàng mở miệng: "Lâm Mộ An."

Tâm mắt cô vẫn chăm chú nhìn về phía trước, gò má ôn hòa, tựa như tiếng gọi vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác của anh. Lâm Mộ An không đáp lại, nhưng sự chú ý đã đặt vào người ngồi bên.

"Cậu không biết chơi bóng rổ đúng không?" Cô nghiêng đầu, ánh mắt đen nhánh nhìn anh, trên khuôn mặt trắng nõn không có chút nào ưu tư, giọng điệu hết sức bình tĩnh.

"Không biết."

Anh nhún nhật nói ra hai tiếng.

Trong nháy mắt, Mộc Miên cười vô cùng hồn nhiên, giống như hoa đỗ quyên nở rộ khắp núi rừng vào tháng ba.*

Cô nhẹ nhàng nắm lấy ngón áp út của anh, lay lay một chút, giọng nói hơi nũng nịu.

"Tớ dạy cậu nha?"

Âm thanh ngọt ngào truyền vào trong tai, ngón tay còn sót lại xúc cảm ấm ấm, làn da mềm mại đang áp vào tay anh.

Lâm Mộ An cảm thấy hơi rối rắm.

Anh hất tay cô ra, sau đó ánh mắt không kiên nhẫn liếc cô một cái.

Nhưng đầu óc anh lại bảo anh làm như vậy là không được, anh như bị quỷ thần xui khiến.

Anh nói: "Được."

Mấy bạn học xung quanh đang chơi bóng đều ngán ra, bọn họ vừa thấy Lâm Mộ An đưa bóng vào rổ, thật khó tin.

Nhưng ánh mắt họ vừa thấy Mộc Miên đã trở nên sáng tỏ.

Chỉ có cô mới khiến Lâm Mộ An đồng ý làm mấy việc bình thường như thế.

Bọn họ nhìn một chút rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục động tác còn dang dở.

Bây giờ bất cứ hành động nào không bình thường đối với Lâm Mộ An, chỉ cần có Mộc Miên bên cạnh thì đều thành bình thường.

Đây là loại tình cảm mà người ngoài khó có thể lĩnh hội được.

Đúng là sức mạnh kì diệu của tình yêu!

[*]: kệ sách ô vuông: kệ sách của Mộc Miên sẽ kiểu như thế này:

Phổ cập kiến thức cấp tốc:

Hoa đỗ quyên: Đỗ quyên là loài hoa có màu sắc đa dạng, được nhiều người ưa chuộng và mua về làm cây cảnh. Chi Đỗ quyên, danh pháp khoa học: Rhododendron (từ tiếng Hy Lạp: rhodos, "hoa hồng", và dendron, "cây"), là một chi thực vật có hoa thuộc họ Thạch nam (Ericaceae). Đây là một chi lớn với khoảng 850-1.000 loài và hầu hết các loài đều có hoa rực rỡ

Đỗ quyên là loài hoa có màu sắc đa dạng. Nhiều loài đỗ quyên được trồng làm cây cảnh. Một số loài có tác dụng chữa bệnh. Hiện đỗ quyên là quốc hoa của Nepal.

[*] Hoa đỗ quyên:

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trầm Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Editor: Bánh Trứng

Chạng vạng tối, trước khi chuông tan học vang lên, Mộc Miên đã bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, Phương Văn thấy vậy, khẽ cười.

"Lâu lắm rồi không được tan học sớm phải không?"

"Ừ." Mộc Miên vừa dứt lời, tiếng chuông vang lên.

"Bai bai, ngày mai gặp lại."

Cô khoác cặp lên vai, đi về phía cửa sau.

Đứng lúc xoay người, ánh mắt cô nhìn thấy Lâm Mộ An cũng vừa đứng lên, tay cầm cặp sách khoác lên vai, tư thế vô cùng tiêu sái.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Mộc Miên cười với anh một cái rồi cũng đi ra ngoài.

"Cậu muốn ăn gì tối nay?"

"Muốn ăn mì."

Mộc Miên vừa định lên tiếng, Lâm Mộ An liền bổ sung: "Cậu làm."

"Được rồi, vậy về nhà tớ nha?" Thanh âm của cô có mấy phần vui vẻ hào hứng.

"Ừ." Lâm Mộ An gật đầu một cái.

Anh rất thích nhà của cô, đẹp và ấm áp.

Nhà Mộc Miên cách trường không xa, đi qua hai con đường là đến. Tối hôm qua vừa mới mưa, không khí trở nên lạnh hơn, một trận gió thổi qua, mang theo sự lạnh lẽo.

Cô nghiêng đầu nhìn mái tóc ướt mồ hôi của Lâm Mộ An, có chút lo lắng.

"Cậu lạnh không?" Cô hỏi.

"Không lạnh."

"Nhưng cậu vừa ra mồ hôi, bây giờ lại ra gió..." Mộc Miên cảm thấy anh mà bị cảm, hẳn là cô sẽ hối hận chết mất.

Đều là tại cô kéo anh đi chơi bỗng rở.

"Không liên quan."

Trên mặt Lâm Mộ An không có quá nhiều cảm xúc, giọng thanh đạm trả lời.

Anh đầu cô mềm yếu như vậy.

Mộc Miên cũng không hỏi gì nữa.

Lúc đi về, hai người đi qua siêu thị dưới tầng một, Mộc Miên nhớ tới cái tủ lạnh đã để trống lâu ngày, cô nghiêng đầu hỏi: "Cậu đói chưa?"

"Bình thường."

"Vậy đi mua ít đồ nha?"

"Ừm"

Sau khi mua một đồng rau củ và đồ ăn vặt, Mộc Miên từ từ đẩy xe đến khu đồ dùng sinh hoạt. Cô giờ tay, lấy trên giá ra một chiếc khăn màu xanh da trời.

"Đẹp không?" Cô nở nụ cười yêu kiều nhìn Lâm Mộ An.

"Đẹp." Anh thích màu xanh da trời mà.

Mộc Miên gật đầu một cái, bỏ khăn vào xe đẩy.

Sau đó cô đi lấu bàn chải đánh răng, cốc, dép,... cuối cùng... là quần áo ngủ.

Lâm Mộ An rút cuộc cũng nhận ra được điểm gì đó sai sai.

"Cậu mua mấy cái này làm gì?"

Mộc Miên đang nghiêm túc lựa chọn xem quần áo ngủ màu xanh nhạt hay quần áo ngủ màu đỏ đẹp hơn, nghe thấy anh hỏi cũng không ngừng đầu lên.

"Để dùng."

"Cho ai dùng?" Anh kiên nhẫn tra khảo.

Mộc Miên nghe thấy vậy, lập tức ngẩng đầu lên, nụ cười rộ rỡ quá đáng.

"Đương nhiên là cho người tớ thích dùng rồi!"

Lâm Mộ An yên lặng, thần sắc phức tạp, đáy mắt hơi u ám, không rõ có ý gì.

Chốc lát, anh mở miệng.

"Mua bộ màu xanh nhạt."

Mộc Miên mua đủ đồ cần dùng mất chừng mười phút, siêu thị tiêu khu không quá đông, không cần xếp hàng quá lâu để thanh toán.

Về đến nhà, Mộc Miên đẩy anh vào phòng tắm, sau đó đem toàn bộ số đồ mới mua nhét vào tay anh, giải thích mọi thứ trong phòng.

"Nước nóng là ở chỗ này..."

"Khăn mặt treo ở đây..."

"Sữa tắm của tớ là cái này..."

"Ừm, được rồi." Lâm Mộ An khẽ nói.

"Tớ biết rồi, đi ra ngoài đi."

"Nói nốt một câu nữa..."

Mộc Miên thò tay qua khe cửa, nhò đầu vào.

"Nhớ tắm nước ấm, đừng để bị cảm."

"Tớ đi nấu mì đây!"

Nói xong, cô cực nhanh chạy đi.

Bởi vì thiếu niên kia, tại đã đó ừng lên rồi.

Thật là khó gặp cảnh tượng đó.

Mộc Miên nhếch khóe môi.

Cô đun nước nấu mì, phía dưới là cái xanh, trên là mì, cuối cùng là trứng chiên giòn giòn trên bề mặt.

Mộc Miên mở tủ lạnh, quan sát kỹ, lấy ra một lọ tương.

Thịt băm nhuyễn được để lên chảo dầu, mùi thơm lập tức lan tỏa, khiến cô cũng thấy thèm.

Mộc Miên hài lòng gật đầu mấy cái.

Đi nhiên là không phải cái gì cô cũng tìm tòi trên mạng, mà là cô dựa vào công thức nấu ăn mà An Lăng đưa cho, tập mãi rồi cũng làm được loại đồ ăn giống y hệt bà ấy.

Mộc Miên gấp bà ấy rất nhiều lần, trừ việc sắc mặt Lâm Lăng tuy có phần tiêu tụy hơn người bình

thường, nhưng nhìn cũng không khác là bao, một chút cũng không nhận ra đây lại chính là người có ý định tự sát.

Nhưng không hiểu tại sao, trong lòng Mộc Miên luôn cảm thấy có chút mơ hồ.

Những điều Mộc Miên có thể âm, chỉ là thăm bà ấy, cùng bà tán gẫu đôi chút, sau đó phơi nắng, yên lặng nghe bà kể chuyện, nhưng cô chưa từng biết Lâm Mộ An từng như thế nào.

Hồi còn nhỏ, từng có một Lâm Mộ An thông minh, vô cùng hoạt bát và đáng yêu.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm dừng lại.

Vừa đúng lúc Mộc Miên cầm bát bung ra ngoài.

Vài tiếng động vang lên, không lâu sau, cửa bị kéo ra, giống như có một luồng hơi nước tràn ra ngoài vậy. Anh mặc đồ ngủ màu xanh nhạt, trong tay cầm khăn bông trắng, vừa lau tóc vừa đi ra.

Anh nhìn Mộc Miên một lúc, động tác hơi khựng lại, sau đó đi đến bên cạnh bàn, kéo ghế rồi ngồi xuống.

"Sấy tóc rồi mới ăn cơm."

Mộc Miên từ phòng khách đi ra, tay cầm một chiếc máy sấy, lác lác nhìn anh.

Lâm Mộ An có chút không vui đi tới, Mộc Miên dè bà vai anh, bắt anh ngồi xuống ghế salon.

Tiếng máy sấy vang lên, từng trận gió ấm ấm thổi tới. Mộc Miên nhẹ nhàng khều mái tóc anh, dùng đầu ngón tay xoa xoa, thổi cho khô.

Ngón tay nềm mại lướt qua da đầu, thoải mái khiến cả người anh như mềm ra. Lâm Mộ An hơi híp mắt, ngoan ngoan để cô đùa nghịch với tóc mình.

Mộc Miên sấy tóc anh khô một nửa rồi mới cho anh đi ăn. Có lẽ là vì đói nên động tác của anh hơi gấp gáp, vèo một cái đã ăn hết nửa bát mì, chớp mắt xuất hiện mồ hôi hột.

"Ăn từ từ thôi, không lại ra mồ hôi, phải đi tắm lại đó."

Mộc Miên đưa đĩa, gõ một cái vào bên cạnh bát của anh.

Tiếng vang của chén đĩa khiến anh khựng lại. Lâm Mộ An có chút bất mãn như vậy, không nhận được mở miệng.

"Mộc Miên, cậu là mẹ tớ sao?"

Vừa dứt lời, Mộc Miên cười ra tiếng. Cô cất giọng êm ái, lộ vẻ trêu chọc.

"Tiểu Bảo Bảo ngoan, nghe lời nha."

"..."

Lâm Mộ An thức thời dừng cuộc trò chuyện theo thói quen.

Một bát mì làm anh cảm thấy no nê, ăn xong anh lười biếng nằm trên ghế salon, không muốn động đây.

Vừa tắm xong nên cả người anh rất thoải mái, quần áo ngủ trên người cũng thoải mái, căn nhà này cũng dễ chịu.

Thần ảnh bận rộn trong phòng bếp kia càng khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn nữa.

Lâm Mộ An đột nhiên không muốn quay trở lại căn nhà lạnh lẽo, trống trải của anh nữa.

Sự ấm áp như này, anh vốn chưa từng nhận được, anh luôn nghĩ mình có thể chịu đựng sự cô độc như thế mãi. Nhưng đột nhiên cô xuất hiện, khiến anh cảm giác được ấm áp, lại chẳng muốn buông ra nữa.

Chỉ muốn thêm chút nữa, thêm chút nữa.

Lúc Mộc Miên lau khô tay đi ra, Lâm Mộ An đang ngẩn người trên ghế. Anh nằm trên ghế, đầu gối lên một chiếc gối màu đỏ, làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn, tay còn ôm một chiếc khăn màu trắng ngà.

Rõ ràng là động tác rất bình thường, nhưng khi anh làm lại thấy đáng yêu như một đứa trẻ.

Có lẽ là ngày nào cũng thấy anh lạnh nhạt dứt hai tay vào túi quần, hình tượng lạnh lùng đã khắc sâu vào trí nhớ của mọi người.

Có vừa bước chân đi ra, tầm mắt anh đã dừng trên người cô, cho đến khi cô bước sát lại chỗ anh.

Mộc Miên cúi người, cùng anh mặt đối mặt. Bốn mắt nhìn nhau, cô mở miệng.

"Tối nay cậu ngủ ở đây được không?"

"Nhà vẫn còn một phòng trống cho khách."

"Hôm qua tớ đã dọn dẹp lại căn phòng rồi, vô cùng sạch sẽ."

"Chăn gối tớ cũng đổi rồi, đều là màu xanh da trời mà cậu thích nhất."

Lâm Mộ An nhìn chằm chằm vào gương mặt cô.

Khuôn mặt cô đầy vẻ hiền hòa, thanh âm nhẹ nhàng, môi đỏ đỏ. Dưới ánh đèn, gương mặt cô càng trở nên xinh đẹp, khiến anh muốn ngắm mãi.

Bất ngờ, Lâm Mộ An bắt được tay cô, kéo xuống, sau đó anh ngấm vào cặp môi mềm mại kia.

Trong đầu anh chỉ có một ý niệm.

Muốn hôn cô, rất muốn hôn cô.

Mộc Miên tròn to hai mắt, tay chống xuống hai bên eo anh. Cô không chế không cho mình hạ xuống, bên hông đột nhiên xuất hiện một bàn tay, dùng lực kéo cô xuống.

Nhất thời cả người Mộc Miên ngã lên người anh.

Hai thân thể dính sát lấy nhau chặt chẽ.

Anh hình như cực kỳ hưởng thụ tư thế này, khẽ cắn môi cô mím vào, sau đó mon trón nhẹ nhàng, ánh mắt vui vẻ như trong miệng ngấm một viên kẹo đường.

Mộc Miên cảm thấy trong lòng mềm nhũn, cô ôm lấy anh, nhắm mắt lại.

Chẳng biết từ lúc nào, hai người đã đổi vị trí cho nhau. Mộc Miên nằm dưới người anh, nằm vào đúng chỗ anh nằm ban nãy.

Lâm Mộ An vui đầu vào cổ cô, chạm cháp hô hấp, hơi nóng từ từ phả ra khiến Mộc Miên ngứa ngưa.

Tay anh đặt bên eo cô, nhẹ nhàng xoa véo.

"Làm sao có thể nhỏ như vậy..."

Anh nhỏ giọng lẩm bẩm.

Mộc Miên cười nhẹ, ngón tay xuyên qua tóc anh, thanh âm mang theo chọc.

"Thích không?"

Anh nhất thời không trả lời, tay cũng dừng lại.

Một lúc sau mới bắt đầu dĩ mở miệng.

"Mộc Miên, cậu có thể giống một cô gái bình thường hay không?"

Mộc Miên cười hóm hờ, cô đưa tay ôm lấy cổ anh, nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói.

"Tớ chỗ nào không giống một cô gái?"

"Cậu nhìn đi, eo tớ nhỏ như vậy cơ mà!"

Bàn tay kia vẫn còn sờ eo cô kia kìa.

Ánh mắt Lâm Mộ An thoáng qua một tia thờ dãi, lập tức buông cô ra, ngồi trên ghế salon nhìn cô.

"Tớ buồn ngủ."

Giọng nói lại lạnh lùng như cũ, biểu tình lại hờ hững, chẳng qua mái tóc hơi rối cùng môi đỏ búng đã bán đứng anh.

Mộc Miên bò dậy, đi dép, kéo anh tới căn phòng sát vách cô.

Căn phòng trần ngập màu vàng hoài niệm, kệ sách màu xanh da trời, cửa sổ mở hé một nửa làm gió ban đêm vô tình đem theo hương thơm thoải vào phòng, chiếc rèm cửa màu trắng bay bay trong không trung.

Bên tai anh vang lên giọng cười ngọt ngào của cô, vừa ôn nhu lại điềm tĩnh, giống như gió nhẹ ban đêm, khiến lòng người dễ chịu thư thái.

"Tớ sẽ cho cậu một mái nhà."

Giờ phút này, Lâm Mộ An cảm thấy rất an tâm.

Anh có chút lạ lẫm, mỗi lần đến một nơi xa lạ đều khó chìm vào giấc ngủ, cho nên trong cả căn phòng, anh lo lắng nhất là về cái giường.

Nhưng ngoài dự liệu của anh, nằm xuống chưa được bao lâu, anh liền chìm vào giấc ngủ.

Giấc mơ của anh bình yên và hạnh phúc.

Trong giấc mơ đó, có một cô gái đang mỉm cười với anh.

~Tác giả có lời muốn nói: "Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tui suốt thời gian qua, mỗi khi rảnh rỗi tui sẽ cố gắng ngồi viết truyện. Có một số bạn hỏi tui về các tình tiết trong truyện nhưng tui sẽ không trả lời bất kỳ thứ gì liên quan đến cốt truyện của tui. Toàn bộ truyện sẽ đều là ngọt sừng ngọt sừng, kết cục đương nhiên là Mộ An sẽ về chung giường với Miên Miên nhà chúng ta."~

Bạn đang đọc truyện *Chàng Trai Khôi Ngộ Trầm Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.